

PRELIMINARIU'

Spuneam, în cartea noastră precedentă, despre *Ion Creangă - PARĂȘBDA...*, că I.L.Caragiale este membrul Lojei Iohanice Românești, a sec. al XIX-lea. Afirmam, de asemenea, că poziția sa în Loja Iohanică este de **intermediaritate**: intermediară între SLAVA-SLAVICI și CREANGĂ-CREANGA COPACULUI PARADISIAC (**Creanga de Aur**). Mai exact, I.L.Caragiale trebuie, prin misiunea (primită și asumată) în cadrul Lojei Iohanice - să producă emergența curenților malefici ai lumii acesteia. Să-i facă evidenți și să-i ofere, astfel, potențelor exorcizatoare ale spiritului uman **veghetor**. El este SPINUL NEGRU (etimologie dată și de Șerban Cioculescu) - deci, el trebuie să înțeleagă resorturile oculte prin care Spinul Negru a acceptat rolul de ÎNCORONARE ÎNTRU CALVAR - a lui Iisus Hristos. Asta nu înseamnă că Spinul Negru nu a participat la transfigurarea lumii prin mesajul Golgotei. Dar trebuie să înțeleagă oamenii **din ce cauze oculte** a trebuit să apară și să devină absolut necesar CALVARUL - pentru Mântuire, adică pentru **re-normalizarea** raporturilor dintre Om și Dumnezeu - dintre omul terestru dinamizat în multiplicitate - și prototipul său etern, imuabil, din Paradis: ADAM PROTOGONOS.

Latura **demonică, luciferică** - forțele care au intervenit în lume pentru a “bruia” raporturile sacre, numite RITUAL - trebuia evidențiată de cineva din cadrul Lojei Iohanice De aceea, Spinul Negru a trebuit, în proiectul ocult, în virtualitatea sacră a Lojei Iohanice Românești - să primească numele de ION și pe cel de LUCA: adică, de la baza Logos-ului pur pornind - să se încerce revelarea imaginativ-dinamică a cauzelor degradării Logos-ului, a căderii în deriziune - a DHARMEI cosmice. Și aprofundarea intuitivă a acestor cauze.

Biografiile “personajelor” lumii, cu relevanță de entități spirituale, sunt atât de crunt mistificate și mutilate (și acest lucru se face cu atâta rea-credință, de către ignoranții, furioși pe propria ignoranță, dar obnubiți în propria ignoranță) încât ne sunt cu desăvârșire inutile, atunci când este vorba să explicăm relevanța spirituală a unei personalități, în epoca sa, în cadrul eonului său etc.

În schimb, mai greu de mistificat sunt **operele** acestor personalități. Ele pot fi ascunse, uneori chiar mutilate, cu tendință (căutând a se extirpa tocmai partea cu relevanță spirituală) - dar, de cele mai multe ori, profanii nu se pricep să opereze **cu adevărat** distrugător - pentru că în starea lor de entropie spirituală, le lipsește **discernământul** - atât în rău, cât și în bine.

---

¹ - NOTĂ: Trimiterile se vor face la următoarele volume/ediții (pentru analizele de text): I.L.Caragiale, *Temă și variațiuni - Momente. Schițe. Amintiri*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1988; I.L.Caragiale, *Teatru*, Ed. Facla, Timișoara, 1983; I.L.Caragiale, *Nuvele, povestiri, amintiri*, Ed. Facla, Timișoara, 1984; *Opere-publicistică* (vol. IV), EL, Buc., 1965.

Spre exemplu, rău-voitorilor, care ar fi vrut să discrediteze și să oculteze relevanța **iohanică-spirituală** a lui I.L.Caragiale, le-a fost imposibil să intuiască importanța următorului text, din schița *Monopol*² :

“Ne-am oprit. Ne pupăm în gondolă ca doi patricieni de pe timpul ilustrului doge Francesco Morosini. Se dă jos încetinel pe trotuarul plin de apă și intră, learcă de ploaie, pe portalul bătrânului său **palazzaccio** (s.a.)

-Ia sama (îi strig) pe **SAN GOVANNI, PADRONE MIO** (s.a.), nobilul meu senior, să nu-ți fi rămas vreun sâmbure de maslină pe talpă!

El se întoarce, smulge cu vârful degetelor o sărutare unsuroasă de pe buze și mi-o aruncă magnific din depărtare.”

Celui care ar replica, iritat, că se caută elemente oculte de simbolistică ritualică doar pentru că NOI am vrea să descoperim astfel de elemente, în opera unui scriitor care n-a avut în viața lui habar de astfel de elemente, îi vom răspunde, pe loc, printr-un fragment de schiță (*Tren de plăcere*³), în care numai rău-voitorii de meserie și orbii din naștere nu vor recunoaște viziunea profund ritualică și inițiativă a lui I.L.Caragiale asupra lumii - viziune confruntată (și de aici rezultă punerea în evidență a stării de urgență în care se află azi efectele malefice ale luciferismului asupra Logos-ului cosmic, asupra Dharmaei universale - efecte de tip catastrofic, tragic și apocaliptic, având trasă, pe fața amenințător-divină, masca, uneori bonomă, alteori cinică, a comediei) cu rezultatele distructive, din lumea Logos-ului persiflat, persecutat, răstignit, prin lenea spirituală umană. Și chiar dacă “porta-vocea”divinității nu e conștientă de mesaj - mesajul există în sine, în esența lui divină.

“Pentru cine nu e deprins să se cațere pe munți, putând trece ca o capră din valea Prahovei în a Ialomiței, Sinaia nu se poate compara mai nemerit decât cu un stomac: o încăpăre mai mult sau mai puțin largă, având două deschizături destul de strâmte. Te-a înghițit odată Sinaia, nu mai poți ieși decât ori pe sus, spre miazănoapte, către Predeal, ori pe jos, spre miazăzi, către Comarnic. Prin urmare, își face d. Georgescu următoarea judițioasă socoteală:<<**Trebuie să fie în Sinaia, că n-au avut pe unde zbura**>>”.

Capra⁴ este simbolul **Fulgerului și Inițierii**. Ea este MAMA LUMII PRAKRTI - și, cu ajutorul ei, spiritul poate evolua pe verticala GUNELOR (stărilor spirituale - și calități primordiale): **SATTVA**-albul și strălucirea etherului, **RAJAS** - roșul patimii-pățimirii întru dinamism, necesar atât vieții biologice, cât și inițierii spirituale, **TAMAS** - negrul pasivității, din zona malefică, a Materiei-borboros.

² - Cf. vol. *Temă și variațiuni - Momente. Schițe. Amintiri*, Ed.Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 292.

³ - Cf. op. cit., p.179

⁴ - Cf. *Dicționarul de simboluri*, al lui Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, vol. I, pp. 246-247.

Saltul inițiativ (pe verticala gunelor) se face dinspre Prahova spre Ialomița (ca **văi-caverne** inițiatice): tracologul Adrian Bucurescu, în vol. *Dacia secretă*, Arhetip, Buc., 1997 - dă tălmăcirea sacră a etimologiei traco-getice a acestor două toponime:

a – **Prahova** - ar veni de la ARCO-DA-BARA=CURCUBEUL, ARCUL DE FOC;

b – **Ialomița** - ar veni de la AURU-METTI=DRUMUL CELUI (CEL) STRĂLUCITOR. (op cit., p.18. și op. cit., p. 99).

Inițiatul, deci, trebuie să atingă (prin zbor spiritual inițiativ) **Arcul de Foc** - pentru a se putea înscrie, apoi, pe **Drumul Cel Strălucitor**.

Dar nimeni din “ familia Georgescu” (derizoriul Sfântului Gheorghe⁵ : O AGIOS GEORGIOS) nu este reabilitat inițiativ, în vederea zborului spiritual. De aceea, “familia Georgescu”, departe de a atinge Arcul de Foc și a se înscrie pe Drumul cel Strălucitor - este silită la închiderea în caverna infernală: SINAI- a (stomacul Caprei, având două deschizături la extremele verticale).

Acum, să zicem și că ortografierea noastră SINAI-A are rostul ei. Domnitorul Șerban Cantacuzino, unul dintre cei mai străluciți voievozi, din punct de vedere al inițierii spirituale - după ce a făcut drumul (pelerinajul) la Muntele Sinai (și el un MUNTE AL CAPREI - al Saltului Inițiativ-FULGER), acolo unde i s-a arătat Dumnezeu-Iehova lui Moise - întors în Țara Românească, a pus să se zidească bisericuța în Munții Rifei - ai lui Orfeu (Munții care nasc Valea Prahovei și o străjuiesc-ocrotesc) - zicându-i SINAIA. De la această ctitorie, ca epifanie românească a miracolului Logosului Revelat pe Muntele Sinai - își ia numele așezarea, știută azi ca “stațiunea” (pasivizarea, obturarea sacră?) Sinaia.

“Înghițirea” e un act ritualic, cu finalitate inițiativă. **Încăperea-stomac** (“mai mult sau mai puțin largă”, în funcție de cel înghițit...), ca și **burta** - are semnificația **labirintului infernal**. Labirint care, în mod normal, are funcție inițiativă, pentru cei care au intrat în labirint cu VOINȚA de a fi inițiați.

Acești “binevoitori” într-o inițiere au două ieșiri-șanse, din labirintul sinait:

a - spre Miazănoapte (Hyperboreea, Zona Ocultă) - numită PREDEAL - adică **pe deal** (și, în cartea despre ION CREANGĂ, am lămurit că DEALUL este al AUM-ului, al Vibrației Primordiale-Parașabda-Logos Recuperat, echivalent cu Ființa Recuperată-Adam Protogonos), sau

b – COMARNIC (spre Miazăzi, locul luminii profane - marcând ratarea inițierii. COMARNICUL înseamnă COLIBA CIOBANULUI, Adăpostul CAȘULUI-LUMINĂ. E o

---

⁵ - Cf. A.Bucurescu, *Dacia magică*, Arhetip, Buc., 1998, p.131.

poliță, o zonă-purgatoriu, pentru cei cu voință de inițiere, dar care n-au acumulat, încă, puțință de inițiere.

Și d-l Georgescu trage concluzia logică, având în vedere faptul că el știe despre lipsa de apetență inițiativă a familiei sale (adică, e conștient de dezastrul spiritual în care se complace degeneratul-profanatul, prin oameni-pământeni, Sfânt Gheorghe):

„Trebuie să fie în Sinaia, că n-au avut pe unde zbura”.

Cei degenerați spiritual nu pot căpăta aripi și, deci, nici locuri pe unde să zboare (în traducere: **spații-coridoare inițiatice**). Ei trebuie să rămână, mult și bine, pentru a se supune unei operații de-a dreptul apocaliptice, în BURTA-STOMAC-SINAIA. N-au pe unde zbura, căci nu merită, încă, nici Comarnicul-Purgatoriu. - și, cu atât mai puțin, integrarea în Parașabda-Dealul AUM-ului (PREDEAL).

Am spus toate acestea, pentru a ne putea întoarce, nestingheriți (prea mult) de cârtitori - la pasajul prim, pe care l-am citat, în deschiderea **PRELIMINARIILOR**, unde vorbeam despre apartenența lui I.L.Caragiale la Loja Iohanică Românească din sec. al XIX-lea.

I.L.Caragiale reconstituie, în plin veac al XIX-lea, atmosfera Evului Mediu venețian (“doi patricieni de pe timpul ilustrului doge Francesco Morosini” - 1618-1694) - în care diluviul și-a aflat compensația în GONDOLA-ARCA-ARC (spiritual), cu care se țintește în Soare (simbol al Izbăvirii prin Hristos). ARCA deci este, ea însăși, un SÂMBURE al diluviului - accesoriu. SÂMBURELE este grija supremă a **SENIORULUI** I.L.Caragiale, care atrage atenția **AMICULUI X**(interesant: la I.L.Caragiale există, totdeauna, o onomastică a derizoriului, în care/spre care degenerază lumea: Lache, Mache, Mitică etc. - de data aceasta, însă, companionul din **gondola-arcă-sâmbure** este notat cu CRUCEA SFÂNTULUI ANDREI, echivalentă cu inițiala lui Hristos): “Ia sama (...) nobilul meu senior, să nu-ți fi rămas vreun sâmbure de maslină pe talpă!”

Adică să aibă grijă **SENIORUL X** (Stăpân Spiritual al “bătrânului palazzaccio” al lumii) să nu calce în picioare, să nu ascundă **sub** talpă, deci **sub** apele primordiale - **Sâmburele Șansei de Împăcare** (a Omului cu Dumnezeu). Căci sărutul din interiorul sâmburelui-gondolă (arcă) nu este decât emergența-expansiunea spre evidență a împăcării microcosmice, oculte, dintre NOE-Omul fenomenal și AUTORUL DIVIN al Diluviului-Veneția.

TALPA care ar afunda SÂMBURELE - ar fi asimilabilă TĂLPĂ IADULUI, borborosului. Traducerea exoterică a textului ar fi: “Stăpâne, scoate de sub talpa TA (care, din TALPĂ CU CARE CALCĂ Iisus pre Moarte - se poate transforma în **talpa-temelia borboros-ului și diluviului fără conținere**) - SÂMBURELE - și LASĂ-L SĂ PLUTEASCĂ PE APE - pentru a resorbi, treptat, fenomenalul (diluviul) și a se întări în **luz** - lumina secretă divină, sâmburele indestructibil al ființei.

Dacă tot se face trimiterea la Evul Mediu-Renaștere și la Francesco Morosini, - dogele care, la Naxos (insulă grecească) i-a zdrobit pe turci (demonii întunericului) - să spunem și că SÂMBURELE (miezul migdalei) simbolizează, esoteric, pe MAICA ÎNDURĂRII, a Șansei Soterilogice a Omenirii. Pe Fecioara Maria: “o aureolă în elipsă înconjoară uneori pe Maica Domnului, în reprezentările picturale”(cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, *Dicționar de simboluri*, vol. II, p.304).

Să nu scăpăm din vedere esențialul. Recapitulăm și completăm:

a – e stare de diluviu expiatoriu pentru omenire (migdala este **vulva Yoni**, despre care *Upanishadele* spun că este simbolul apelor cosmice și al agitației învântejite a posibilităților infinite ale esențialității”⁶ ;

b – diluviul este cauzat, se pare, de degenerarea Logos-ului: Amicul X, la **clătina** **gondolei**-trăsură (Carul Lumii), în stare **dionysiacă**, stâlcește ciudat cuvântul ALCOOL (care, în tradiție alchimică, este identic cu VITRIOL): “**ac’cololului**”. Dar dacă starea dionysiatică este una cu **finalitate soteriologică**, iar AMICUL X (Ciudatul Necunoscut...) nu voia să spună, oare, ALCOOL - ci, prin clătina-răsturnarea CARULUI LUMII (ceea ce, pe românește, se cheamă NAȘTERE-RENAȘTERE INIȚIATICĂ A LUMII) a vrut să indice PARADISUL LUI DUMNEZEU - adică, mai “concret”: **ACOLO-AL-LUI?** Oare n-avem dreptul să-l bănuim pe I.L.Caragiale a fi Stăpân Deplin asupra Logos-ului Secret (Ocult, Mascat)? Dovezi ale stăpânirii Logos-ului, de către triada Eminescu-Caragiale-Slavici, le avem încă de la ziarul *Timpul*, unde creaseră o **gondolă-arcă** a Logos-ului, o Carte Ocultă a Lumii Românești (cf. cartea noastră anterioară, *Ion Creangă - PARAȘABDA...*).

c – **Diluviul** este ridicat la rang de OPERAȚIE ARISTOCRATICĂ (“Veneția patricienilor”). Și, care, se cuvine să uităm că ALCHIMIA se numește ARTA REGALĂ și CALEA REGALĂ?

d – VENEȚIA ALCHIMICĂ (dogele Francesco Morosini a fost el însuși inițiat alchimist, iar victoria de la Naxos a fost o operație alchimică) este transfigurată în MOLDOVA ALCHIMICĂ (doar se știe bine că alchimiștii desființau dimensiunile profane - și re-creau un Centru Spiritual al Lumii: în cartea noastră *Ion Creangă - PARAȘABDA...* demonstrăm, pe urmele lui VASILE LOVINESCU, faptul că Centrul Spiritual al Lumii, Ierusalimul Ceresc, este MOLDOVA). “Munteanul” I.L.Caragiale nu uită de acest lucru. Dar de unde l-ar ști - dacă n-ar aparține lojei iohanice a AMINULUI(EMINESCU), care este lojă întru LOGOSUL MOLDAV?

e – Ploaia nu stârnește **nelinești** - ci PACE: I.L.Caragiale și AMICUL X, situați în gondolă (Trăsura-Car al Lumii, “diminutivată”sacral la nivel de sâmbure-arcă a Lumii)**se sărută**, SUB SEMNUL MASLINULUI și al CUECUBEULUI. Avertimentul esoteric adresat de I.L.Caragiale, Amicului X are drept răspuns: I – **o atitudine magnifică**, II – pe fondul unei

---

⁶ - Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op.cit., vol. II, p.304.

sărutări care anulează spațialitatea profană: “*smulge cu vârful degetelor o sărutare unsuroasă, de pe buze*” - SMULSUL sărutării este SMULGEREA RĂDĂCINII TERESTRE a SĂRUTĂRII - pentru a o reda **unsului-unsurosului** Logos al Buzelor (Logos al MIRULUI-UNGERE-mirungere). **Magnificiența** este și de Stăpân-Patrician al Carului Lumii-Sâmbure, și de Mag-Stăpân al Secretelor Duble (ale **apelor primordiale** și ale **Sâmburelui Soteriologic Etern**-Prototipul Adam Protogonos).

f – În definitiv, **gondola**, sinecdocă a Carului Lumii, cuprins în vârtejul apelor cosmice, al “*agitației învărtejite a posibilităților infinite ale existenței*” - este și sinecdocă a LOJEI SPIRITUALE IOHANICE. Dar, atunci, de ce sunt doar DOI în gondolă-arcă - și nu 3+1 (Maestrul+Ucenicii)? Pentru că, pur și simplu, Amicul **X** (Ciudatul necunoscut, purtând inițiala grecească a lui Hristos) îi conține, rezumativ, pe Maestrul Amin, pe ION-ul Orfeu al Crengii de Aur și pe Slava-Slavici al Topicii Cosmice. A rămas, ca o contrapondere a treimii benefice - I.L.Caragiale, **agentul de relevanță a maleficului din lume. Dualitatea** sacră din gondolă este una **compensatorie**, iar nu exhaustivitate cosmică.

g – În fine, să marcăm lucrul cel mai important, cauza pentru care am deschis discuția despre apartenența lui I.L.Caragiale la loja iohanică: în acest final de schiță, doar trei elemente lingvistice sunt subliniate de I.L.Caragiale, prin **italice** (ca formă, dar două dintre ele și ca LIMBĂ...) - și toate trei țin de sacralitate:

I-“**ac'cololului**” – pe care noi l-am descifrat în chip de mesaj al lui Dionysos-Orfeu-Iisus: ACOLO-AL-LUI=PARADISUL;

II-bătrânul său palazzaccio” – Palatul Mic - pentru că e văzut din perspectivă umană - iar omul e departe de a fi izbăvit și, deci, vede Paradisul Mic-Departe, ca perspectivă. CEL BĂTRÂN, de deasupra Diluviului – rămânând, mereu - Paradisul...

III-“Pe San Giovanni, padrone mio!” - “Pe Sfântul Ioan, patronul meu!”(=Sfântul sub a cărui ocrotire stau și cu care mă identific). Într-un moment sacral, într-un spațiu sacral - și numele trebuie să-și reveleze sacralitatea: ION (Luca Caragiale) este, de fapt, Sacrul ION, al sacrei Loje a lui ION - loja iohanică, fixată în Nordul Moldovei (al Împărăției Verzi, a Paraschevei-Venus - HIPERBOREEA).

*

Dar I.L.Caragiale și-a mai marcat (într-un fel esențial - diferit ca expresie) **transpersonalitatea onomastică**: prin cristicul personaj ION, din drama *Năpasta* - unică dramă, unic personaj-misteriu al transcenderii, sub masca sacră a **Nebuniei**.

Este evidentă confruntarea dintre preceptele *Vechiului Testament* – și cele ale *Noului Testament*, soluționarea stării conflictuale și restabilirea DHARMEI COSMICE realizându-se prin emergența preceptelor *Noului Testament*:

a-se confruntă **legea talionului**, manifestă și exprimată la nivelul principiului feminin acționând în piesă (Anca), dar consimțită, în mod tacit, și de elemente din cadrul expresiei umane a principiului masculine (Dragomir, Gheorghe) - cu **cristicul autosacrificial** al lui ION . Anca, total opacă la semnificația profundă, revelatoare de esență, a gestului autosacrificial al lui ION - îi șoptește “răspicat” lui Dragomir cel arestat prin NĂPĂSTUIRE: “Dragomire, uită-te la mine (el o privește) – pentru faptă răsplătită și năpastă pentru năpastă!” Ca și pentru farisei și saduchei, epifania lui Iisus Hristos nu are relevanță pentru cei încrâncenați asupra unui principiu al JUSTIȚIEI foarte strâmt înțeles - încorsetat de o logică sălbatică, joasă, meschină. JUSTIȚIA, neechilibrată de MIZERICORDIE - naște mari bulversări în cosmosul interior al personajelor (fixații, coșmaruri, stări onirice etc.). Dragomir acceptă și “achiesează” și el la principiul Justiției Implacabile și fără dubletul armonizator, esențial - al împăcării prin POCĂINȚĂ (aspect esențial al MIZERICORDIEI divine) : el așteaptă, sub un chip sau altul, plata brutală, concret-materială, pentru uciderea rivalului în dragoste - DUMITRU CIREZARUL. Iar Dumitru, la rândul său, intră în profundă stare de complicitate cu asasinul - prin mușcarea/mușcătura brațului lui Dragomir - un fel de **euharistie inversă** - în care, în loc să se împărtășească din harul ceresc, prin Duh Dumnezeiesc - îi înseamnă pe cei doi cu semnul Veșnicei Dihonii, cu semnele distinctive, pentru istoria umanității întregi - ale lui CAIN, respectiv ABEL.

b-ION apare ca NEBUNUL - cel care nu e situat în ordinea “firescului” (veterotestamentar) uman. Picat din alte sfere, din alte rânduiri. Și Iisus e categorisit de Ponțiu Pilat drept “slab la minte”. Căci așa-zisa “normalitate” umană nu poate accepta ek-stasis-ul, “ieșirea din pielea” umană, și situarea în trans-personalitate - ca pe ceva firesc, chiar necesar. ION vine cu două mituri fundamentale⁷:

I – MITUL BORBOROS-ULUI, prăpastia Gheenei (Prakrti) eterne: “Măi! ...este la noi o ocnă părăsită...În fund e o baltă neagră...Dacă arunci o piatră-n fund, numa, de departe, din inima pământului, începe să auie, și auie tot mereu, și tocm-a doua zi tace, când zice Maica Domnului: destul” Această baltă, însă, ca o expresie a NADIRULUI AXEI POLARE COSMICE - este doar pentru ilustrarea noțiunii de CĂDERE LUCIFERICĂ, de cădere fără pocăință. Îi spune ION lui DRAGOMIR, în primă instanță, sub șocul aflării vinovatului (ADEVĂRAT!) de crimă: “Tu...ești dracul! Dacă tu ești dracul, de ce nu te duci să stai în balta unde te-a gonit Maica Domnului?...or de ce nu mergi pe pustii locuri? Or de ce nu e întorci în fundul iadului? De ce?” Ultimul DE CE? - este sinteza dharmei cosmice: lumea este echilibrată polar prin situarea la ZENITUL FIINȚEI – ARBORE SEPHIROTIC, a **Cununii de Spini a Autosacrificiului** (ION își pipăie mereu CAPUL - care-l doare - de fapt, se încredințează permanent de persistența semnului misiunii sale autosacrificiale: CUNUNA DE SPINI de pe cap, **Cercul Larg** (nu “Cel Strâmt!”) al înțelegerii semnificațiilor Arborelui Sephirot - Arborelui Cosmic al Vieții Spirituale) - și, la NADIR, de prezența **triadei demonice** (care trebuie supusă operației alchimice de transfigurare spirituală): **Borboros** (balta neagră)-**Pustiul** (pustiirea de conștiință asupra lui Dumnezeu cel Viu) – **Fundul Iadului** (punctul de unde, prin transfigurare

⁷ - Cf. I.L.Caragiale, *Teatru*, Ed. Facla, Timișoara, 1983, p. 220.

spirituală, urmează, cu necesitate, URCAREA PRIN FÂNTÂNA CU APĂ VIE, la Lumina Feței lui Dumnezeu).

II-În faza a doua a discursului său către Dragomir, ION dezvoltă MITUL AUTOSACRIFICIULUI NECESAR (pentru transfigurarea lumii): îi spune lui Dragomir despre cel care a păcătuit maxim, ucigându-și tatăl și băgându-l, “cu năpastă”, la ocnă, pe fratele său. Dar ucigașul a **înțele**s misterul MIZERICORDIEI DIVINE ȘI MISTERUL EUHARISTIEI: 1 – “Vezi ce l-a învățat pe el Maica Domnului, să vie la ocnă și să spuie: eu am răpus pe taica, lui neica să-i dați drumul, că nu e vinovat” - și, despre același⁸: “E unul la noi la ocnă...Ce om bun, vere! Cum mă miluiește el pe mine: mănâncă numai o fărâmiță și tainul lui mi-l dă mie!”

Euharistia ucigașului și falsului ucigaș, punerea în comun a PÂINII VIEȚII SPIRITUALE (veșnice) - se produce în contextul STĂRII DE FOAME PERMANENTĂ a lui ION. Este foamea de DHARMA, de armonizare, a ARBORELUI SEPHIROTH - prin echilibrare simultană, miraculoasă, a talerului JUSTIȚIEI cu cel al MIZERICORDIEI. Cum? Prin pocăință. Atunci când se va autosacrifica, eventrându-se, aruncând din el labirintul infernal - măruntaiele - și, el va da CÂINELUI FENRIR - transfiguratorul-în-noitorul lumilor, FOAMEA i se va stinge: va apărea SETEA (aceeași cu a lui Iisus pe Crucea Golgotică) de se reintegra mai degrabă planului celest.

Iată cât de convingător și în spirit cristic îi vorbește, acum, după parabola cu ucigașul pocăit și euharistic, ION lui Dragomir⁹: “*Vezi... Tu la ce n-ai venit să spui cum că Ion nu-i vinovat... Pe Ion l-ați bătut în cap degeaba... Luați-mă pe mine. Ce-am avut eu cu Dumitru e altă socoteală, dar pe Ion lăsați-l, săracul(cu obidă adâncă) și Ion s-ar fi rugat la Maica Domnului buna pentru păcatele tale... Vezi!... Vezi!...*”

Această repetiție, cu dublă valoare (interogativă și imperativă) a verbului **vederii** - se referă la necesitatea revelației MIZERICORDIEI - a **veveriței Maica Domnului**. Căci fără Mizericordia-Maica Domnului nu se poate elibera omul de păcat, nu se poate sui, înapoi la zenitul divin, prin SALTURILE DIN CREANGĂ. ÎN CREANGĂ (simbolizând treptele inițiatice)¹⁰: “Pe urmă, vere, m-am dus la fântâna de sub deal și am pus donițele jos...Ei! era frumos și cald” etc.

Moartea lui Ion este, în fapt, atât revelarea Zenitului Mizericordiei Marianice - cât și șansa, oferită cuplului uman degenerate (Adam-Eva, degradați la Dragomir-Anca) de a înțelege sensul mizericordiei, pocăinței, mântuirii¹¹: “-Uite veverița!... colo sus... pe cracă (CREANGA DE AUR!)...uite-o! (Vrea să se închine și-i cade mâna - în extazul suprem) Maica Domnului! tu ești? tu mă chemi? ... stai, că viu!... (Expiră)”.

---

⁸ - Cf. I.L.Caragiale, op. cit., p. 221.

⁹ - Idem, pp. 221-222.

¹⁰ - Idem, p. 218.

¹¹ - Idem, p. 224.

Imaginea-simbol a **crăcii-creangă** trădează inițierea lui I.L.Caragiale în Loja Iohanică, în care Ioan al Inimii era ION Creangă, în consubstanțialitate spirituală cu AMINUL-Maestrul) - Eminescul-Lojei Iohanice. Să se observe și că semnul CRUCII este abandonat în favoarea extazului - sau, mai exact, **înglobat sintetic în starea de extaz** - viziune-transcendere a/în nadir(ului). Practic, ION Creangă și Aminul Lojei Iohanice sunt urmașii acelei **COLLEGIA FABRORUM**, despre care vorbește V.LOVINESCU¹² - organizație secretă a “lucrătorilor spirituali”, care avea drept scop armonizarea reciproc integrativă, a simbolurilor credinței vechi cu simbolurile credinței noi.

Tragedia lui ION din **NĂPASTA** este tragedia existenței atât individuale (I.L.Caragiale), cât și a lojei iohanice, din sec. al XIX-lea: oamenii nu înțeleg sensul autosacrificiului cristic - îl blochează pe Ion-Hristosul în FÂNTÂNA DINTRE LUMI (Cer-Pământ) - și se blochează și pe ei în borboros, în balta neagră a iadului, pe care-l întrețin cu o anumită savoare perversă. Orbul Dragomir începe, după litania de tip evanghelic a lui ION, să lumineze **beciul** propriei ființe, parcă încercând să pipăie ușorii Porții Mântuirii. Dar în Poartă stă, neânduplecată, veterotestamentara ANCA, blocată pe talerul JUSTIȚIEI. Această blocare, fără perspectiva MIZERICORDIEI - va transforma JUSTIȚIA în NĂPASTĂ - iar **năpasta** într-un șir fără capăt al **năpastelor**. Nimic nu poate fi vindecat prin unilateralitatea tratamentului: dacă vindeci doar trupul, rădăcina spirituală a bolii înmulțește (aparent miraculos) atât rădăcinile, cât și bolile.

ION e aruncat în PUȚUL PĂRĂSIT (părăsit de înțelegerea uman-spirituală) - și totuși, efectul gestului autosacrificial se răsfrânge, în pofida obnubilării întru rău a cuplului adamic degradat - peste lume: **Moartea sa** dezlănțuie ZORII, RUGĂCIUNEA COSMICĂ (UTRENIA) și CLOPOTELE. Anca numește **noroc** această aparență coincidentă între moartea autosacrificială a lui ION - și utrenia cu bătăi de clopot. Nu: este DHARMA - legea cosmică a echilibrului, care se impune, peste ambițiile și întunecările demonice ale microcosmosului uman¹³: “Toacă de utrenie... Ai avut încai noroc de moarte, Ioane, îți trage clopotele ca la toți creștinii!”

Anca n-a perceput miracolul: CUȚITUL din mâna lui Ion este, de fapt, CRUCEA GOLGOTICĂ - Aborele Sephiroth și Axul Balanței-THULE. Căci Ion nu se sinucide, la modul profane-ordinar - ci face gestul măreț al autosacrificiului pentru deblocarea DHARMEI cosmice: el vine din MUNTE (OCNA GOLGOTICĂ) și se întoarce în MUNTE(VÂRFUL COPACULUI COSMIC, ULTIMA CRACĂ A VEVERIȚEI-MAICA DOMNULUI)¹⁴: “**Nu puneți mâna!... Să nu dați!... Ion a murit! (se smucește și le scapă, se repede la tarabă, ia un cuțit mare și ridicându-l în sus măreț:)Nu puneți mâna!... Ion merge la Maica Domnului (...)** (Ion cu figura radiosă, reapare ținând în sus cuțitul plin de sânge, face doi pași și se prăbușește, amândoi se repede la el și-l ridică)”

¹² - Cf. V. Lovinescu, *O icoană creștină, pe Columna Traiană*, Gnosis-Cartea Românească, Buc., 1996.

¹³ - Cf. I.L.Caragiale, *Teatru*, Facla, Timișoara, 1983, p. 225.

¹⁴ -Idem, p. 224.

Traducerea exoterică a scenei, pe trei sferturi mute, jucată ca MISTERIU, iar nu ca simplă piesă de teatru: *“Să nu pună mâna nimeni dintre spurcați, să nu spurce jertfa supremă. Eu mă ridic spre măreția Mea - care este măreția Spiritului Transpersonal, Divin. Ființa umană trebuie să fie renăscută de Pântecul Sfânt al Maicii Domnului, pentru a putea căpăta viziunea divină și a putea atinge cu mâna pe Dumnezeu. Sângele Crucii și Sângele Meu sunt una - și scâlțați veți fi în acest sânge, chiar împotriva voinței voastre. Eu fac doi pași, în calitate de călăuză divină - oameni orbiți de patimă, faceți-l pe-al treilea, ca să renașteți puri”*.

MĂREȚIA, IRADIEREA LUMINII FEȚEI, EXTAZUL SUPREM pe care le arată-exprimă ființa ION-ului - fac din el o hieroglifă hristică, iar din piesă un misteriu al mântuirii omenirii, prin depășirea atitudinii primitive, involutiv-spirituale, a veterotestamentarismului. De ce a scris I.L.Caragiale această piesă? Probabil pentru că **ea**, și nu altă piesă - nu este teatru, ci este BULETINUL IDENTITĂȚII SPIRITUALE A LUI I.L.Caragiale. Căci I.L.Caragiale este ION Nebunul - adică cel ce **cunoaște dharma** și, chiar dacă vine în casa omului, degradată până la casa-borboros - are tăria să privească borborosul și **să vadă dincolo de borboros**. Așa, doar, se explică diferența între **intoleranța știutorului și revelatorului încălcărilor dharmei** (cf. și intoleranța lui ION din povestirea **Ion...**) - scriitorul I.L.Caragiale - și toleranța, aproape excesivă, exprimată (față de lumea lui alde Dragomir sau Anca) de către omul-I.L.Caragiale (inițiatul lojei iohanice) - exprimată în scrisorile către Al.Vlahuță, unul dintre prietenii cu care a întreținut o corespondență relativ abundentă.

Doar un membru al **Lojei Iohanice** poate avea o atât de **sintetică** și, în același timp, aparent antitetică (dichotomică) viziune asupra lumii. O viziune care trădează SCHIZOFRENIA SACRĂ, de care suferă orice iluminat spiritual, inițiat. Dar, mai cu seamă, cel care a avut, poate, cea mai ingrată misiune: de a înregistra, analiza, condamna, prin opera-Logos - încălcările dharmei cosmice de către poporul român - pentru ca, apoi, cu concursul tuturor membrilor lojei iohanice (inclusiv el însuși, I.L.Caragiale), să producă **Yantrele** (gesturile ritualice) și **Mantrele** (vibrațiile ritualice, restauratoare ale AUM-ului) necesare **actului soteriologic**, exercitat asupra Neamului Românesc. Să păstreze, în Neamul Românesc, forța “limpezitoare” a CREDINȚEI¹⁵: *“Frate Vlahuță, în vremea asta așa de tulbure, de acră și de lipsită de orice credință, rostul literațiilor ar fi, cred eu, s-o limpezească și să-i inspire un pic de credință.”*(s.n.).

***

prof. dr. **Adrian Botez**

¹⁵ - Cf. I.L.Caragiale, *Opere*, vol.IV, Publicistică, EPL, Buc., 1965, p.466.

VIBRAȚIILE GOLGOTICE.TURMENTATUL CETĂȚII SACRE A CELOR 1.000 DE ANI DE PACE - PAZNICUL EVANGHELIEI. ETERNUL BECHER. ZEUL THOT, FLUTURELE ȘI OMIDA. ÎMBRĂȚIȘAREA DRAGONILOR

Nu există instituție profană și categorie umană pe care I.L.Caragiale să n-o fi condamnat pentru încălcarea DHARMEI COSMICE. Dar BISERICA este cruțată de I.L.Caragiale, chiar și ca instituție (parțial) - pentru că I.L.Caragiale (și, probabil, toți membrii lojei iohanice) au convenit asupra faptului că trebuie să existe o rădăcină emergentă a actului recuperatoriu-reparatoriu - și aceasta trebuie să fie (și să rămână) instituția sacrală (din păcate, prea solidară cu contingentul degenerării) a BISERICII. I.L.Caragiale nu a fost un creștin practicant - dar a respectat cu multă smerenie B.O.R. - în primul rând, pentru Ideea Cistică pe care o prezerva și o făcea cunoscută umanității răsăritene. Pentru vibrațiile golgotice, care încă mai reverberază, prin toate “bruiajele” fenomenalului - înspre sufletele umane, dispuse la orice **cameleonism** și compromis cu Satana, dar, în același timp, recunoscându-se ca **slabe** și **neveghetoare (bete**, în sensul vulgar al cuvântului, și în nici un caz neatingând semantica **beției sacrale**). Dar I.L.Caragiale știe că Biserica instituționalizată a degenerat grav în ierarhiile ei terestre, prin întrepătrunderea prea strânsă **cu** - și proliferarea **în** - **zona profanului**: POP+ escu, DIACON+escu etc.¹⁶De aceea, **Dharma Cosmică** a fost ocultată.

*

Nimeni nu a observat până acum, după câte știm noi, că, de fiecare dată când apare în scenă **Cetățeanul turmentat** - el apare **în locul altcuiva**. În locul cui, oare? În locul lui GHIȚĂ PRISTANDA, pe care toți îl așteaptă ca pe un fel de liant al continuității evenimentelor din lumea lor. Și atunci, oare ce efect are substituția lui GHIȚĂ PRISTANDA - cu CETĂȚEANUL TURMENTAT? Un efect normal: și anume, se produce logica lumii “lor” (prin “lor”, desemnându-i pe cei intrați în hora-spirală descendentă a degenerării infernale). Ruptura logicii, a legăturilor evenimentțial-mentale (adică a evenimentelor așteptate și construite mental de oamenii-lume) o numim, îndeobște, MIRACOL.

Dar ce **miracol** poate produce apariția unui **bețiv** - CETĂȚEANUL TURMENTAT? Fiecare miracol își are “naturelul” lui - natura lui, în funcție de natura interioară, de esența producătorului de miracol. Care este **natura** CETĂȚEANULUI TURMENTAT? **Starea de beție**, adică de respingere a ordinii stabilite de oamenii așa-zisi “treji”. Și atunci, **miracolul** produs de el va fi **starea de beție**, dezordonarea dez-ordinii mentale și morale a structurilor socio-morale: negarea negării - reprezintă tocmai ORDINEA.Da, CETĂȚEANUL TURMENTAT “amețește” mereu, se clatină mereu, căci lumea în care

---

¹⁶ - Cf. I.L.Caragiale, *Temă și variațiuni*, Dacia, Cluj-Napoca, 1988: *Duminica Tomii*, p.284.

intră este **EA** beată, la modul esențial - este total instabilă, ca și puntea unei corăbii în furtună. **Furtuna** - ca stare de entropie morală. “Amețitul” – dezechilibratul AICI - aduce dinafară, dintr-o zonă necunoscută LOR - echilibrul sacral. DHARMA COSMICĂ. **Tāpās** intens pentru păstrarea dharmei.

Dar de ce este CETĂȚEANUL TURMENTAT - paredrul lui GHIȚĂ PRISTANDA? - și nu al altui personaj din piesă? Și aici e posibil un răspuns: naturile celor doi (Ghiță Pristanda și Cetățeanul turmentat) **ar trebui** să fie asemănătoare, căci provin din medii sociale asemănătoare.

Și totuși, I.L.Caragiale demonstrează magistral că nu mediul social contează, ci starea spirituală determină profilul FIINȚEI (individuale, sociale sau cosmice). Ghiță se mulează peste defectele lumii entropizate moral - și,ameleon la început, își asilează organic entropia morală a lumii pe care o slujește - nu numai că i se subordonează, ci devine complice, actant de bază (deși, aparent, subaltern): fără el nu se produce nici o intrigă de seamă, nici o mișelie mai ticăloasă, nici o intrare sau ieșire de personaj-actant important - din scenă. GHIȚĂ,ameleon la început, devine RĂDĂCINA INFECTATĂ DE ENTROPIE A LUMII: căci din **rădăcina-Ghiță** proliferază “nouă copii, coane Fănică”= **nouă capete de balaur**, care-l vor înlocui pe CAPUL-GHIȚĂ. Mentalitatea distructivă a **familiei-rădăcină malefică**:”Pupă-l în bot și papă-i tot, că sătulul nu crede la ăl flămând!”. “VAMPIRISM” pervers, sub pretextul unui “comunism” agresiv, subversiv.

CETĂȚEANUL TURMENTAT este **complet steril** - între parametrii acestei lumi destabilizate moral, degenerate comportamental, lume care și-a distrus ritmul și, deci, și-a ocultat complet RITUALUL EXISTENȚIAL. **Cetățeanul turmentat** - nu este al acestei cetăți - ci al CETĂȚII SACRE: **IERUSALIMUL CERESC**, care va produce starea celor **1.000 DE ANI PACE**¹⁷: “Eu am o vorbă: o mie de ani pace!”Cameleonismul lui e benefic: el imită gesturile de intrare, ale lui Ghiță, în scenă - se preface că bate la ușă de 3 ori - ca buzduganul zmeului..., fluiere de trei ori... Dar **fluieratul** lui Ghiță împrăștia duhoare-miasmele infernale, peste lume, impregnând-o cu nemernicie, dispreț total față de LEGILE , RITMURILE etc. cosmice. Pe când FLUIERATUL **Cetățeanului turmentat** aduce Duhul Echilibrului, **îi trezește pe adevărații bețivi** (îmbătați de ispita încălcării oricăror legi, ritmuri etc. cosmice - prin care deveneau NEBUNII DISTRUCTIVI AI LUMII). Îi trezește și îi așază, dacă nu în limitele normale ale FIINȚĂRII COSMICE - cel puțin între limitele rezonabile, suportabile, ale existenței dharmice.

Oricum, sterilitatea Cetățeanului Cetății Dharmei se conjugă cu AUTONOMIA sa: el refuză integrarea în structurile dezordinii acestei lumi. El este “apropitar” - adică, APROPIETOR DE PROPRIA FIINȚĂ și PROPRIETAR AL PROPRIEI FIINȚE (Maestru, Stăpân pe Forțele Sinei Cosmice) - și, deci, apropiat de CENTRUL SPIRITUAL AL LUMII.

În momentul când intră în scena nebunilor dezechilibrați moral - el IRITĂ, produce perturbări majore: Ștefan Tipătescu, furios, vrea să-l dea afară, pentru că l-a înșelat în așteptarea **indispensabilului Ghiță** (adevărat DEMON-Asmodeu, care miroase poftele și viciile “clienților” săi, și se dă peste cap pentru a le satisface și stimula, amplifică etc.) îl supără pentru că nu-și spune NUMELE - ci funcția ocultă: ALEGĂTOR. În lumea dezechilibrată, **NUMA(NUMELE)** este o etichetă sigură, **de acoperire** - acoperire a aparențelor, în spatele cărora aparențe Demonul asigură continuitatea procesului de entropizare.

¹⁷ - Cf. I.L.Caragiale, *Teatru*, Facla, Timișoara, 1983, p. 135.

Un om fără NUME - este un intrus - ciudat și periculos, STRĂINUL: care cine-o fi, nu cumva MISTERIOSUL NECUNOSCUȚ este DUȘMANUL(Dușmanul Entropiei Demonice,evident!)? Nu știe nimeni să reacționeze, rămân toți paralizați, când nu au aparența operabilă în entropie:ETICHETA-NUME, ca simbol al complicității întru entropie. ALEGĂTOR... E o funcție enigmatică. Nu cumva îi alege pe cei buni dintre cei răi? Sau, mai “rău”, nu cumva îi alege pe cei RĂI, pentru a-i distruge, și astfel a distruge însuși RĂUL? A se vedea reacția de maximă alertă a Cetățeanului Turmentat, când Zoe îi scrie numele candidatului (Agamemnon Dandanache...): Cetățeanul Turmentat, NON-POLITICOS **acum**, că a aflat numele STEGARULUI RĂULUI - se precipită (“foarte grăbit”): “**Nu mai e vreme... se-nchide ALEGEREA** (Iese ducând sus biletul)”. Nu cumva **biletul dus sus**, ca un **steag al demascării**, al trecerii în urgență a Răului imers (până atunci)este sentința de ÎNCHIDERE - nu a alegerii, ci a ALESULUI RĂILOR - între limitele Dharmei? Căci în scena finală se observă o “conciliere” ciudată între Cetățeanul turmentat și Nae Cațavencu:”**mai ales Cațavencu și Cetățeanul turmentat, care înghite și sughite mereu**”. Ce sunt aceste spasme stomacale? Nu cumva îngurgitează RĂUL METAFIZIC - și-l regurgitează transfigurat - ca stare benefică (sau relativ benefică)? De observat că din Nae Cațavencu rămâne un sentimentalist pupăcios, demagog însă inofensiv - și, ceea ce atrage atenția, nu mai pocește Logos-ul, în mod extrem derizoriu: se păstrează între limite rezonabile ale corectitudinii semantice și sintactice - măcar. Cine știe dacă nu cumva al doilea “apropiat” al”apropitarului” nu va fi Demonul Anti-Logos-ului - **Agamemnon Dandanache**-Stricătorul Cuvântului-Faptă (sacre)?

A doua intrare a Cetățeanului turmentat e contradictorie, prin efect: **irită**, pentru că, din nou și mereu, e așteptat liantul demonic al NEBUNIEI LUMII(GHIȚĂ) - dar Tipătescu îl folosește pe Cetățeanul turmentat ca ECRAN DE PROIECTARE a caracterului lui Nae Cațavencu.

A treia intrare a Cetățeanului turmentat perturbă total logoreea demagogică ofensivă (și degeneratoare de Logos) a lui Nae Cațavencu - îl face total vulnerabil pe MINCINOSUL OFENSIV, pe IMPOSTORUL OFENSIV , pe BARBARUL în straiile civilizației Logos-ului - Nae Cațavencu.În prezența STĂPÂNULUI DHARMEI - lipsa de coerență, minciună etc. **se dezvoltă** cu o viteză amețitoare și total dezarmantă, pentru Demonul Aparenței. Și urmează expulzarea Cetățeanului turmentat (ca FOETUS AL ADEVĂRULUI) - Cetățeanul turmentat strigă mereu, obsedant (după ce l-a numit-făcut CIOCLU AL ADEVĂRULUI pe Nae Cațavencu și a redus vorbele lui Nae Cațavencu la dimensiunea lor caricatural-reală: **cioclopedică** (sughitul ritualic, exorcizator), **comportativă** (idem) **iconomie** (idem) **Soțietate care va să zică**” - adică: “societatea voastră e un balon de săpun, inutil și dezagreabil, irațional,la fel ca și această “coadă de șopârlă” verbală:**care va să zică**”NEMBRU”. Adică, sinteza într-un cuvânt-urgență maximă, esențializatoare de Logos:”**NU SUNT MEMBRU!** Nu sunt **membru-mădular**, care să ajute la mișcările distructive ale Golemului vostru, căruia îi ziceți, periculos de cinic și savant: **SOCIETATE!** De fapt - infern, dereglare gravă a Logos-ului Divin.”

Ultima dată când apare Cetățeanul turmentat - îl irită pe Nae Cațavencu, pentru că nu-l lasă să folosească SCRISOAREA CA ANTI-SCRISOARE - EVANGHELIA CA MOCIRLĂ-BORBOROS.

Acum abia, Cetățeanul turmentat își mărturisește esența divină: Cel-fără-nume este, de fapt HERMES, care sortează oamenii, trecerile istorice, viața și moartea - el este păzitorul SCRISULUI CA EVANGHELIE: căci o scrisoare de dragoste (adevărată dragoste) - e o EVANGHELIE - dovadă, separarea-autonomizarea cuplului ȘTEFAN-ZOE, în raport cu ROATA DRACULUI, hora mișeilor, din

finalul piesei. Iar când Nae Cațavencu îi spune, șuierând aproape, ca un șarpe-Lucifer: “*Nenorocitul! Ți-ai aruncat norocul în gârlă: te făceam om!*” (câtă dreptate și câtă neputință, în această mărturisire involuntară: Satan nu poate să facă decât ce a mai făcut:să-l transforme pe DIVINUL ADAM - în bietul om...) - Cetățeanul turmentat îi dă replica: “*Nu puteam... andrisantul cu domiciliul cunoscut* (arată pe Zoe)”.

Adică - nu puteam să mă fac (sau să las să fiu făcut) OM (om ca “voi”) - câtă vreme esența mea morală nu e din această lume. Nu puteam să fiu om - fiind, în același timp-zeu. Nu puteam să fiu om - fiind NEOM (în viziunea lui Nae Cațavencu, a fi om=a fi sub-om, ne-om - trădător, intrigant etc. - iar în viziunea Cetățeanului turmentat,a fi om=a fi SUPRAOM). De remarcat APARENTA pocire a Logosului -Cuvânt, de către Cetățeanul turmentat: **andrisant** - e, de fapt, combinația esoterică dintre **andros=bărbat** (iar Zoe este cel mai masculin personaj al piesei, Cetățeanul turmentat...) și **sanctus=sfânt** (sfințirea și autonomizarea, în raport cu Hora Dracilor, a cuplului Zoe-Ștefan, s-a realizat prin **iubire**).Centrul de gravitație al acțiunii lui Hermes e misiunea de legătură între lumi - legătură CORECTĂ, în SPIRITUL moralei, iar nu în FORMA moralei. Ștefan și Zoe sunt cuplul mistic-moral - iar nu monstruoasa construcție conținând o **tână** și un **bătrân** (- preocupat exclusiv de **intrigă** și **putere** - care n-au nimic de-a face cu Eros-ul). Nu există nici o scuză “ocultă” pentru cuplul Zoe-Zaharia (fulgerul “Z”inițial al numelor lor - fulgerele încrucișate ale zwasticii zalmoxiene!!! - nemarcând compatibilitatea, ci incompatibilitatea, războiul secret: „ZAHARIA”înseamnă “Domnul și-a adus aminte de rugăciunea mea îndelungată” - adică, mai simplu, ÎNTĂRZIATUL - ontologic). ANDRISANTUL CUNOScut înseamnă Erosul împlinit. Adică, șansa de echilibrare a lumii Reînviată. Dharma restabilă - **temporar**. De aceea, pentru că e o restabilire temporară - Cetățeanul turmentat nici nu dispare - ci întreține, ocult, în lumea mișeilor, legături de TEMPERANȚĂ A RĂULUI .

Sărăcia lui GHIȚĂ e una MORALĂ, în mod covârșitor. Non-sărăcia Cetățeanului turmentat nu provine din starea de “proprietar imobiliar” - ci de PROPRIETAR AL LEGII MORALE:”nu trebuie, onorabile, parale...slava domnului (SLAVA DOMNULUI înlocuiește “bălegarul” demonic al “paralelor”...)...apropitar sunt(sughite - deci, face semnul sacru al transfigurării semantice) alegător (din nou, sughiț-transfigurare)”.

“Eu cu cine votez?” - nu aduce vreun folos material VOTUL - dar prin vot e desemnat,de “soțietate”, reprezentantul oficial al RĂULUI - reprezentant care trebuie exorcizat - sau, măcar, limitat în acțiunea distructivă.”**Eu cu cine votez?**” devine, astfel, o formulă magică de demascare a Demonului.

Poate părea curios, dar PUTEREA DISTRUCTIVĂ e, mereu, DELEGATĂ: nu sunt puternici cei care-și spun puternici și se arata ca fiind puternici(în materie de entropizare) - ci așa-zișii “umili”,”subalterni”.Această lume nebună i-ar fi depărtat și înlăturat pe HIPERBOLIZAȚII MINCINOȘI(Cațavencu, Dandanache etc.) și pe HIPERBOLIZAȚII DISTRUGĂTORI AI LOGOSULUI - dacă aceștia,”puternicii”, nu și-ar fi susținut și asigurat puterea prin “mărunții”,”cenușiii”,”asmodeii”, demonii mărunți - dar, cu cât mai mărunți, cu atât mai ușor infiltrați în conștiința lumii, mai ușor adaptabili la organismul moral al lumii, pe care îl atacă cu agresivitatea “ciocoilor”. Lingușitori, încurajatori, stimulatori ai viciilor celor “mari”.”Aristocrații” lăfăiți demonic n-ar avea nici o eficiență - ar fi “tolerați”, sau chiar “respectați”(în măsura în care s-ar apropia mai mult sau mai puțin de legea morală).Dar “mărunțiii”, care mereu își pun la mijloc “onoarea” și “parola” -

INEXISTENTE - înșeala și aduc la exasperare. **Invazia microbilor e infinit mai periculoasă decât invazia elefanților!** Infiltrarea “pristandalelor”, Miticilor, Lachilor și Machilor e mult mai profundă și mai gravă, în Ființa Umană, ca efect - decât discursurile lui Farfuridi, Cațavencu, Dandanache - “ELEFANȚII” - demoni destructivi ai Logosului. E greu să te ferești de microbii puși pe atac de „căpătuială” - distrugerea CAPULUI - atacul “pristandalelor” - decât să te ferești de ȚOAPELE HIPERBOLICE, caricaturi, secate de orice vlagă vitală - dar care au efecte limitate și limitabile. Probabil că Cetățeanul turmentat l-a atins în treacăt, cu forța lui dharmică, transfiguratoare, pe Dandanache-cel-Feroce (sinteza prostiei hiperbolice farfuridiene și a minciunii, jenant-hiperbolice, cațavenciene) - dar, cu ochii mijiiți ai “extraterestrului” moral, îl fixează, îndelung, pe Pristanda-microbul agresiv și cameleonul senzațional - și rezultatul e o exorcizare provizorie, prin perspectiva-IRONIE(care înlocuiește vrăjmășia perversă și mioapă):”Curat constituțional!”.Cât, însă, va dura efectul exorcistic?

Când se va „trezi” din normalitate virusul pristandalic - și va ataca, sub cuvânt că-i susține(de fapt, stimulându-le viciile, pentru a le culege și consuma, prin SĂRUTUL LUI IUDA, fructele otrăvite) pe Cațavencu și Dandanache, viitori Seniori ai Țoapelor - într-o zonă a **Dharmei slăbite**, numită România - zonă în care Tipătescu, prin Eros, riscă să devină apanajul FEMEII POLITICASTRU-Zoe, mai mult decât sclav politic șantajat de Trahanache (Tipătescu are destulă “boierie” în el, pentru a refuza să devină dublura țoapească a unui CHIRIAC-tejghetarul,”păzitorul onoarei de familist” a lui jupân Dumitrache...). Dar aceasta e o chestiune pe care o vom dezbate mai aprofundat, într-un capitol ulterior.

Pristandalele nu vor ajuta prim-miniștri, ca Dandanache (cf. schița ultimei piese a lui I.L.Caragiale, neterminată) - dar vor face și vor susține, din umbră, ca eminente cenușii și executanți nemiloși - pe prim-miniștri.”Boierii” de tip TIPĂTESCU sunt prea slabi, în organismul agresat violent de maleficitate, al societății nebune:ei vor fi eliminați - prin uitare, sau prin alienare. Cetățeanul turmentat e mult mai aproape, pe o scară a valorilor dharmice - de Tipătescu - decât de aparentul său semen, GHITĂ PRISTANDA. Cetățeanul turmentat e aproape și de Zoe, cea care se consideră “bună” - dar Cetățeanul turmentat e prea lucid pentru a confunda FEMEIA BUNĂ cu DAMA BUNĂ: e o prostituată de lux, mânăta de demonii puterii, în stare să părăsească-sacrifice un amant fidel (“Și înțelegi că atunci, când, luptând cu tine, voi căpăta scrisoarea...tot...tot..., Fănică, va fi isprăvit între noi) - pentru a salva aparențele de „damă” din high-life. Din acest punct de vedere, e greu de prețuit sacrificiul moral al lui Ștefan Tipătescu - când, de dragul lui Zoe, pentru a nu fi părăsit de femeia pe care o iubește conform legilor firii - își calcă(cumplit...) pe suflet, pe orgoliul masculin - și trece în partea MEDUZEI, reci și flasce, care e Nae Cațavencu. Singura compensație este **speech**-ul amar, în care își arde CĂLCĂIUL LUI ACHILE cu ironia dezvăluirilor amare, către Cetățeanul turmentat, în legătură cu caracterul noului și silnicului, dar total disprețuitului aliat Nae Cațavencu:”Ei - pentru toate astea trebuie să-ți dai votul lui onorabilul d.Cațavencu...Pentru așa alegător, mai bun ales nici că se putea...”Nici nu bănuiește Tipătescu ce legatura strânsă(de la exorcizator la exorcizat...) există, într-adevăr, ce “potriveală”, între Nae Cațavencu și Cetățeanul turmentat...

Tipătescu nu va putea fi niciodată altceva decât IUBITUL LUI ZOE: nici prefect, nici “prieten”(șantajat...) al lui Trahanache - nimic. Pentru Tipătescu nu contează societatea, catastrofele unei societăți degenerate - nici propria catastrofă de om al societății. El suportă constatativ:”Blestemată politică - un moment n-ai pace” sau:”*Unde ești, Cațavencule, să te vezi răzbunat...Unde ești, să-ți cer iertare că ți-am preferit pe onestul d. Agamiță, pe admirabilul, pe sublimul, pe neicursorul, pe*

puicursorul Dandanache...Ce lume!ce lume!ce lume!” Atât: Tipătescu nu e în stare să iasă dintre Charibda “modelară” - dintre Cațavencu și Dandanache...

Pentru el contează Zoe. Și nu din narcisism, ci din pornire sinceră. E dur, nedrept și crud cu subalternii - arogant cu partenerii și rivalii,egoist - și totuși - EL IUBEȘTE. Fără, aproape, nici o rezervă. Iertat va fi, căci mult a iubit...E singurul SENIOR prin comportament, prin trăiri sufletești FIREȘTI, FOARTE UMANE(PLENAR UMANE): necăjit, furios, turbat - dar sincer! - Senior, deci, nu prin obârșie, ci prin RANGUL DE OM. Singurul senior autentic, din tot teatrul caragialian. Ni-l închipuim îmbătrânind, lâncezind trândav, contrariat, trist, într-un șezlong, în cerdacul unei case provinciale - ETERNUL BECHER VISĂTOR. E adevărat:și arogant(mereu...), și arțagos, și egoist (“mascul”, până la ultima suflare).Dar, măcar, are puterea de a visa, și are la ce visa - prin împotrivire la lumea maleficizată(nu și prin victorie - în nici un caz - căci nu cunoaște ADAPTAREA LA MODERNITATEA DEMONICĂ A ARMELOR). Un veșnic neajutorat, neadaptat. Oricum am lua-o - aceasta este foarte mult, îl situează incomensurabil deasupra tuturor GOLEMILOR:Lache, Mache etc. Tipătescu e veșnic SUPRAVIEȚUITOR, călător din slăbiciune - prin “soțietatea fără prințipuri”, căreia nu-i poate da el “prințipuri”, pentru că nu la are, decât CA TEORIE: el știe că totul e nedrept, dar el însuși nu poate fi, **practic**, drept - nu poate fi decât un nevoit complice, neputincios, vag **oțios** (mai curând decât vag **oportunist**) - al Răului - “soțietate”.

S-a afirmat o ineptie (după părerea noastră), de către un critic al operei lui I.L.Caragiale - și anume că acesta și-ar îndrăgi, simpatiza, personajele. I.L.Caragiale e în postura legendarului legislator Manu (de unde numele de Manvantara, pentru perioada existenței unui rând de omenire, de un anume rang spiritual) - sau în situația judecătorilor din jurul tronului lui Hades: MINOS, AIAKOS și RHADAMANTHYS. Trebuie să fie imparțial LA MODUL ABSOLUT - căci, în cadrul lojei iohanice, are misiunea sacră de a pune în emergență **Dharma** Cosmică - dezvelind, astfel, de măști, chipurile tuturor oamenilor. Este NECRUȚĂTORUL - dar și CEL DREPT. Ochiul său arzând luciferic - suferitor și arogant până la ...Dumnezeu ! - pătrunde, ca un pumnal și ca o rază, până în străfundul lutului-**Prakrti** - căutând efectele fecundării cu **Purusha**. El trebuie să comunice lojei date absolut exacte ale situației spirituale a lumii, în sec. al XIX-lea - pentru a se putea aplica tratamente soteriologice adecvate. De aceea, nu are dreptul la sentimentalism, pentru a nu greși diagnosticul și, pe cale de inducție, pentru a nu greși terapia.Nu poate și n-are dreptul să falsifice, prin atracție - nimic: el trebuie să fie, după legea stabilită de AMINUL EMINESCU: ”NEMURITOR ȘI RECE” - “PRIVITOR CA LA TEATRU”. Poate - mai elocvent decât s-ar cuveni, din pricina degradării potențialului spiritual al Logosului terestru. In rest, I.L.Caragiale face din teatru - PRIVIRE DIVINĂ. RADIOGRAFIE DIVINĂ - în vederea aplicării unui tratament, prin care să fie compensate pierderile de energie spirituală-Logos - sau devierile de energie spirituală-Logos.

*

Povestirea **Triumful talentului** ... (cu punctele de suspensie ale ironiei amare) este, în opinia noastră, fundamentală, pentru înțelegerea operei lui I.L.Caragiale, din câteva puncte de vedere - căci problematizează exact toate coordonatele gândirii lui I.L.Caragiale:

1 – Răul este, ca naștere, echivalentul FACERII LUMII?

2 – Omenirea este, deci, pură și inocentă - sau nu - în fața lui Dumnezeu, vis-a- vis de faptele ei?

3 – Există **gregaritate umană** supusă fatalității - sau **personalitate umană** răspunzătoare - ce-și făurește soarta - sau își împlinește karma?

4 – Dacă este **gregaritate** - ce o cauzează - dacă e **personalitate** - ce o cauzează, sau ce o anulează, când și dacă este?

5 – Topica (sintaxa microcosmosului-Logos) este importantă - și în ce măsură - iar nerespectarea ei la ce catastrofe cosmico-spirituale(mai “intime” sau mai evidente) dă naștere?

6 – Și, ca să încheiem “rond” - care este RĂUL, în sine? Cum arată el, care e esența lui - și dacă poate fi sau nu combătut? (A se vedea, în primul rând, expresia ANTIDHARMEI –BIROCRAȚIE).

În primul rând, remarcăm că totul începe sub semnul lui “A fost odată...” (eminescian și profund spiritual-uman) - al mitului, deci al inocenței primordiale. Tragem o primă concluzie: la-nceput a fost **mitul** - deci inocența - și, abia apoi, **umanitate**. Evident, încă n-am pus problema Răului în raport cu umanitatea - dar, cel puțin I.Lcaragiale e convins că FACEREA LUMII și RĂUL nu intră în raport de concomitență.

Și ce a fost odată? “*Au fost odată-ntr-o școală de provincie doi buni camarazi - Niță Ghițescu și Ghiță Nițescu*”. Adică, au fost doi gemeni umani latenți - nici buni, nici răi - ci, încă, puși sub semnul IDEALULUI AMELIORĂRII - idealului inițierii spirituale: ȘCOALA DE PROVINCIE. Și încă se precizează DOI BUNI CAMARAZI - părtași, adică, la CINA CEA DE TAINĂ A OMENIEI, la euharistia frăției umane.

Și acum să privim germenii mai îndeaproape - și să-i analizăm filozofic:

a – dacă le redăm originaritatea numelor, ele sunt, în fapt, dublete de prenume (nume de botez),sau, mai exact, același dublet onomastic, cu TOPICA schimbată:ION-GHEORGHE și GHEORGHE-ION (căci Niță vine de la Ioniță - dar MAHALAUA uită Logosul firesc, magnific - și-l reduce pe regescul și pontificalul ION - la derizoriul diminutival Ioniță - și pe acesta la o “codiță” năucă, stingheră și ridicolă: Niță. La fel și cu Ghiță: vine de la GHEORGHE+iță - suferind o contragere silnică, întru derizoriu și penibil: Gheorghită - Ghiță).

b – Dar urechea noastră e bruiată de ceva, și nu percepe distincția, deferențierea - prin TOPICA - ci urechea noastră nu e în stare să distingă diferența. Ce este acest ceva, care dă impresia gregarității absolut indistincte? Simplu: **nivelatorul sufix**, ucigător de **distinctivitate**, dar și de **distincție**, de măreție-magnificiență (cum era cazul Amicului X, din *Monopol...*) : - ESCU. Da, I.L.Caragiale sugerează că noi, românii, cel puțin - avem “talentul” negativ (antidharmic), viciul **indistinctivității** și al **lenei spirituale**, al **somnului germinal prelungit** - sub oblăduirea lui -**ESCU**.

A apărut deja Răul în umanitate? Noi credem că da. Sub acest **sufix al suficienței**, al lenei spirituale, al complacerii în comoditate și pasivitate spirituală - **-ESCU** - fojgăie DEMONII DEGENERATIVI. Tot ce este -**ESCU** și nu se luptă serios să nu mai fie UN OARECARE -**ESCU**, ci să-

și impună personalitatea, LUCRAREA PERSONALĂ - este “clientul diavolului”. Un diavol mai mare sau mai mic, după caz, evident.

c – Dar, privind germeii umani, prin NUMA-NUMELE - denominativul lor - observăm că TOPICA este, realmente, o SINTAXĂ a microcosmosului-Logos. ION-GHEORGHE nu poate fi același lucru cu GHEORGHE-ION. A pune pe primul loc ION-ul (despre care A.Bucurescu spune că e sinonimul tracic al lui ORFEU, și despre care tradiția sacră spune că este IANUS, cu doi ION-i-BOTEZĂTORUL și EVANGHELISTUL, JUSTIȚIA și MIZERICORDIA - Ion fiind REX ET PONTIFEX, Păzitor al GRAALULUI) - și pe locul doi: GHEORGHE - sfânt solar, agresiv contra Răului-Dragon și contra Întunericului - Pământ-Gheea, “lucrător al pământului”, modelator și exorcizator al duhurilor chthoniene, ameliorator al Lumii - nu este același lucru. Ritualistica Facerii Lumii a impus numele ca Funcții Divine - Categoriile Ontico-Divine. (Nu degeaba l-a chemat Dumnezeu pe Adam să numească TOATE ale lumii - “așa că toate ființele să se numească precum le va numi Adam” - *Facerea*, 2/19: CREAȚIA este rigoare și distincție). TOPICA pune **accente**, iar accentele dau ritmul sacru al Ființei Cosmice. La început, deci, au fost:

I – Orfeul și Paznicul Graalului, care, “în timpul liber”, dă CURĂȚENIA PĂMÂNTULUI, ucigând dragoni - și

II – Eroul Solar, RĂZBOINICUL în căutare permanentă de demoni-dragon, pe care să-i silească la transfigurare în germinatori ai Mamei Geeea - și, “în clipele libere”, când ION obosește, mai păzește Graalul, mai veghează asupra PARAȘABDEI...

Dar asta “a fost odată”...

Din păcate, dezvoltarea, depășirea fazei germinative în istorie a celor doi eroi solari, degenerați la nivelul NUMA - îi dovedește degenerați, de fapt, esențial (și ca RUPA-FORMA, și ca PHISIOS-FUCȚIE). De unde a răsărit, oare, RĂUL? Probabil, din PROASTA(NEGLIJENȚA) NUMIRE - **din Logos-ul degradat**, încă de la ipostaza NUMA.

Aceasta e, în fapt, specialitatea sacră a lui I.L.Caragiale:DEPISTAREA PUNCTELOR UNDE LOGOS-UL SACRU SE DEGRADEAZĂ - căci, prin aceste puncte, se dezlănțuie ofensiva Răului în Lumea-Ființă.

Și atunci, Răul era și în faza de germene? Nu chiar - căci ei (cei doi) au fost, întâi, germeni nenumiți - proiectați ca EROI SOLARI (în planul sacral al Ființei-Lume). N-AU AUZIT BINE (degradarea percepției PARAȘABDEI) părinții lor, CÂND I-AU NUMIT - și, astfel, i-au aruncat în șuvoiul descendent al sorții.

Dar să vedem, în mod foarte riguros, ce s-a întâmplat:

I – **Niță** se deosebea de toți (proiectiv, el ar fi fost destinat unei înalte funcții sacrale), dar pentru că era Niță - și nu ION, elementul deosebit e și el un APENDICE AL FIINȚEI: el trebuia să fie un zeu sapiențial, de tipul zeului egiptean THOT, care a inventat scrierea: „*În anul al patrilea de școală, Niță ajunsese să scrie așa de frumos, încât, adesea, puse alături, caietul lui ai fi zis că este modelul de caligrafie tipărit, iar modelul de caligrafie, scris de mână...*” Chiar așa și era: Niță era posesorul-

creatorul MODELULUI SACRU al scrierii - iar toate celelalte scrieri nu erau decât deviații, simple încercări-manualități uman-vulgare, terestre.

Thot e supranumit, prin faptul că a transpus Lumea în Hieroglifă (a rezumat-esențializat la maximum traseele energetico-magice ale Ființei-Lume): INIMA LUI RÊ (Ammon-Rà, ajuns zeul solar, suprem, al Egiptului - în Regatul Nou, “regele zeilor”, cu COROANA DE PENE PE CAP - iar pana este rază și unealtă de pictat-scris hieroglific. Adică, de actualizat, pe Pământ, Soarele Sacru. Și este zeu justițiar, ZEUL BALANȚEI!!!). Ce-a ajuns bietul REGE AL ZEILOR, în varianta valahă - prin degradarea la nivelul NUMA (LOGOS SACRU): Niță? Îi spune dascălul școlii inițiatice: “Fătul meu, tu părinți n-ai, carte multă nu ți-e dat să-nveți, că nu prea ești deștept, slugă nu te poți face (asta mai lipsea REGELUI ZEILOR!!!), că ești prea leneș (deus otiosus). Ți-a dat Dumnezeu un dar: ai icoană la scris (tradus exoteric: ești posesorul MODELULUI SACRU AL SCRISULUI-TRANSPUNERE TERESTRĂ A SOLARITĂȚII) - ție cu condeii ți-e dat să te hrănești (și-a păstrat autoenergetizarea divină - dar asta, vom vedea, nu presupune, automat și păstrarea BALANȚEI moral-divine...). Du-te la București (Anti-Centrul, Anti-Dharma...), acolo ai să intri copist în vreo canțilerie și-ncet-încet, cum te știi că n-ai purtări prea rele (dar nici prea bune - BALANȚA scăpătând, demonic...) - cu vremea ai să-naintezi.” Înaintarea e, de fapt, retrogradare sacrală - afundare în **ANTI-DHARMA** .

Știind noi că I.L.Caragiale e un îndrăgostit de parabolele Orientului înțelept - și de CAPCANELE SAPIENȚIALE - trebuie să umblăm “ca pe ouă” . Pentru ca “puii semantici” să nu fie prematur ieșiți din OUL PRIMORDIILOR. Dascălul-maestru s-ar putea să folosească, și el, un limbaj criptat, inițiativ. Niță-Orfanul, prin însăși indicația ORFAN - e o entitate nepământeană (așa cum ar fi Kir Ianulea, spre exemplu - numai că venit din direcție inversă...). “**Nu prea ești deștept**” - s-ar putea să fie tot o mască divină: zeii nu sunt “deștepți” - entitatea lor spirituală, din care se coboară, este atât I-RAȚIONALĂ, cât și ANTI-RAȚIONALĂ. Un zeu nu poate fi slugă nimănui - și atunci “lenevia” trebuie că este, și ea, discutabilă: deus otiosus nu se retrage definitiv din lume, ci “trage cu ochiul”, retras într-o altă perspectivă a Lumii. Sau, pur și simplu, posedă ritmul amplu cosmic - care pare “leneș”, față de ritmul amplu cosmic - care pare “leneș”, față de ritmul catastrofal-apocaliptic terestru?

Oricum, scrisul îi este ICOANĂ - deci are sacralitate modelară, prototipală. Dar cine să-i priceapă sacralitatea? Doar HELIOPOLISUL, orașul lui Amon-Rà. Dascălul îl trimite pe Niță (post-numitul) în BUCUREȘTI (greșit crezutul Heliopolis, Centru Lumii, Buricul Pământului). Acolo (crede dascălul) “va înainta” pe AXA POLARĂ, până la zenit. Sărmanul dascăl - era inițiat în tainele macrocosmosului - dar nu și în tainele INFERNULUI MICROSCOPIC, în tainele ANTI-DHARMEI, din Centrul Microbilor Lumii...

II – Dar **Ghiță** - ce-i cu Ghiță? Ce s-a dezvoltat din germenul, aparent neprihănit, consubstanțial (aparent, sub semnul anonimatului-ESCU), cu Niță? „...*Pe câtă vreme, Ghiță scria nu se poate mai urât, pe lângă că-i era mâna dreaptă* (s.n.) *șubredă, fiindcă-i degeraseră degetele de mic, n-avea băiatul nici apucătură din ochi la lucru de piguleală*”.

Sub masca omogenizată a lui -**ESCU** - diferențierea categorială se păstrează.

Credeam că se observă clar dichotomia, antinomia de personalitate - sub masca-bruij a PARAȘABDEI:-ESCU devine otrava zeilor, nivelatoarea lumii spre BORBOROS.

De fapt, I.L.Caragiale vorbește, în această parabolă, despre FACEREA LUMII, spre oblăduirea dubletului unitar, ieșit pe apele primordiale, în chip de FLOARE DE LOTUS. Niță este FLUTURELE - Ghiță este OMIDA (CARE, LA MODUL SACRAL-DIVIN, ÎȘI INTERSCHIMBĂ FUNCȚIA ȘI ÎNFĂȚIȘAREA - vom vedea cum se petrec lucrurile cu ei în plan demonic-profan): ei sunt FĂRTATUL și NEFĂRTATUL. “Camaradul” de pe FLOAREA DE LOTUS a începutului este Demonul, cu MÂNA DREAPTĂ (cea demiurgică și justițiară) “șubredă”, “degerată” (înghețată de fiorul malefic, de zborul invers luciferic, zgârcită ca gheară, pentru a scrie CARICATURA Ființei-Lume, pe când Fărtatul scrie Hieroglifa Magnifică a Ființei-Lume). Nu are concentrare demiurgică, verticalizantă, a PRIVIRII - (“*n-avea... apucătură din ochi*”) - ci privire dispersator-înmulțitoare. Proliferarea demonică.

Și cei doi, după ILLO TEMPORE - se despart, în istorie: Ghiță o apucă spre tatăl-negustor “cu **da**re de mână” (dădea, însă, cu mâna stângă...) - „iar Niță, copil sărman, a apucat-o spre capitală” - crezând-o Heliopolis (și respectându-și statutul sacru de ORFAN). Căci așa i-a poruncit-sugerat DASCĂLUL-MAESTRU. “Neștiința” Dascălului o fi demonică în sine - sau o probă inițiativă pentru Niță - și pentru noi?

Bietul zeu care “slugă nu se poate face” - numai Dumnezeu știe cum trăiește, în timpul istoric al “concurșurilor” pentru postul de COPIST. MODELUL SACRU ajunge să cerșească de la degeneratele modele epigonice. Atât i-a mai rămas unui zeu adevărat, în Pseudo-Heliopolis: **să copieze** ceea ce alții decid... Căci cine mai ascultă, azi, VOCEA DECISIVĂ a zeilor?

Și sunt 7+1 “ministere” - ranguri de inițiere (de fapt, de dez-inițiere-desacralizare, de degenerescență a SĂPTĂMÂNII SACRE - a TEANDRIEI ZILEI A 8-A). Și, de fiecare dată, zeul e respins de la postul de copist unde candidează la concursul de **degenerare a scrierii sacre** (intuiția umană își oferă o șansă soteriologică, astfel, respingând umilirea ZEULUI TOTH?). Probabil, astfel trebuie interpretat: nimeni nu mai are nevoie de SCRIERE SACRĂ și de PROTOTIPUL EI-PROMOTORUL EI. Adică, nu mai are nevoie de vizibilizarea-esențializarea Logosului Sacru, ca Traseu Sacru (Dao-Tao). Și de fiecare dată, bietul zeu, “încă nededat cu lumea”, se mârșnește (când, de fapt, ar trebui să fie bucuros că nu a intrat în vârtejul degenerescenței sacrale: **copist al oamenilor dezexați**): “*Și ce frumos scrișesem, domnule!*”

“Cunoștința” sa e ipostaza ocultă a Dascălului-Maestru - și pe ea o numește, de fapt (în absenția) “domnule-damn-maestru” - el, zeul inutil și inutilizabil, de către o omenire intrată în contra curentului cosmic, în starea de ANTI-DHARMA.

Frumusețea **inutilă** este frumusețea sacră: ICOANA. Dar oamenii nu mai cred. Ei **se numesc**, cinic și malefic, POP +escu, DIACON+escu, PROTOPOP+escu etc. - dar NUMA și RUPA intră în stare de disjunție. Căci, mereu, între prototipul divin și realizare se vâra “coada demonului” annihilator, distructiv de relevanțe ritualico-esențiale: **-ESCU**.

La ultima instanță (a 8-a - teandria) anti-dharmică (“minister”), unde, probabil, Dascălul îl trimisese pe ocultul Niță cu misiunea **de a restabili DHARMA** - se produce întâlnirea contrariilor (ouroboros-ul își înghite coada): Niță îl **întâlnește-îmbrățișează** pe Ghiță (și se contaminează de BOALA-GHIȚĂ): “*Și din vorbă-n vorbă, află Niță că tata lui Ghiță, după ce a scăpătat, a murit, că Ghiță a venit la București cu o srisoare de recomandare către ministrul din ministerul căruia se ține*

mâne concursul, că ministrul l-a primit foarte bine și i-a spus că a doua zi, la ceasul fix, să se prezinte la minister, să ia parte negreșit la concurs”.

Ghiță a preluat total **demonismul** tatălui - și astfel, între Ghiță și **anti-dharmicul ministru al celui de-al 8-lea minister** (instanța supremă a dez-inițierii, a degradării sistematice, și sistematice a Logos-ului-Ființă-Lume) se produce consubstanțierea: ministrul nu doar “l-a primit foarte bine” - ci s-a identificat cu Ghiță. Iar SCRISOAREA DE RECOMANDAȚIE este realizată cu mâna antidemiurgică, “șbredă” și “degenerată”: este caricatura HIEROGLIFEI-ICOANĂ. Este Caricatura JUSTIȚIEI-BALANȚĂ - este rezumatul demonic al Anti-Dharmei - mascat de PLICUL prifan. Un plic poate fi esența Erosului “dinainte de toți zeii” (cazul SCRISORII PIERDUTE-OCULTATEX, pentru a proba calitatea morală a Ființei-Lume, de către Cetățeanul turmentat-Stăpânul Dharmei) - sau poate fi esența Infernului-Anti-Dharma. Tot ca o probă de încercare a tăriei morale, pe Calea-Calvar al Inițierii (sau Re-Inițierii).

Îmbrățișarea contrariilor (Niță-Ghiță) n-a rămas fără efect: ”bine”-le spus de Niță, la aflarea faptului că Ghiță-Cel-Cu Mâna-Antidemiurgică va concura cu el, zeul sapiențial, la CALIGRAFIEREA COSMOSULUI (“Eu știu ce mi-a ordonat ministrul” - se traduce prin: ”eu îmi cunosc și esența, și misiunea” - căci **ordinul ministrului** este, de fapt, funcția anti-dharmică pe care Ghiță o exercită în Lumea-Ființă) - este urmat de tentația demonică, din partea lui Ghiță. Să vadă: s-a prins sau nu s-a prins ceva de Niță, din îmbrățișarea lor? Îl tentează cu bani: 3-4 poli (“tu zici că ești tinichea de tot” - că ți-ai pierdut aurul sacral).

În primă instanță, Niță refuză categoric: *“să poftești la concurs cu recomandăția dumitale!”*.

Apoi, apare „cunoștința” - ocultatul DASCĂL - care îi spune că a “scăpat de concursuri”, că i-a găsit un loc la o LITOGRAFIE (**litos =piatră** - deci, i se oferă, din nou, accesul la PIATRA FILOSOFALĂ, la piatra ocultă a sacralității, esența sapiențială) - un loc plătit mult mai bine ca unul de copiat - “și în care poți să-ți faci un mai frumos viitor” - căci regăsirea VITRIOLULUI oferă eternitatea ca viitor etern. A considerat Dascălul-Maestru că respingerea mituirii a fost pentru Niță, ultima probă inițiativă în emergența lumii? Și că, de acum, se poate scufunda în imergența Lumii, să caute și să regăsească PIATRA FILOSOFALĂ, condiția de zeu TOTH? (litos=piatră, graphein=a scrie). Că, în imegență, prin PIATRA găsită în întunericul aruncării (“tiparnița”) - va străvedea Piatra de Boltă a Nevăzutei Arhitecturi Cosmice, prin care se contracarează Anti-Dharma adusă și stimulată pe toate cele 7+1 trepte-ministere, de Demonul-Ghiță?

Poate. Poate că așa-zisul “compromise”: scriu eu lucrarea cu numele tău - și **invers** (acest INVERS este tare problematic, în desfășurarea Evoluției Lumii Spirituale...) - invers plătit cu 100 de lei (5 poli) - să fie și un nou târg al Fărtatului cu Nefărtatul, pentru că s-a ajuns la o răscruce, începând de la treapta a 8-a (7+1): răscrucea spiralei care naște un nou Manvantara, un nou ciclu ființial - și, deci, trebuie un NOU TESTAMENT (LEGĂMÂNT), un Nou Înscriș Sacru - între cei doi rivali și concurenți, simultani.

Dar noi am fi tentați să credem că Dascălul s-a grăbit cu concluzia favorabilă lui Niță - și că Niță a luat, din îmbrățișarea lui Ghiță, meteahna compromisiului demonic. Căci e supărător de stridentă ruptura între povestea de până acum - și comportamentul profan și profanator al lui Niță. În fața Demonului Solemn al Anti-Dharmei - d-l director, președinte al comisiei de concurs - Niță e prea strident: “foarte

obraznic, a strigat și mai tare” - în apărarea unei înșelăciuni, pe care, prin atitudinea lui de copromis, nu doar o aprobă, ci o impune: **“Nu se poate, d-le director! v-ați înșelat! uitați-vă la probe!”**

Să fie, oare, contaminare demonică, în cazul lui Niță? Sau doar un camelionism demascator al adversarului - căci la cuvântul magic “probe” - “d. director”nu se uită NICIDECUM la lucrările scrise - ci la SCRISOAREA DEMONICĂ (scrisoarea de recomandație...): “a scos din buzunar un plic, prin care camaradul lui Niță-l cunoștea bine și din plic a tras o scrisorică [nu “de amor” - ci anti-Eros și anti-dharmică], s-a uitat pe ea [Dandanachele “academic...”], cu băgare de seamă și, cu tonul mult mai blând [Fiara Anti-Dharmică se retrage să-și mistuie victoria demonizării Lumii Scrise..], zâmbind [decrepitul Dandanache-Candidatul Anti-Dharmei...]: “ Știi că ai dreptate d-ta?...Așa e...Vezi?... confundasem... În adevăr, a reușit d. Ghiță Nițescu.

-Așa da! a răspuns plin de satisfacție d. Niță Ghițescu.

Și d. director, grav, se retrase închizând ușa.”

Acest “așa da!”, plin de satisfacție - poate însemna multe lucruri - și dichotomice lucruri (ca și **“Așa da, Floric-al mamei, așa-nțeleg și eu!...Să ia fiecare pe potrivă lui!...așa trebuie!”** - din povestirea *Mamă...* - vorbe spuse de impoștarea și tăinuitoria de impostură “împărătească”, atunci când află că fiul ei, de fapt devenitul, prin voia ei, impostorul fiu de împărat - a obținut, în sfârșit, după “lupte deculare” și “pașopturi”, mâna unei autentice [?] fete de împărat...). Preferăm să alegem varianta sacrală: **așa da** - adică **a reușit total demascarea Răului**: sub masca solemnă a GRAVITĂȚII, ASPRIMII - se ascunde ierarhia demonizată a Anti-Dharmei - pe care un simplu joc (aparent), de fapt un joc sacru, care constă în RE-SCHIMBAREA TOPICII inițiale și **inițiatice** - a azvârlit-o în fața ochilor noștri, în toată hidoșenia și ferocitatea ei inumană (sau, de ce nu, profund “umană”...).

Căci ce semnături erau pe lucrări? GHEORGHE-ION - pe lucrarea lui ION-GHEORGHE și: ION-GHEORGHE - pe lucrarea lui GHEORGHE-ION.

Ce s-a întâmplat pe /prin **lucrările-operațiile** efective? ION a devenit Soarele care luminează Întunericul - iar Gheorghe a fost trimis să păzească Graalul.

Într-un cuvânt: **transfigurarea** demonului, prin demascarea Anti-Dharmei.

Lumea nu poate fi și rămânerea - câtă vreme zeii, ocultați sub chipuri de umili “copiști” umblă să regleze Dharma - și să-i mai trimită pe Demoni să fie străfulgerați de Sângele de Foc, de Smaraldul Graalului...

*

SCRISOAREA e un mesaj sacru pentru trecere, o parolă de trecere - ca și BANUL, în tradiția primordială. Umilul bănuț pentru Charon. Prin SCRISOAREA PIERDUTĂ - s-a găsit Eros-ul, s-a verificat Eros-ul cuplului Ștefan-Zoe. A fost transcens, în afara horei involutive (sau, mai exact, pe cercul evolutiv al spiralei cosmice) cuplul SOARE-LUNĂ, diferențiat (prin Cetățeanul turmentat-Stăpânul-Dharmei) de zgura terestru-socială.

Prin SCRISOAREA DEMONICĂ - pe care a lăsat-o Niță să fie scrisă de Demonul-Ghiță - a fost demascată Anti-Dharma ierarhică din **lumea-societate**. Lumea-Societate a degenerat până la

expulzarea Dharmei - prin falsificarea Dharmei: **rigurozitate, gravitate, asprime, demnitate** - sunt caracteristici ale Dharmei divine - pe care, temporar, le-a confiscat și pervertit Anti-Dharma. Dar... Dascălul (posibil și pseudo-cameleonul Niță, “cameleon” cu funcție sacră, de demascare a Demonului) acționează, harnic, liniștit, ritmic, ocult - dincolo și înăuntrul ierarhiilor false.

E o muncă îndelungată - din scrisorile sale către Vlahuță, I.L.Caragiale dovedește că are deplină încredere în eficacitatea RITUALULUI ENTITĂȚILOR BENEFICE OCULTE (și ocultate, sub zgurile terestre, ale superficialității și lenei nostre spirituale.

***

prof. dr. **Adrian Botez**

CINE ESTE MITICĂ? SAU: NEBUNII CADIULUI ȘI MITICĂ CEL NEGRU

Câteva marginalii: I.L.Caragiale creează SUROGAT DE OM, într-un SUROGAT DE ÎMPĂRĂȚIE - cf. substituirile profane din *Duminica Tomei* - culminând cu substituirea CREDINȚEI prin MASEAUA care macină de zor, inutil, Prakrti. Surogat de eroism - Plevna, prin ZIARUL DEMONIC (al **iluziei-falsificare** - iar nu **anticipare...**) care anunță victoria PUBLICISTICĂ...

CÂND RÂZI PREA TARE - VEZI ZEII - cf. *Pastramă trufanda*.

*

Răul și Binele se-mbrățișează, în Ființa Lumii - ca Niță și cu Ghiță: Niță ia ceva din virusul Răului (**stridența, obrăznicia** - chiar **înșelăciunea** - cameleonice sau nu, asta nu are importanță: ele sunt partea Răului). Dar Ghiță o fi luat ceva de la Niță, s-o fi contaminat cu ceva de la ION-Niță? De ce nu? A rămas fixat într-un loc străin de esența sa: ZONA HIEROGLIFEI. Și neadaptatul Rău - poate, oricând, să se trans-mute în neadaptatul Bine. Adică, într-un NEBUN.

Căci ce e NEBUNUL? Cineva care nu se potrivește cu MAJORITATEA EVIDENTĂ, emergentă - a Lumii. CINEVA DE ALTUNDEVA. O entitate sacrală, metafizică - indiferent de semnul "algebric".

La fel ca AMINUL, la fel ca ION al Crengii de Aur - iar, mai târziu, ca urmașul lojei iohanice din sec. al XIX-lea, el însuși re-întocmitor, se pare, al unei loje iohanice a sec. XX, Mihail Sadoveanu - I.L.Caragiale este REGELE CETĂȚII PARAȘABDEI (în lipsa AMINULUI...). Este **Șerherezada masculină**, a unui Orient mult mai receptiv și mai adaptat Parașabdei - decât Occidentul. De aceea, pentru a masca Parașabda Orientului - I.L.Caragiale îmbracă, ostentativ, însemnele Orientului Marii Povești Seherzadice - Marele Mit al Ființei Unice, din două cicluri paralele: ciclul macrocosmic și cel microcosmic, (căci asta înseamnă O MIE ȘI UNA DE NOPTI; **1-0-0-1** + NOAPTEA OCULTĂ - Dumnezeu Unu - ca Alfa și Omega, Început și Sfârșit a Toate - 10- „zece pe față”-Dumnezeu, 01 - „zece pe dos” - Omul...sau Diavolul din Om...).

Curios (și nu prea) că I.L.Caragiale numește Binele Dharmei - cu numele MINȚII (**Norocul și Mintea**) - dar Răul e numit cu numele NOROC. Și ce este norocul? Este o POTRIVEALĂ, o adaptare la o lume în care funcționează și dictează MAJORITATEA CANTITATIVĂ - iar **minoritatea calitativă** nu numai că este suspicioasă - dar este exclusă, uneori, violent: narativul NEBUN ION (povestirea ION are ceva din NEBUNUL DRAMATIC ION - are percepția Dharmei, a rânduiei cosmice divine. Dar de ce, oare, **Ion Narativul** nu e tragic, nici măcar dramatic - ci perpetuu vagant și impermeabil TOTAL la sugestiile "realității"? **Ion Narativul** nu trăiește cu adevărat tragic, la limita dintre lumi - ci șerpuiește-hoinărește prin mijlocul lumii: nu e nici MINTEA - și parcă are ceva din apucăturile NOROCULUI, care se trânteste în mijlocul ÎNTÂMPLĂRII. De ce? Poate pentru că lumea a degenerat la nivelul **întâmplătorului** - lumea-ființă au căpătat, prin "frecușul" permanent cu Răul, o atitudine complice, bonomă chiar, față de Rău. Un **Cetățean turmentat** vagant.

Ion Narativul e autosacrificial? Da și nu. Căci **nu are pentru cine** să se sacrifice - în ORDINEA DEZORDONATĂ a lumii profane. El poartă un mesaj - pe care cantitatea-prostime ("prostime - destulă") îl respinge vehement. De ce? Pentru că lumea profană a pierdut, de mult, deprinderea efortului ritualic. Ea trăiește impulsiv-brownian, de la o clipă la alta - entropic - sub legea NOROCULUI. Și iată că legea Norocului produce DEVIEREA CARULUI LUMII peste picioarele Minții-Dharma. (trebuie, în locul picioarelor - ARIPI...). Iar Ion apare nu ca mintos - ci ca **încăpățânat**. Și cine-l categorisesc drept ÎNCĂPĂȚÂNAT? Tocmai cei mai încăpățânați în lenea spirituală - primitivii-neevoații spiritual ai Crâșmei Lumii. Ion nu e "nebun" ca Cetățeanul turmentat - adică ACTIV, adaptativ până la limita demnității Omului Cristic (cu scopul de a pătrunde și exorciza zona malefică) - veșnic la urechea demonilor atentatori la PARAȘABDA: Cațavencu Pristanda etc. Cântându-le scurtul dar magnificul refren-FLUIER (pe care îl repetă, mereu, în fața ușilor unde se **dezechilibrează** și **amețește**).

Ion e un repetitiv-pasiv. Nu soteriologic. Ion nu vrea să înțeleagă că MĂGARUL DEMONIC, în această **Săptămână a Nebunilor** (Carnavalul, Lumea pe Dos, care este lume anti-dharmică, entropică, de

azi) - chiar cântă CARNAVALUL DE VENEZIA, cu variațiuni (variațiunile Carnavalului suntem noi...).

Ion Narativul confundă Parașabda cu Lumea Involutivă, Anti-Dharmică: nu poți să impui, de unul singur și doar prin demonstrații (netransfiguratoare, non-euharistice) la MASA CRÂȘMEI (adică, tot a înnebuniților, dar degenerativ-involutivi) - ceea ce ar trebui impus de ACTIVII (SPIRITUAL) ÎNȚELEPȚI DE LA MASA ROTUNDĂ ZODIACALĂ - masa Cinei de Taină - sau TABLA SMARAGDINA, prezidată de Hermes Trismegistul.

Ion Narativul este, în ciuda naturii sale vagant-mercuriale - un PASIV. El nu se ostenește să pătrundă în ÎNTUNERICUL CAVERNEI, al Labirintului Minotaurului - al Propriului Sine Calitativ: el tratează problema dharmică "la un pahar", exhibiționistic. Și, parcă, felul acesta nen-angajat, non-pătimaș, non-tragic - îl fac ușor ridicol pe **Ion Narativul**, până și în ochii noștri (de cititori "înțelepți" de... comoditatea lecturii). Vrednic, oarecum, de milă - dar nu cine știe cât. După cum observați, tocmai **Ion Narativul**, prin evoluția sa cantitativă, neaprofundată în tenebrele luptei cu Răul - ne face să folosim termeni cantitativi, pentru a-l aprecia și judeca.

La fel de pasiv e și alt NEBUN: Poetul. Fără implicare autosacrificială, senzitiv, dar nu sensibil (în sensul profund, euharistic) - Poetul are un **avorton celest**: mereu se înghesuie să scape de lupta terestră cu Răul - printr-o regresare în Uterul Cerului. La I.L. Caragiale, până și Dumnezeu, greu-încercatul în lupta cu Rivalul și fratele Său - nefrate (Răul-Nefărtat) - pare un adaptat la CANTITATEA lumii, pare că-și pierde repede "sărta", față de Poet - și se grăbește să-l eticheteze: **găgăuță**. Sfântul Petre, sub chip că îi ia partea Poetului - fixează, o dată pentru totdeauna, condamnarea pentru NEBUNII PASIVI: "De! Doamne, răspune Petre, fiecare cu partea lui!".

Deci, partea Nebunului Pasiv nu va fi niciodată Victoria sau Înfrângerea - ci INFANTILISMUL PERPETUU, lipsa de experiență și, deci, eterna vulnerabilitate în fața Răului (activ și viclean) - vulnerabilitate care îl face pe Nebunul Pasiv - **găgăuță** - adică, inutil în confruntarea apocatastatică, de re-impunere a Dharmei cosmice. Se va scufunda în UTERUL-CLONDIR DE CERNEALĂ, prin TUNELUL CILINDRIC AL TOPURILOR DE HÂRTIE, rulate (obnubilat) spre interiorul penibil, steril.

*

Ion Dramaticul (drama **Ion**) nu este doar sensibil-senzitiv: el îndură MUNTELE CALVARULUI - și-și pipăie, permanent, COROANA DE SPINI A CAPULUI TRANSCENS (transmutarea spinilor - să nu uităm că I.L. Caragiale însuși este SPIN - în TRADAFIRUL CERESC - singura ipostază calitativă valabilă, prin crucificare în mijlocul LEMNULUI CU PIROANE-SPINI - pentru a mântui pe cei bântuiți de Rău). Mult mai credibil e Dragomir, bântuitul de Rău, dar nu stăpânit definitiv de Rău, nu cinic - ci Neliniștit, căutător de soluții (după 10 ani, ION-Hristosul și DRAGOMIR-Iuda pot conviețui, într-o relativă consubstanțialitate - căci ar fi parcurs, împreună, un ciclu-Calvar: Ion în OCNA MUNTELUI, Dragomir în OCNA SUFLETULUI) - decât Ion Narativul (din povestirea **Ion...**) sau Poetul-Găgăuță. Pentru că **activitatea** produce semantica AXEI POLARE a Lumii - iar **pasivitatea**, inevitabil, împinge spre uniformizarea extrem (exasperant omogenizantă, gri, a borborosului).

*

Dar mai sunt **nebuni** și **ciudați** (**suciți** - cf. **Cănuță**) destui în **SCRISOAREA PIERDUTĂ** (sub vălurile poveștii oriental-șeherezadice, produsă pentru nuanțarea și, deci, reabilitarea Parașabdei-Cetate a Mitului) a lui I.L.Caragiale. Spre exemplu, **nebunii** ciudați din prea hazoasa **Pastramă trufanda**: “Bre, de 30 de ani judec aicea la Kavala lume după lume (spune cadiul către Iusuf și către Aron), cu fel de fel de pricini, dar încă așa **nebuni** și așa pricină **ciudată** (s.n.) nu mi s-a mai înfățișat...”

Povestea ne fură, prin trepidanta dramatic-narativă, Parașabda ne în-cântă, râsul ne covârșește. Dar - **când râzi prea tare - trebuie să vezi (trebuie că vezi) zeii**. Ceva e prea mult, în această prea vie povestire - pentru a putea fi normal.**Prea-viul** dă de bănuț: poate fi **strigoi** - sau poate fi **deva**. Depinde de cât și ce înțelegem, din desfășurarea Parașabdei, sub masca teatrului (ludicului).Să vedem de RÂNDUIALA Poveștii. Altfel, am cădea în **vârtejul**(sorbul) unei NOPTI FURTUNOASE - al unor **fluxuri de camuflaj ale Demonului Anti-Dharmei**. Căci NOAPTEA FURTUNOASĂ e atât de dinamică, tocmai pentru a masca NEPUTINȚA EFECTIVĂ A DEMONULUI(sub vălul unor **aranjamente**, compromisuri care **par** a echilibra lumea - între limite de **onoare**, de **conjugabilitate** - conjugarea firească a nefirescului etc). Asmodeii-Spiridoni și Mefistofelicii-Chirieci (Kiriakos - din Kir Ianulea,dar și Chirică, al lui Ion Creangă)viermuiesc, printr SCLEROZAȚII JUSTIȚIARI (Ipingești) și LUCIFERII căzuți în zona Tălpii Iadului (Titircă-Inimă-Rea este **uzurpat** de VÂNTURILE AGRESIVE ale PARAȘABDEI - Venturiano “studinte în drept” și spulberător în caricatural al Logos-ului Sacru. Iar EVA s-a mahalagit de tot, decăzând odată cu dezlănțuirea furiei nocturne a demonilor Chirieci-Ipingești-Spiridoni etc. - în ADAMUL DECREPIT - a ajuns, fără acoperire, DEMONUL INIMII RELE.

Sau **își face inimă rea** , pentru că a ajuns neputincios și inutil? Probabil așa e mai rafinat tălmăcitor vrerea lui I.L.Caragiale.

Dar să ne întoarcem la așa-numitul caz de :cannibalism” din **Pastramă trufanda**. La **nebunii cadiului**.

Poate va surprinde prima întrebare pe care ne-o punem - dar noi considerăm că ea trebuie să sune așa: de fapt, CĂȚI NEBUNI SUNT - în această parabolă?

Căci cadiul face, aparent, o confuzie teribilă, prin sentința finală: “Turcul să plătească ovreiului, pe prețul zilei, **20 de ocale** pastramă prima (s.n.), pe care i le-a mâncat, iar ovreiul să plătească turcului **20 de lire** (s.n.), fiindcă l-a-nșelat dându-i un sac de haine, în care nu era haine, ci pastramă, și nu pastramă adevărată de oaie, ci de ovrei.”

Confuzia de temelie e între **cantitate** și **calitate**: TURCUL plătește nu în **bani**, ci în **ocale**, deci **cantitativ** - iar OVREIUL nu plătește în cantitate, ci în **bani** (care, conform științei sacre, sunt simbolul MESAJULUI ESENȚIAL, divin, transmis între lumi). Și, pentru ca ciudățenia să capete un început de logică, și cantitatea și calitatea stau sub semnul cifrei 20 (2+0): ocalele sunt 20, lirele sunt 20. Adică, două lumi, cuprinse în același ciclu (**0**).

Putem trage (încă în urma răspunsului parțial, la întrebarea pusă de noi) concluzii:

a- sunt 3 nebuni - corespunzând celor 3 lumi, acceptate îndeobște: celestă, terestră și umană (sau subterestră: CADIUL este sinecdoca celor 3 judecători din jurul tronului lui Hades),

b- parabola nu conține nimic despre canibalism - ci despre eterna dispută (și împăcare), alianță conjuncturală și pasageră, în cadrul dinamismului cosmic, dintre **cantitate** și **calitate**. Materie și Spirit. Prakrti și Purusha.

De ce afirmația a doua ? Vom vedea imediat.

Parabola începe sub semnul Drumului Cosmic, pe Marea Evenimentelor. Sub semnul CORĂBIEI, care va zbura peste evenimențial - spre/în Centrul Cosmic-Spiritual: IERUSALIM (cu varianta IAFA).

Cine sunt protagoniștii zborului ?

I - **Iusuf**, care, încă dintru început, adoptă postura de ÂTMA - Sinea Spirituală; el se autoreduce la AXA CALUMETULUI-Ciubuc (PROTOTIPUL OMULUI UNIVERSAL) - “ a tras ciubuc”, abstras de la fenomenalitate („pe chilimul lui, mai la o parte”), contemplând vârtejurile sterile entropice, ale fenomenalului: „ca să nu stea în drumul corăbierilor, cari umblau de colo până colo, sarta-ferta”. Fiind ÂTMA - el își pierde atât NUMA, cât și RUPA (Numele și Forma): gândul-ființa lui spirituală e, pe de o parte la drumul lung ce-l avea de făcut, pe de alta, la casă”.

Intervine o entitate metafizică ce aparține dubletului NUMA-RUPA:

II - **Aron** - care-l „agresează” pe ÂTMA cu propria lui esență și natură: cu NUMA-RUPA (îl strigă de 3 ori pe **Iusuf** și îl fixează, interogativ, într-un UNDE - spațial-formal). OVREIUL nu e, însă, o entitate în sine - ci prin funcția sa: el „gâfâie, cu un sac în spinare”.

Adică, el expiră Parașabda AUM - pe care o contrage în SAC-ul din spinare. Atâta doar că, dacă OVREIUL ar fi agreat Parașabda, aceasta i-ar fi transformat sac-ul în PNEUMA liberă: ARIPI. Așa, el nu este decât un **hamal al esenței**, aflat mereu în stare de paralelism la/de tangențialitate față de Pământ.

De aceea, pentru OVREI, SAC-ul-PARAȘABDA se metamorfozează în „sacul ăsta cu niște haine”. Ce sunt hainele? Sunt tiparele de lut ale trupului fizic, lipsit de PNEUMA sacră. Sacul, însă, cum am spus, și cum insistă I. L. Caragiale - are **20 oca** - adică are potențe ascendent-descendente pe AXA POLARĂ, în cadrul aceluiași CICLU-MANVANTARA.

Iusuf, situat între CĂMILĂ (simbol al cumpătării, echilibrului spiritual - care poate fi, în definitiv, formă intermediară între CĂMILA ZBURĂTOARE din **Zohar** (Dragon Păzitor al Paradisului și partener al MAGILOR VESTITORI DE HRISTOS) și CATÂR (o formă ameliorată a MĂGARULUI DEMONIC AL CARNAVALULUI - Măgar stăpânit de Hristos, prin călărire-strunire, la intrarea în Centrul Lumii-IERUSALIMUL) - acceptă să ducă sacul în CORABIA LUMII.

Dar, atenție: acceptă **în felul lui** (nu ține cont de SCRISOAREA OCULTĂ către Șumen, care scrisoare, ca toate SCRISORILE OCULTE, atât de des întâlnite la I. L. Caragiale - se pierde...). OVREIUL nu vrea să fie pierdut sacul - pe când Iusuf vrea și-și dă toată silința, să PIARDĂ-TRANSFIGUREZE sacul. „Căci cine voiește să-și mântuiască sufletul său, îl va pierde - iar cine-și va pierde sufletul său pentru Mine îl va afla” (*Evanghelia după Matei*, p. 1118, vv. 25-26).

Și, după pilda modelară a lui Hristos, Iusuf „pierde” sacul în SACRU: „lucru sărat” SAREA ALCHIMICĂ, **apostolii-sarea pământului** (SAREA - substitut emergent al AURULUI-PIETREI

FILOSOFALE). Pierde sacul cu haine - în sacul cu esența începutului de ciclu. Pierde **pastrama** - în TRUFANDA=esențializarea MIROSULUI-BOAREI COSMICE-PARAȘABDA.

Se pierde pe sine și **sacul-pneuma** - în Cina cea de Taină a Corăbiei Lumii: împarte (contra **banului-paralâc**, conținător al **parolei cristice**) pastrama, la mod euharistic - până când o restrânge la MIROSUL-PARAȘABDA, la Logos-ul Osana, LAUDA PNEUMEI-DUMNEZEU: „marfă bună, năvală mare - așa că, încet-încet, i-a tot scăzut **căpătâiul** (s.n. - n.n.: =CAPUL RAȚIONAL, identificabil cu forma-RUPA sacului), și când a ajuns la Iafa, mai rămăsese-n sac numai frumusețea aceea de miros.”

Se spune că și AMBROZIA, și AMRITA - nu sunt decât **miros-slavă a lui Dumnezeu**.

Drumul de întoarcere, în josul AXEI LUMII - este, de fapt, o EVANGHELIE: vestirea Mirosului-Sfântului Duh. „Pe drum, mânca din pastrama altora, dar mirosea sacul lui Aron, și mereu, la toți călătorii: - Ei! Pastramă, dacă vreți, să poftiți la noi la Kavala - acolo pastramă!” - **Kavala** devenind, în descendența axială, sinonimul IERUSALIMULUI.

La Kavala, OVEREIUL „îl așteaptă cu patru ochi.” Ce-o fi însemnând, esoteric, a avea patru ochi? A FIINȚA INTEGRAL - căci Ființa Primordială avea PATRU FEȚE (OM-TAUR-VULTUR-LEU) - și fețele, câte un ochi - cel divin. OVREIUL este supus deci, unei transfigurări fundamentale (conformă cu *Vechiul Testament* – varianta esoterică) - al cărei semn este „așteptarea (inconștientă, încă) cu 4 ochi”.

Vestea bună, EV-ANGHELIA - că sacul a fost sacralizat (re-sacralizat) prin euharistie - și HAINELE-forme au fost trecute prin focul cu SARE al pastramei - și, apoi, în cele din urmă, reduse la MIROSUL-OSANA - produce chinul-calvarul transfigurator (comic, în aparență) al lui Aron. Aron nu acceptă plata pentru sacul cu haine-pastramă trufanda - nu acceptă MIZERICORDIA, trecerea la EVANGHELIA CREȘTINĂ - ci rămâne ca urmaș al Tatălui Hainelor, al Zeului Formelor Pasagere. De aceea, prizonier al fenomenalității: **țipă, urlă, bâiguie** - „parcă ieșit din minți”.

Da, căci transfigurarea ce i se cere eludează raționalul (care este strict uman).

Și atunci, trebuie să apară:

III - al 3-lea NEBUN: CADIUL NEBUNILOR - cel care să facă iraționalul gest sacral al **împăcării cantității cu calitatea** - al EVANGHELIEI - cu URLETUL ANIMALIC.

Interogatoriul luat, de către cadiu, OVREIULUI, pare hazos, dar este riguros:

a - „*Ce mai faci gură?*” - când nu accepți Sunetul Primordial-Parașabda, nu e necesar-prescriptibil să-l înlocuiești cu dezarticularea-dizarmonia **zgomotului** demoniac.

b - „*Care tată, bre?*” - când există un singur TATĂ: de ce încurci pe **tatăl personal** (individuația pur fizică) - cu TATĂL CERESC (transcederea metafizică) ?

c - Tatăl Ceresc este Corabia, Drumul și Ținta Drumului - și atunci „*cum era să mai umble pe corabie?*” **Tatăl umblător pe corabie „după ce a murit”** - este Tatăl Tuturor Confuziilor - Demonul Schimbărilor-Umblărilor fără țintă, pe Corabia cu Unică Țintă.

Și iată cum miezul, esența, adevărul - ies la iveală: OVREIUL a confundat Ierusalimul cu LOCUL PASTRAMEI DIN SAC (Carne+Foc+Sare+Pneuma) - uitând că, în Centrul Spiritual, **Carnea** nu are ce căuta.

Revelarea Confuziei îl face pe Iusuf, la rândul lui, să sufere transfigurarea: el regurgitează Răul din forme, pe care OVREIUL i l-a impus (veterotestamentar), în Logos-ul său despre Tatăl Hainelor-Forme.

Iusuf vomită Hainele-Forme.

OVREIUL-Aron are dreptate, din punctul lui de vedere, când întreabă: „Parcă trebuia să le mănânci? (hainele)”. Adică : „Tu, dacă erai stăpân pe tine cu adevărat - **ÂTMA**, nu te lăsa tulburat de Logos-ul Dezlânat, de Entropia Logos-ului despre Haine, despre Formele fenomenalității.

TURCUL a vomat, odată cu Hainele - Adevărul Evanghelic.

OVREIUL a vomat, odată cu Logos-ul Ontropic - Inutilitatea Materiei, a vomat CONFUZIA.

Fiecare trebuie să capete, în loc, esența.

Și esența, firește, este dublă - căci NEBUNUL CADIU este THULA-BALANȚA LUMII:

a - TURCUL va primi 20 lire (care „ard” hainele și renasc OAIA-MIEL la creștini, OAIA la islamici),

b - iar OVREIUL va primi **20 ocale pastramă primă** - cantitatea în ocale este de TRUFANDA - de ÎNCEPUT METAFIZIC - adică, este **evangelizare**.

Din nou, asistăm **la îmbrățișarea**, cu dublu folos și pierdere - dintre GHIȚĂ și NIȚĂ...

*

Vorba scurtă, turcească, cu care CADIUL-THULE i-a dat afară (regurgitat sacral) pe amândoi - este, de fapt, nu înjurătura - ci **revelarea Numelui** (mistic, de nedezevăluit nouă, exotericilor) UNICULUI DUMNEZEU. DATUL AFARĂ - este **datul afară din această lume-ciclu**. Acum, TURCUL și OVREIUL sunt AMÂNDOI: **de-o seamă**, echilibrați ca spiritualitate, liniștiți în esență, plenari întru divinitate. Identici în GERMENILE DIN FLOAREA DE LOTUS (închisă ochilor profani), care plutește peste apele primordiale.

Vorba Scurtă - este sinonimul a ceea ce numește Ioan LOGOS-UL PRIMORDIAL: „La început, a fost Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu - și Dumnezeu era Cuvântul”.

*

Dar cine nu este NEBUN - cum este ? Răspunsul dat de I.L. Caragiale este aparent năucitor de simplu - în realitate de profundă echivocitate și răvășitor de grav: este... **MITICĂ!**

Și iar trebuie să facem un înconjur, de data asta scurt, prin povestirea-schiță *Duminica Tomii*. Este o schiță, din nou, despre CONFUZIE. Simultan, un cronicar gazetăresc și prietenul său încearcă experiențe aparent diferite:

a - cronicarul trebuie să scrie (în locul amicului) despre Duminica Tomii, care încheie Săptămâna Luminată a Revelației lui Hristos Mântuitorul - PAȘTELE,

b - amicul, numit, sugestiv, cu numele sfântului despre care trebuie să scrie cronicarul, dar decăzut în derizoriul diminutival (Tomiță...) - trebuie să-și scoată măseaua - MOARA LUI PRAKRTI.

Încrucișarea este atât de perfectă - încât confuzia ajunge să fie perfectă:

a - cronicarul „săritor la nevoie”, care s-a apucat să scrie despre sfânt și despre sfințenie - despre Sfântul TOMA - se trezește că scrie despre amicul Tomiță, decăzut din NUMA și RUPA : „împreună cu poetul...țipă (intră exorcizatul Tomiță): „Mi-ați luat cu știința voastră măseaua...ce mi-ați dat în schimb? Măseaua! Îmi trebuie măseaua!”

b - amicul Tomiță (adevăratul autor al articolului, cel DESEMNAT să scrie despre RE-SFINȚIREA PROPRIE, de fapt) - **știe**, acum, după exorcizare, să traducă limbajul decăzut al „amicului săritor” (din propria condiție) : **măsea scoasă** = CREDINȚA. „Confratele meu îți mulțumește încântat : - decât - pretinde să facem o foarte mică modificare: în locul **măselei**, să punem **credința** (s.n.)”. GEAMĂNUL (TOMA) determină Logos-ul Pseudo-Geamăn. Căci Prakrti și Purusha sunt gemene, dar cu naturi antinomice.

Diferența dintre Rai și Iad este **minimă** - pentru că stă în puterea omului să transcendă **diferențele** - în UNITATEA PRIMORDIALĂ. Dar omul e prea delăsător, prea slab, neveghețor. Cât de ușor se lasă îmbolnăvit, prin transfer de Demon - cronicarul, când intră exorcizatul (dar având demonul dansând, încă, împrejur...). Cât de repede **credința, nevoia dureroasă de credință** - devine nevoia dureroasă de întoarcere la materia-fizicitate: MĂSEAUA-DEMON... Prea ușor. Prea ușor acceptăm substituțiile profane, surogatele profane - ale GRAVITĂȚII RITUALULUI SACRAL.

Căci ce este altceva MITICĂ (la fel ca Lache, Mache etc.) - decât SUROGAT EXISTENȚIAL, surogat de sacralitate („convenabil” - pentru lumea noastră debilizată spiritual).

„- Mitică ... și mai cum ? - E destul atât: Mitică - de vreme ce și dumneata îl cunoști tot așa de bine ca și mine. Firește că trebuie să-l cunoașteți: îl întâlnim atât de des - în prăvălii, pe stradă, pe jos, în tramvai, în tramcar, pe bicicletă, în vagon, în restaurant, la Gambrinus - în fine pretutindeni.”

Pretutindeni - adică **nicăieri cu adevărat, nicăieri fixat într-un Centru Spiritual. Intr-o IDENTITATE SACRALĂ.**

„Mitică este bucureșteanul <<par excellence>>. Și fiindcă Bucureștii sunt un mic Paris, și Mitică, se-nțelege, este un mic parizian (n.n. : orice-i mai mic decât modelul sacral este, esențial, tocmai opusul modelului sacral). El nu e nici tânăr, nici bătrân, nici frumos, nici urât, nici prea-prea, nici foarte-foarte (n.n. : e un veritabil neant spiritual - ca acele pseudo-suflete despre care, pentru că nu FAC nimic pe pământ - se zice că Dumnezeu e nevoit să le „*scurpe din gură SA*” - la modul transfigurator, dar, neapărat, printr-o anterioară operație de exorcizare...). E un băiat potrivit în toate (n.n. : și în nimic - căci nu se poate

construi **adevărat** cu FUM - și nici nu poți intra în Rai cu șpaclul...) - dar ceea ce-l distinge, ceea ce-l face să aibă un caracter, este spiritul lui original și inventiv (n.n. : de fapt e vorba de spirit anti-creator, de spirit speculativ, improvizator, iluzionist, mimetic-cameleonic - toate, mărci clare ale demonicului non-creator).”

În primul rând, **caracter marcat** nu poate avea decât cineva care există - în sensul distincției, al fixării în spațiu-spirit, în sensul PERSONALITĂȚII. S-ar putea replica: este fixat în București. Dar Bucureștiul este un loc fix - sau este numele labirintului spiritelor degenerate, vagante în pustii inutilități?

Bucureștiul nu e Heliopolis - și chiar dacă Mitică e întâlnit în zone care, îndeobște, subliniază **deplasarea** - această deplasare nu are o **țintă**. Mitică nu poate spune niciodată, ca Iisus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.”

Poate că, la început, Mitică a fost, într-adevăr, **Demeter (Dumitru)** : a intenționat să fie al PĂMÂNTULUI. (Din care direcție, în care sens - rămâne de văzut...). Dar neavând consistență prin NUMA, nu are consistență nici prin RUPA - și, de aceea, a devenit prizonierul vânturilor malefice, care bântuie prin labirintul infernal.

Mitică nu e o **fixație ontologică**, un om, o ființă - ci e **denumirea generică a unei turme care se complăce a vagabonda prin infern**. Mitică nu înseamnă CINEVA - cu care să te poți confrunta, cu care să te poți fixa într-un **dialog real** - căci un dialog presupune **reperarea reciprocă**, folosirea drept reper ontologic, în mod reciproc, a celor doi fixați în Logos, legați prin Logos.

Or, **Mitică** e tocmai numele **nefixării**, al vagabondării „conștiincioase” prin/în steril - prin/în șabloane, surogate de Logos, des-ființarea de Logos: „de vreme ce d-ta îl cunoști tot așa de bine ca și mine.” Asta **nu înseamnă că e (într-adevăr) ceva de cunoscut**. Mitică e INSTITUȚIA NEANTULUI. În mod egal, pentru toți cei care fac eforturi disperate să se regăsească și să se fixeze în lume - MITICĂ înseamnă EXASPERANȚA VAGANTULUI, a nefixării perpetue. El nu este OMUL UNEI CASE : el e o umbră fără conștiință și odihnă - blestemată la un veșnic dinamism steril și fără țintă, deci **fără viață și fără adevăr** - un **veșnic dinamism al iluzoriului prin iluzie** : strada e un culoar spre altă stradă, „josul” („pe jos”) rămâne o zonă a mersului într-un **cerc vicios**, în care picioarele, cu ecartamentul PASULUI - dispar - și rămâne un **punct plutitor și rotitor** - care e tocmai opusul PUNCTULUI DEMIURGIC, de care vorbește AMINUL, în *Scrisoarea I*: **punctul-Mitică** e rotitor în eternitate **pe toate circumferințele** - dar fuge, ca dracul de tămâie, de identificarea cu **centrul cercului** (- căci s-ar demasca drept NEANT). Deci, fuge de identificarea cu vreun CENTRU. Din tramvai în alt tramvai, din tramcar în alt tramcar, de pe o bicicletă pe altă bicicletă a incertitudinii veșnice a echilibrului (echilibristica **bășicii de săpun** - între închipuire de aer și neant - e singura expansiune posibilă a punctului vagabond pe circumferințele iluziei-lume). Tramvaiele, tramcarele, bicicletele, vagoanele - nu-l duc UNDEVA - ci-l FERESC DE CEVA (DE ORICE AR TENTA SĂ ÎNSEMNE CEVA) : **îl poartă**, îl saltă la infinit, nu printre repere-jaloane, ci din spații gregare în gregarități ale spațiului, în spații-nespații, spații ale anonimității, indistinției absolute : căci în restaurante, berării etc. - nimeni nu e CINEVA, ci este printre **toți** (MEREU PRINTRE...) - adică **nimeni și nicăieri**.

Ți se pare că ai reperat o voce - MITICĂ, un trup-MITICĂ, o scânteie de spirit-MITICĂ. Exact în momentul în care ți s-a părut c-ai **fixat** (vocea, trupul, spiritul) - aceasta îți scapă printre degete și

redevin NIMENI - gregaritate absolută. Devin infernalul PRETUTINDENI - care înseamnă vagabondajul și inconsistenței, al imposibilității fixării în CENTRU.

Pentru că Bucureștiul nu este Cetatea Bucuriei - a Luminii Bucuriei - HELIOPOLIS. Ci e „un mic Paris”. Or, Parisul nu e nici mic, nici mare : e BURTA INFERNULUI. Mitică fiind „ un mic parizian” - este **un mic demon** - dar, cu certitudine, esențial, DEMON: un demon (poate) neînsemnat, nenumit în funcția supremă de SATAN - un demon lipsit de gravitatea demonismului profund, tragic - dar, **tocmai prin lipsa** lui de pondere demonică - este, în definitiv, MAI DEMONIC DECÂT ÎNSUȘI SATAN: căci este imposibil de reperat, pentru a putea fi vreodată salvat. Demonul lui NICĂIERI-NICIUNDE. Dincolo de dinamismul amuzant, prin sterilitate - se prefigurează DEZNĂDEJDEA ABSOLUTĂ. Demonii cu **funcție** sunt repere ale răului - și pot fi **fixați pentru transfigurare**. Demonii care nu pot fi fixați, nu pot fi transfigurați. Cea mai intensă stare de demonism este IMPOSIBILITATEA FIXĂRII, a indentificării, a raportării la un **sine demonic**.

Mitică nu este Satan - nici vorbă. Căci Satan este Rivalul și Con-Lucrătorul lui Dumnezeu. Este reperabil la **modul grav, profund, divin** (fost ARHANGHEL). Satan își împlinește Misiunea (aparent antidemiurgică, în realitate profund demiurgică, **tentând**, și deci fortificând spiritual pe cei ce tentează fortificarea spirituală - și recuperând astfel Ființa, pentru unificarea ei în Starea-Paradis).

Mitică n-are nimic grav, nici o profunzime, nimic divin și demiurgic. Nu-l poți urî, cum nu-l poți iubi. Este o voce pribeagă în veșnicie - măcinând, conștiincios (rumegând...) ultimele resturi, ”tărățe” - ale unui Logos parcă de mult uitat, consumat, epuizat. Este Jidovul Rătăcitor în Non-identitate. Mitică este, astfel, **demonul absolut**: STAREA DEMONICĂ FĂRĂ SFÂRȘIT. Un biet demon? Aparent, da; în realitate, e atât de **nemărginit** demon, adică **de nefixat** și, deci, de netransfigurat - încât el este identic cu TEMELIA IADULUI. Fără Mitică - Infernul n-ar exista, căci ar putea fi fixat și transmutat în unicitatea paradisiacă. Mitică este, în limbajul popular tradițional: TALPA IADULUI.

Oroginal și inventiv? Haida-de! E un fonograf, o caterincă, prin care, mecanic, sunt repetate, într-un infinit jalnic, truisme, banalități, ”răsuflături”. La început, auzind această „voce” - poate surâzi, chiar zâmbești - tu, ascultătorul VOCII NEIDENTIFICABILE, vocii vagabonde. Dar repetarea mecanică, fără fixare-oprire, fără meditare a vocii asupra vocii (asupra semanticii celor spuse), repetarea pură și absolut inutilă - îți obosește și încleștează, îți strâmbă mușchii feței - și surâsul, zâmbetul - devin RÂNJET OBOSIT, dezolat, plictisit de o continuă complezență, pur formală. Care este **efectul-Mitică**, deci?

I - Defectează Logos-ul-Parașabda (Logos-ul divin), îl confiscă pentru derizoriu și repetabilitatea sterilă, până la desemantizare.

II - Îl „transfigurează” degenerativ, anti-demiurgic - pe ascultătorul, supusul Logos-ului - DIN OM ÎN DEMON. Un demon complezent, complice al sterilității, al vagabondajului vocal, al degradării-înjosirii sensurilor în simple **parole ale cazarmei Infernului**. „Cazarma” entropiei, antidisciplinii, Anti-Dharmei.

Dar, în definitiv, cine-l obligă pe ascultătorul-supusul Logos-ului - să se lipească de Mitică? De nimicul umblător, hoinar, rânjitor? Nimeni. Atunci? Atunci, să ne amintim ce zice Maestrul Supraveghetor al Anti-Dharmei, I. L. Caragiale - care s-a materializat în această lume tocmai pentru a-l observa cu maximă atenție pe demon și efectele demonizării (nu s-o fi și contaminat de ele, tot locuind în mijlocul lor?)

- e de discutat...) - și să caute leacul tămăduirii de demonism, împăcarea prin transfigurare (să nu uităm că I. L. Caragiale a scris capodopere hieroglifice ale transfigurării și ale qui pro quo-ului: *Abu-Hasan*, dar și *D'ale carnavalului*, *Calul dracului*, dar și *Conul Leonida față cu Reacțiunea* și *O noapte furtunoasă*).

Subtil, I. L. Caragiale ne avertizează că demonul absolut, MITICĂ - devine MITICISMUL. Și miticismul nu mai e Mitică: miticismul nu suntem **noi**, care **ne-am regăsit neantul** - scuipând pe reperatele Credinței, scuipându-l pe Dumnezeu. Noi - care ne complacem, teribil de inconștienți și înspăimântător de iresponsabili - în lenea și sterilitatea spiritului.

Mitică se ferește „ca dracul de tămâie” să fie, cumva, perceput ca NEBUN. Căci „nebul” este cel mai ușor identificat, deci de fixat-transfigurat. Nu - nici vorbă: Mitică e prototipul omului NORMAL. Cu câte ghilimele doriți - dar ...sunt înseși ghilimelele ființei noastre miticizate. El este normalitatea însăși. Mitică ilustrează perfect deșertul infinit, exasperant până la rânjetul infinit obosit - deșertul „normalității”.

Mitică se pliază, incredibil de ușor, drăcește de ușor - pe/peste toate „plăcerile” noastre mici, aparent nevinovate. Nimic nu e **mic**, în materie de Rău - și nimic nu e **puțin** vinovat - ci este vinovat sau nu este vinovat, este curat sau este murdar. Căci, prin complacerea în **micul** rău, în **puțina** vinovăție - Răul și Vinovăția se instaurează imperial - de neclintit. Deci - cine este Mitică? Este oglinda, este turnesolul, este revelatorul slăbiciunilor noastre domestice, aproape sentimentale - slăbiciuni pe care ni le cultivăm ca pe niște **copii răsfățați** - de aceea **cei mai dragi** - până când facem din ele FIARA APOCALIPTICĂ. Mitică este, prin I. L. Caragiale supremul avertisment al lui I. L. Caragiale adresat nouă, tuturor oamenilor: NU MAI CULTIVAȚI CU DUIOȘIE GERMENII INFERNALI, ca pe niște germeni ai narcisiacei simpatii față de voi înșivă - căci deveniți, astfel, monstruos de egoiști și egotiști (fără să mai aveți grijă de împrăștierea hranei spirituale: pur și simplu, îl răstigniți pe Hristos și plecați voioși acasă, răsufând ușurați...) - deveniți, astfel, solidari cu FIARA DEPERSONALIZATOARE. Cel care este egoist - începe să piardă reperul divin - începe, deci, **să dispară ca ființă. SE MITICEȘTE.**

Cine l-a văzut pe Mitică **oferind, dând** ceva (real)? El se preface a oferi - exact când nu are de oferit nimic, sau când n-are nimeni nevoie de ceea ce zice el că oferă: „când pleacă pe jos, te invită: -Hai, că te iau în dreapta.” Și dreapta lui este, de fapt, **stânga infernală**, a complicității cu micii demoni vaganți - care compun DEMONUL ABSOLUT. Care va deveni MAREA FIARĂ APOCALIPTICĂ. Într-un fel, pentru că mai jos decât Mitică (starea de Mitică) nu se poate coborî - e important și Mitică - tocmai pentru „imaginea” absolutului lipsei de importanță: de la Neantul Logos-ului, Neantul-Mitică, ultima treaptă de coborâre - se va întemeia suirea pe VERTICALA AXEI LUMII.

De la Mitică începe Apocalipsul - doar Mitică-cel-Absolut e garanția resurecției morale a lumii. Pare paradoxal - dar e un adevăr perfect integrabil logicii sacrale.

*

Mitică e cultura de microbi din sufletul fiecărui om ce se vrea, cu orice preț, NORMAL. El pare „călduț” (exact starea celui ce va fi scuipat de Gura Divină) : „**nu e nici tânăr, nici bătrân, nici urât, nici frumos, nici prea-prea, nici foarte-foarte, e un băiat potrivit în toate**”.

E **Kiriakos-Chirică** al lui Creangă. E neidentificabil - și etern: nu îmbătrânește („și vrabia-i pui - dar dracul știe când”), ci se „stabilizează” exact în inima, fără relevanță ontologică, a vârstei umane: nici tânăr, nici bătrân. Nu e stabilizare - e totală indiferență față de om, și timpul uman (față de UMAN) - față de RUPA. Față de ideea de dumnezeire.

„**Nici frumos, nici urât**”. Indiferent față de Dumnezeu - demonul absolut nu poate fi interesat de FRUMOS. Cât despre **urâtenie** - cum s-o indentifici, s-o definești, dacă nu ai, ca termen de comparație - termenul antinomic: FRUMUȘETE? De aceea, demonul nu e urât - căci nu știe ce-i frumusețea. Și, dacă „achiesăm” la starea propusă de demon - și noi uităm de binomul frumos-urât, iar fascinația demonică va trece drept „frumusețe”. Pe de altă parte, fiind în sufletul nostru, ca un „copil de suflet” (Chirică-Prichindel, din *Calul Dracului*...) - el e slăbiciunea noastră de a fi decisivi și decizi, intransigenți în a ne judeca **păcatul** : noi nu vom spune (niciodată...), despre noi înșine, că suntem **urâți**... Vom zâmbi stingheriți - până vom da în rânjet. (Nu-i auzi, azi, pe atâția, ascunzându-l, foarte ofușcați, pe cineva care ar vrea, măcar cât de cât, să meargă **drept**, pe calea dharmică: „Ia, n-o mai face pe Savonarola!” - neștiind că Savonarola însuși avea, în scrisorile din închisoare, mari, imense neîncredere, față de presupusa „dreptate”, desăvârșită rectitudine, a comportamentului său terestru... Ce să mai spunem, atunci, noi, „îngăduitorii”, „toleranții” nesfârșiți - față de diavol - față de tot soiul de demoni?).

Curios și nu prea - I. L. Caragiale se prefăce a scăpa din vedere o altă alternanță (aparent antitetice) - ce ar suna cam așa: **nici prost, nici deștept**. Dar zice, cu ironie dezarmant de bine disimulată: „dar ceea ce-l distinge, ceea ce-l face să aibă un caracter etc.” Da - demonul e INVENTIV ÎN ILUZIE - dar nu este DEMIURG. DEMONUL NU CREEAZĂ - EL COMBINĂ! La infinit. Combină lucruri deja create - de către Dumnezeu. Demiurgul (Unicul Demiurg). Demonul e **rațional** - deci pare „deștept”. (Nu doarme - dar ne-dormitul său e pentru a depista somnul altora și a trece la cârma anti-demiurgiei - la cârma distructivității). Nu trebuie confundată „deșteptăciunea” iluzionistului - cu înțelepciunea MAGULUI DIN VÂRFUL MUNTELUI. Demonul, fiind rațional, este **istet**, nu e prost - dar nu are SPIRIT, în sensul constructiv-demiurgic. E un meșteșug al iluziilor - dar nu e un creator de durabilitate vitală. Or, **profunzimea spirituală** ar fi fost singura care ar fi intrat, **în mod real**, în antiteză cu prostia (sau ignoranța): Demonul nu e ignorant - el știe toate FLEACURILE - toate mașinăriile și mecanismele de păcălit lumea - toate **trucurile degradării Logos-ului** (trucurile vulgarizării Logos-ului: ”Mai cu seamă pe **provinciali** (s.n.), micul nostru parizian îi epatează (s.n.) cu verva lui scânteietoare” - atacă ingenuitatea și inocența, prospețimea spirituală a celui încă nedatat corupției morale din LABIRINTUL INFERNAL-BUCUREȘTI). Dar nu-i în stare de ȘTIINȚA ADEVĂRATĂ - mai exact, de ȘTIINȚA ADEVĂRULUI. De aceea, și nu din altă cauză, nu se poate crea, pentru Mitică, cuplul antitetic: prost-deștept. PROST-NONPROST. Pentru, că, dacă-i zici: **prost-deștept** - greșești: deșteptăciunea demonică, pur artizanală (făcătură...), dar nu demiurgică - este tot **prostie**. Termenul antitetic real ar fi: NON-IGNORANT AL LUI DUMNEZEU. Și revelator de Dumnezeu.

Mitică nu are, deci, nici NUMA, nici RUPA. Mitică e captat, însă, ca bruiaj perpetuu al Logos-ului: el este, mereu, **o linie de dialog**. O voce - dar nu un dialog real. Dialogul presupune fixare, concentrare, gravitatea **credinței**. Or, Mitică nu crede în nimic. Dacă tizul său Sf. Toma-Geamănul - geamănul orfan Tomiță - înlocuiește, cu o ușurință (am zice) impardonabilă - MĂSEA, CU CREDINȚĂ - nu se depărtează de axul **credinței** : căci **măseaua care doare** este un **ax al gurii**, tinde către/dinspre un CER AL GURII. Durerea axială poate fi regăsită în AXUL CRUCII GOLGOTICE. Îngrijorează „îngemănarea” lui

Toma Geamănul-Sfântul (care, greoi - dar a crezut „gospodărește” în Iisus !) cu derizoriul **Tomită**. Dar încă mai e deschisă poarta între lumi.

În schimb, vocea zbârnâitoare a lui Mitică trânteste violent poarta către Logos-ul Sacru, către **muzica sferelor**. Mitică nu supără pe nimeni - are grijă să fie răutăcios până la foarte exacta limită dintre **agreabil și dezagreabil** - pentru a nu fi silit să se arate (ca să se „vadă” că nu e nimic de văzut, nimic de arătat). Căci, dacă ar supăra, AR FIXA ATENȚIA SUPĂRATULUI. Și supăratul l-ar sili să vină în centrul cercului lumii, să-l identifice pe SUPĂRĂTOR. Și atunci, ar constata că supărătorul este NIMENI și NIMIC - este înspăimântătorul DEMON ABSOLUT, este VIDUL GHEENEI.

Mitică simulează, mereu, lupta-dialog: el îl încredințează, prin „vorba goală”, zisă „de spirit” - pe om, că are un con-locutor. Nu o MOARĂ DE VORBE, care se potrivesc pentru oricine, oricând. Cel mai fals conlocutor este Mitică. MITICĂ NU VORBEȘTE NICIODATĂ CU CINEVA - ci spune parole „simpatice” (parole satanice, prin care se anunță, într-un esoterism demonic, spulbererea Logos-ului) - parole „agreabile”, seducătoare - deci perfect infernale (doar demonul seduce - Dumnezeu îndeamnă la autocreație, la revelația inițiatică-autosacrificială). Moara vorbelor inutile macină, în orice auditor, SENSUL CUVÂNTULUI. Ucide Logos-ul. UCIGAȘUL LOGOS-ULUI - mai este numele ascuns al DEMONULUI ABSOLUT. Al sterilității absolute. Mitică-demonul Absolut e serviabil, mereu, **cu ce nu-i al lui** (căci nimic nu-i al lui!!!): cu oglinda în care ne oglindim propria flecăreală (sau, mai pervers, pofta irepresibilă, a fiecăruia din noi, de a flecări - de a blasfema, astfel, Logos-ul). Tot ce am introvertit, siliți de legea interioară a Dharmei - Mitică „salvează”, încalcând, cu nonșalanță demonică, Dharma - în SPECTACOLUL, continuu și dezlânat la modul absolut, al extravertirii. Al bolboroselii perpetue a BORBOROS-ULUI.

Deci, la întrebarea CINE ESTE MITICĂ? - am mai dobândit un răspuns: e „borboroseala” (sinistră, în sine - simpatică, prin demonizarea urechii noastre, pervertite-momite către opera de demolare a Logos-ului - bolboroseala Mlaștinii Josnice, Infernale - BORBOROS-UL. MITICĂ ESTE ÎNSUȘI BORBOROS-UL - căci disprețuiește total Logos-ul, pervertindu-l în derizoria cleveală, bârfă, glumă nesăturată. În LĂCOMIA GURII IADULUI de a spurca Arhitectura Verticală a Cuvântului.

De aceea, I. L. Caragiale încheie prima serie a miticismelor: „**Al dracului Mitică!**” Da, al dracului - dând identitatea iluzorie nonidentității absolute. I. L. Caragiale a demonstrat, magistral, că Demonul Anti-Logos nu poate fi **prins și fixat în dialog real** - și, „Quod erat demonstrandum”: **al dracului drac** (dracul perfect, am putea tălmăci noi...) e cel pe care nu-l poți prinde **într-un gest măcar** de SENS, de GENEROZITATE, de ANGAJARE, de GRAVITATE, de SENSIBILITATE, de ÎNDURARE-MIZERICORDIE.

Căci Mitică e și numele ANTI-MIZERICORDIEI. Cititorul e gata să-i plângă de milă lui Kiriakos-Mitică - pe motiv c-ar fi un biet funcționar, sărac, mereu cerând bani cu împrumut de la prieteni, trăind din expediente etc. Nu, Mitică **nu funcționează** nicăieri - decât în **labirintul infernal**, în care se înfundă, împuindu-ne urechile, asurzindu-netotal cu cotcodăcelile lui „simpatice” - pentru a nu auzi glasul lui Hermes (sau HERMES TRISMEGISTUL) - Călăuza Sacră. Mitică „funcționează” ca **rătăcitor de meserie**: el e ARHETIPUL RĂTĂCIRII - și vrea, cu tot dinadinsul, **să-i strice interior** pe toți non-rătăcitorii - convertindu-i la veșnică rătăcire.

El împrumută bani („3 lei”) tocmai pentru a defecta semnificația sacră a banului - căci dacă ar avea **nevoie** de bani - ar promite înapoierea lor. NU : discuția despre **bani** e **un pretext doar** - pentru a distruge valoarea lor de legătură între lumi și oameni. **Împrumutătorul** e rupt de **împrumutat** prin promisiunea NERETURNĂRII BANULUI - adică prin emergența DISTRUGERII LEGĂTURII PRIN BAN, a parolei sacre prin ban: „Un franc (ți-l voi înapoia) când voi avea, altul când voi putea, iar pe celălalt după moarte.”

Adică: a - Mitică-demonul Neantului nu poate avea PAROLA SACRĂ-BAN - deci nu va avea PRIMUL FRANC (BAN), pentru returnare - niciodată. b - Mitică e Demonul Neputinței Absolute - căci nici **voce identificabilă** n-are - d”apoi identitate... - potență existențial-ființială, niciodată actualizată. Deci, și al doilea mesaj sacral-ban e dezintegrat. c- **După moarte** i-l va da pe al 3-lea. Nu înainte. Căci **înainte** de a trece Styxul ai nevoie de parola pentru Charon - nu **după**. Deci, Mitică recunoaște că e Demonul Strigoilor (căci cei ce rămân **între** lumi, prin netrecerea Styxului, dar fără posibilitatea întoarcerii **firești** în trup - strigoi se cheamă).

Iar când **i se cer** banii cu împrumut - spune că nu poartă metal, căci îi este frică de trăsnet. Sigur că Demonului îi este mereu frică de Zig-Zag-ul biciului lui Dumnezeu - dar lipsa totală de înțelegere-mizericordie **față de absolut orice** nevoie (suferință, necaz etc) profund umană (căci flecăreala nu e **nevoie**, ci **viciu**, perversiune, poftă indusă demonic, de a demola Arhitectura Logosului) îl situează, iar și iar - în zona infernală - zonă total disprețuitoare față de **umanitatea omului** - așteptând și stimulând doar superficialitatea autodistructivă a omului. Mitică nu va fi nicăieri unde este MIZERIE ȘI SUFERINȚĂ REALĂ - căci **unde este suferință**, este și SPERANȚA MÂNTUIRII, a redempțiunii - căci apare imaginea mângâietoare a SUFERITORULUI, în mijlocul mizeriei umane - HRISTOS. El, Mitică, pleacă „la vânatoare de lei” - nu ca să împrumute - ci ca să împingă **leul regal** (și banul sacral) - în derizoriu: să transfigureze LEUL în IEPURE. Mitică se „luptă” cu **halbele** - izotopice semantic cu Barboro-ul - în rest, în Mitică este Iepurele Demonic, mereu în goană, laș, stârnind în urmă vânt năuc - în loc de seninul Logos.

Nu. Mitică e tocmai acolo unde **nimeni** nu suferă, nimeni nu trăiește în mizerie - la **berărie, restaurant** etc. - adică acolo unde slăbesc forțele spirituale și se fortifica viciul. Și paraziții.

Mitică e zeul (demonul) LENEI ABSOLUTE, **în disprețul acțiunii fertile**: „- Caut un avocat, monșer, să mă apere...- Ce! Ai și tu un proces? – Nu, să mă apere... de muște.”

Nu credem că Demonul vrea **într-adevăr** să fie apărat de muște - căci borboros-ul este tocmai FORFOTEALA MUȘTELOR (Mizeria Moral-spirituală Perfectă) - iar Mitică e Împăratul Muștelor.

Neavând Rupa-Formă, nu poate avea nevoie de haine: „**Mi-am comandat, monșer, un pardesiu nou. - Ce culoare? - culoarea vântului**”. Da, a **vântului halucinant**, în care a transformat PNEUMA-Logos-ul Sacru. Mitică e îmbrăcat în HAOSUL, în hainele Logos-ului - vântul turbat al Neantului.

Durerea altora, durerea reală - e pretextul „glumei” : „Te doare măseaua (măseaua-credință...). Ce doctorie îți recomandă Mitică? – Rădăcină de clește.” **Rădăcină** de RAC, esența RACULUI - a retrogadării umane, spre demonizarea durerii, în deliciul pervers, mazzochist, al durerii. Se neagă vehement FUNCȚIA SOTERIOLOGICĂ A DURERII.

Generos, Mitică? Înțeleghător, Mitică? „*Mitică, la plecare, către băietul care a servit: - Băiete, mi se pare că mi-a picat o băncuță, vezi, dacă o găsești, mi-o dai înapoi, deseară, dacă nu, ia-o tu bacșiș*”.

În primul rând, **i se pare** a-i fi picat o băncuță. De fapt, n-avea de unde să-i pice și de ce - Demonului Neantului. Atunci? Atunci, el își face slujba de demon: tentează, ispitește - chinuie amarnic prin **tentație sterilă, absolut sterilă**. Băiatul va căuta, în speranța procopsirii(?) - și „se va procopsi” doar cu turbarea demonică a lăcomiei, cu fixația lăcomiei, cu fixația **în interiorul cercului vicios al căutării în Neant**.

Dar dacă, întâmplător, ar găsi, totuși, CEVA - **pe sine**, să zicem - pentru că Mitică n-a lăsat nimic de găsit? Trebuie să-l predea demonului - pentru ca acesta să-l re-prefacă în neant. Dacă se va găsi **pe sine** - „băiatul”-germen uman va trebui să-și dea sufletul Demonului - căci Demonul pretinde că orice **se găsește** este (fără drept de apel) AL LUI - al Demonului Rătăcirii-Negăsirii Perpetue.

Al dracului, Mitică? Nu - Mitică e însăși Rădăcina Infernului Cotidian - este Camaradul „Credincios” al Viciilor Noastre - pe care le stimulează până la aneantizarea lumii - și aneantizarea noastră, implicit.

***

prof. dr. **Adrian Botez**

CLOPOTUL ȘI ȘARPELE KUNDALINI. MUNTELE GHENADIE. CEL LUMINAT ȘI CEL ROSTOGOLIT. PECETLUITUL PÂNTEC AL DALILEI. MÂNTUIȚII SCLAVI EI EROS-ULUI ȘI GHEATA ANONIMĂ

În continuarea, oarecum, a capitolului trecut, despre Demonul Absolut, pe care demon, Supraveghetorul de Demoni (încălători ai Dharmei) din Loja Iohanică, I. L. Caragiale - l-a recomandat în mod special - să răspundă și la problema ridicată de pseudo-dialogul: „- De ce trag clopotele, Mitică? - De frânghie, monșer.” E un răspuns „à la Păcală” (sau Nastratin Hoge), e un paradox de tip oriental? E un contra-răspuns - sau o parabolă?

S-ar părea că întrebarea a fost pusă **incomplet** (deci, greșit, din punct de vedere al Logosului Sacru): „Din ce motiv se trag clopotele?” - căci, aparent, întrebarea s-ar referi la instrumentul care produce balansarea clopotelor. Așa să fie, oare?

Așa ar fi, dacă CLOPOTUL nu ar deține o simbolică gravă - pe care nici măcar Demonul Neantului n-o poate eluda: CLOPOTUL E SIMBOLUL VIBRAȚIEI PRIMORDIALE DEMIURGICE - AL PARAȘABDEI. Iar antidemiurgul Mitică a înțeles foarte bine întrebarea - fie și doar la nivelul referinței esențiale (demonul se ferește să răspundă **cu adevărat** - pentru că ar fi nevoit să recunoască PRIMORDIILE - adică pe Dumnezeu): CLOPOT. Demonul Neantului trebuie, prin misiunea lui intrinsecă, să blocheze Parașabda - sau (pentru că blocarea lui

Dumnezeu ar fi imposibilă) măcar s-o amâne (să-i amâne efectul), s-o ocolească. Și cel mai mare ocoliș al Centrului se cheamă CIRCUMFERINȚA. Și circumferința e simbolizată, prin tradiție, de **Șarpele ce-și mușcă singur coada** - OUROBOROS-UL. Simbol al divinității ca spațialitate, în primul rând - iar nu ca acțiune în spațialitate. Și, mai curând, a pasivității proiective a Demiurgului - decât a emergenței acțiunii demiurgice.

TRAGE CLOPOTUL DE ȘARPELE ÎNCOLĂCIT AL PASIVITĂȚII (aparente) A DUMNEZEULUI PROIECTIV - și vibrația se va încolăci **în sine** - nedevenind relevantă pentru Om. Nedevenind AUM. **Frânghia** - **Șarpe Încolăcit** - de care „trage clopotele” cosmice - amână relevanța, revelarea, emergența demiurgică a lui Dumnezeu.

Mitică „o face pe prostul” - și pentru că demonul e prost, dar și pentru că-i convine să-i prostească, prin contaminarea cu ignorarea Parașabdei, pe oameni. Omul e bine să vadă Șarpele-Ispită, încolăcit - iar nu ȘARPELE KUNDALINI, stând pe coadă. Să vadă **șarpele-frânghie** în **coșul-clopot** (pasivitatea-închiderea în sine a Parașabdei), decât să-l vadă, suit pe verticala propriului sunet de flaut - și alcătuiind AXA POLARĂ SACRĂ, a Lumii Salvate de Somnolența Spirituală.

*

Lumea văzută și supravegheată de I. L. Caragiale e una care și-a pierdut ARISTOCRAȚIA - și, aproape implicit, și-a pierdut ELITELE. Boierimea și „boieria” - ca respirație spirituală largă - a fost înlocuită cu **mahalaua, mahalagiul, mahalagismul**. Centrul Spiritual nu se mai vede, de sub Mormanul de Gunoși Fermentat al Borboros-ului Materiei-Prakrti¹⁸: a se vedea enorma diferență dintre personalitatea mitropolitului GHENADIE și atmosfera spirituală pe care o degajă acesta, sub forma MÂNĂSTIRII CĂLDĂRUȘANI - și, de cealaltă parte, GUNOIUL OMANO-AMTERIAL - mahalaua infernală, care împrejmuiește MUNTELE-GHENADIE¹⁹: „Mai întâi de la barieră dai de o murdărie vrednică de cei mai originali africani etc.”

Cine creează și menține starea de borboros - MAHALAUA SPIRITUALĂ A OMENIRII? Evident, niște factori spirituali complet opuși celor care l-au creat și-l susțin pe ARISTOCRATUL MITROPOLIT GHENADIE. E suficient să facem o comparație cu slujitorii bisericii, puși în discuție în **Duminica Tomii** (clopotarul-dascăl care vinde Parașabdă pe bani ²⁰) „ne luase la fiecare câte 2 gologani de 3 parale și ouă roșii, ca să ne lase sus în clopotniță” - și același dascăl Haralambie, care pălmuește copilul pentru că a confundat sfeștnicele - și, mai ales, preotul Marinache, cu înfățișare exterioară de sfânt și cu Logos de mahalagiu: „Ho! Că nu sunteți la cocină!”

¹⁸ - Cf. vol. *Nuvele. Povestiri. Amintiri* - *O plimbare la Căldărușani*, p. 114.

¹⁹ - Ibidem.

²⁰ - I.L.Caragiale, *Temă și variațiuni - momente, schițe, amintiri*, Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 285.

Dascălul spiritual cedează demonului lăcomiei și violenței: **confuzia sfeșnicelor** trebuie, întâi, lămurită - și abia apoi sancționată „spre ținere de minte”. Preotul inițiator sparge în țândări evlavie și smerenia, prin **lipsa de generozitate spirituală** - singura care l-a recomandat pe fiul cel mic al craiului pentru a accede la rangul inițiativ de HARAP ALB - și apoi de Împărat²¹: ”și părintele Marinache cu dascălul Haralambie cărând în curtea bisericii toată ziua, în niște basmale(...) recolta de ouă roșii și de pască.” Recolta lui Hristos se pune pe Masa Rotundă a Cinei de Taină și se împarte, euharistic - nu se **ascunde** în basmale cadrilate - **nu se cară...**

Dascălului Haralambie **i se stinge feștila** (denumire esoterică pentru stingerea harului de Maestru) „din cauza unei excesiv de bogate recolte de ouă răscoapte” - nu împărțise euharistic, ca **ouă solare** - ci degradate în propriul pântec-cuptor al **răscoacerii** (nu al **coacerii** alchimice...) și borboros infernal.

Ca o primă concluzie, asupra cauzei ocultării (nu dispariției totale - căci avem revelația-epifania lui GHENADIE): **boierimii-boieriei** (stării de elită, din societatea umană românească) - Maeștrii își pierd harul - treptat, cedează în fața presiunii și tentației demonice. DASCĂLII sunt, din punct de vedere sacral, primii responsabili de degradarea spirituală a lumii. Vom reveni.

Apoi, ca o consecință a faptului că Maeștrii **își sting feștila** (ocultându-se între zidurile MĂNĂSTIRII, unde sunt urmăriți acerb de demonii borborosului, cameleoni ai parașabdei - agentul poliției secrete Savu Georgescu cântă și citește cuvintele lui Ioan Chrisostomul, împreună cu colegul d-sale, d-l Ionescu...) - **familia nu mai e familie** (spirituală, cu valențe sacre) - ci o sursă de entropie spirituală, pentru germenii umani. Anti-Dharma se instaurează, ca structură și funcțiune socială - prin nevegherea MAEȘTRILOR-DASCĂLI.

Și, aici I. L. Caragiale dezvoltă o mulțime de aspecte ale DASCĂLULUI - un adevărat „folclor” al condiției precar-spirituale a MAESTRULUI, în secolul al XIX-lea.

La p. 438²², - e fixat un reper moral al DASCĂLULUI (schița **Dascăl prost**) - în persoana unui dascăl intransigent, Pricupescu (probabil, de la PROCOPIOS = CEL LUMINAT). Cu cât e mai luminat în plan sacral, cu atât e socotit mai „prost”, în plan profan. Eul auctorial, metamorfozat în demon elocvent și ispitor - sintetizează, în Anti-Logos-ul său (Anti-Logos, căci se sprijină pe răsturnarea preceptelor morale, într-o stare clară de Anti-Dharma), toate ispitele, tentațiile, presiunile demonice, ale BORBOROS-ULUI SOCIAL, ale ierarhiilor degenerate, inversate spiritual-axiologic - ale lumii: citind câteva scrisori de intervenție pentru favorizarea germenilor umani degenerați spiritual (copiii leneși și crescuți în „cuiburi” de aroganță, cuiburi senatoriale, deputățești și de alți potentăți ai zilei) - eul auctorial, în mod cameleonic, se transmută în vocea Anti-Dharmei, Anti-Logos-ului Social. Dascălul, care mai are „doi ani, pînă iese la pensie” - nu cedează moral, ba dezvoltă ceea ce se numește **furor sacer, berserk-ul nordic** - pentru a preîntâmpina invazia Demonului Anti-Dharma. FURIA LUI PROCOPIOS -

---

²¹ - Idem, p. 286.

²² - Idem, p. 438.

e drept, nu transfigurează **demonul-cameleon** - dar, măcar, stopează invazia proliferantă a tentațiilor, presiunilor malefice-imorale, ispitelor: „Am strigat degeaba (n.n.: constată demonul-voce auctorială), a fost peste putință să-l scot pe pedant din ale lui.” Adică, a fost imposibil să-l scoată din ritmul cosmic firesc, din zona Dharmei Cosmice.

Calitatea de rezistență spirituală a izolatului MAESTRU (situat la final de existență terestră activă - mai are doi ani până la pensie...) - este numită, în lumea pe dos în care trăim, lume infectată de viruși Anti-Dharmici: **prostie, dobitocie** („Mare dobitoc d. Pricupescu!”...). Tocmai cel mai plin de **umanitate** - este văzut ca **dobitoc**. Evoluatul și rebelul, rezistentul în Războiul Metafizic contra Răului plăcut, seducător (otravă strecurată prin Logos-ul fascinant, îmbietor, josnic-material) - este văzut „cu picioarele în sus”, ca **dobitoc**. NU: PICIOARELE ÎN SUS = poziția OMULUI PRIMORDIAL, cu **tălpi - rădăcini celeste**.

Ei, dar în jurul „dascălului prost” (adică, în limbaj esoteric: ADEVĂRATUL ILUMINAT, adevărata lumină morală a lumii) - proliferază clocotitor și bolborositor, o faună monstruoasă de MUTILATORI ai Logos-ului („pedagogul de școală nouă” - Marius Chicoș Rostogan - care nu doar că pocește limba-Logos-ul sacru, dar , ca o consecință firească, mutilează Dharma, prin favoritisme și in Justiții grosolane, prin violențe combinate, de vorbire și de gestualitate: este un CHICOȘ = CĂZUT („chicat”...) și ROSTOGAN (ROSTOGOLIT) în borboros, de cel mai **autentic și mai definitiv conturat tip**), de cameleoni și imbecialități, din pricina lipsei de spirit (dimensiunea morală atrofiată) și a surplusului de senzualitate vulgară - lașul și sașiul (semn demonic...) TIBERIU BUMBEȘ - cel „cu ochelarii albaștri”. Un demon care o face pe „teribilul” cu oculusul PĂUN SOLAR, ION-ul Purificării (Ioniță Păunescu, „fiul natural” - o mică zeităte ocultată în lumea școlii pseudo-inițiatice a lui **bumbeș-Nasture fără Centru**, ci cu două găuri: de **aparentă intrare** și de **esență expulzată** - „ORFANUL” Spălătoresei Lumii - PĂUNA) - dar care, cu - **escu + ION** (Ionescu), **Arthur** doar prin snobism, în nici un caz prin cavalerism-regalitate a Mesei Rotund-Euharistice - se va purta injust, favorizându-l pe al doilea-lea, falsul „rege” (Arthur...), în dauna primului, REALUL Păun Solar. De ce? Din pricini combinate: libidoul crescut în fața Aglaei Ionescu, cea care „cască” (deocheată de mărunțul demon sașiu - sau îngurgitându-l în borboros-ul moral al Ion-eștilor, pe mărunțul demon Bumbeș?) - și frica în fața potenței ierarhice a Anti-Dharmei: d-l Mandache²³ „mare proprietar, omul cel mai influent și mai cu greutate din tot județul” - aflat în casa **prefectului**. Prefect care îi pune alternativa: non-onestitate morală - și-și păstrează locul în ierarhia degradării morale - sau onestitate morală - și plecarea...”măine”. Și Nasturele=Năsturașul, nemi-amintindu-și nicicum de „imperialul” dintr-însul (TIBERIU...) - se rostogolește laș, în idrecția Anti-Dharmei²⁴: ” - Ie... Că-z nu-i greu lucru de ales(...) Facem apoi la fracțiune o mică rectificațiune...” Și „rectificațiunea” (pe dos: rectificarea Dharmei, spre Anti-Dharmă...), în dauna PĂUNULUI OCULT - nu va fi uitată, niciodată și nicicum, de nedreptățit: I. L. Caragiale, ca substituit hieroglific (în narațiune) de Păun Solar - își va subintitula povestirea: „O reminiscență din

²³ - Idem, p. 444.

²⁴ - Idem, p. 445.

tinerețele pedagogului”... I. L. Caragiale era și Păunul Ocult, și Spălătoreasa Lumii - supraveghind, prin propria sa existență - respectarea/vs/ încălcarea Dharmei.

Dar **Lanțul slăbiciunilor**, în care ierarhia pseudo-bisericească, antibisericească (anti-spiritual-inițiativă) a demonilor „slăbitori” ai Dharmei (Pop+escu, Protop+escu, Diacon+escu, Iconom+escu etc) pe linie feminină (evident, mai ușor și „firesc” seducătoare...) - preface pe „animalul” Costică, sub semnul celor 3 - treime a înjosirii - în protejatul sub semnul cercului demiurgic, înjosit și el - vampiric, înviat de HORA IELELOR DEMONICE, PARALIZATE DE MORALA-DHARMA - în care se învârt, într-o parodie demonică a HOREI SOLARE, într-o pantomimă a degradării furibunde, a Cercului Divin - demonii purtători ai Lanțului Înrobitor al Horei Parodice (de pe Axa Inversă a Bisericii Duhului Cristic) - avându-l, drept curier-Hermes Degenerat, pe eul Auctorial cameleon, transformat în Maestrul Sabatului ²⁵: „Rămânea Mitică Dăscălescu iar repetent, cu toate că ține la el mamiță-sa Dăscăleasca, la care ține Piscupeasca, la care ține Sachelăreasca, la care ține Iconomeasca, la care ține Diaconeasca, la care ține Preoteasca, la care ține mult grațioasa Popeasca, la care țiu mult eu, la care...” Curat Hora Dracilor, cu capătul în „misticul” iad al slăbiciunilor noastre parcă fără capăt („eu, la care...” - slăbiciuni pe care le răsfățăm ca pe niște „obiecte” neprețuite - „sacre”-pseudo-sacerdotale (popești-preoțești-dăscălești-diaconești)...

Dar **Bacalaureat...** - în care e cinic batjocorită SPIRITUALITATEA COSMICĂ ETERNĂ, conținută în treimea sinecdocică Vergiliu-Horațiu-Ovidiu - prin degenerarea în Lichelismul de societate, de familie - și, cel mai rău, de școală inițiativă²⁶ :

a - prin care corigentul la MORALĂ e promovat pentru a deveni BRAȚ AL JUSTIȚIEI (deci - promotor al Anti-Dharmei în lume),

b - **punte inițiativă** e trecută cu TRĂSURA și SULIȚA-UMBRELĂ (mascarea demonului), în care diriguiește „madam” Georgescu (ipostaza derizorie și malefică-maleficizată a Sfântului Gheorghe-Luminătorul Pământului),

c - 3 e schimbat în 6 - prin redublarea Lumii Dharmice - în Lumea Anti-Dharmei - și

d - culmea: singurul argument al acestui Sabat este că toți inițiații întru Anti-Dharma „sunt de familie bună”. Familie **bună la ce** ? Evident, la schimbat macazul lumii divine - trecând ființa în faza ei derizorie - **borboros-ul**, unde **mizericordia și justiția sunt înecate într-un pahar de șampanie** (contraponderea maleficială a POTIRULUI GRAAL) - iar **punțile inițiatice** sunt predate, din zona Dragonilor-Dascăli - în zona MAGDALENELOR NEPOCĂITE, care refuză recunoașterea lui Iisus-Calvarul. „Cocoana” Caliopi Georgescu îi ține închiși în uterul ei demonic pe cei 3 ÎMPĂRAȚI AI SPIRITULUI-LOGOS-ULUI (Caliopi seamănă, funcțional, cu seducătoarea nimfă Calipso - și mult mai puțin cu muza poeziei epice și

²⁵ - Idem, p. 173.

²⁶ - Idem, p. 453.

elocinței - elocința ei fiind, de fapt, Anti-Logos). Cei 3 împărați ai Spiritului devin sclavi, captivi ai borboros-ului. Din pricina ei, Împărații Spiritului (Logos-ului: Vergiliu, Horațiu, Ovidiu) par a fi condamnați **a nu se mai naște niciodată** : ei nu apar, ei nu trec punți - EA, Dalila-Calipso, spune: ”- Am dat și bacalaureatul ăsta!” Pântecul Dalilei, borboros-ul ei malefic-antidharmic - tinde să se extindă coșmaresc, înglobând absolut toate firavele reminiscențe ale gesturilor, vorbelor, simbolurilor inițiatice. TIMPUL MAEȘTRILOR-DASCĂLI A APUS... Dalila dansează SABATUL pe Mormântul Maeștrilor, pe ruinele ȘCOLII INIȚIATICE...

Și Răul acesta vine dinspre singurătatea în care a fost izolat MITROPOLITUL GHENADIE - simbolul CREDINȚEI neclintite, al Dharmei păzite cu prețul vieții pământești, spre gloria-viața spirituală.

*

Ce este **familia**, ai cărei membri „maturi” au fost dez-inițiați, supuși CARNAVALULUI - curei de parodiare a liturghiei inițiatice, prezidată de „Maeștri” cu „feștila duhului” arsă? Ce pot fi decât continuatorii **de profunzime** ai stării de borboros - de pantomimă demonică a liturghiei sacre? Familia Anti-Dharmică devine RĂDĂCINA IADULUI - Sfânta Treime Inversată: a - fie în formula **pseudo-tată, pseudo-mamă, pseudo-germen** (care nu e neutral și nu poate fi neutral, atâta timp cât apare și se dezvoltă în mediul parodic-demoniac), b - fie în formula „mam’ mare, mamița și odrasla” - care ar corespunde, în linii mari, TĂLPILII IADULUI-AVESTIȚA (ARIPA SATANEI) și... GOLEMUL. GOLEMUL-GOE. Goe - nu Anti-Noe, Anti-germen al Lumii. Moștenitor și rezumator al întregului rău anterior, al întregului Rău care-l precede - ca întoarcere pe dos a Cosmos-ului.

*

Este vreo scăpare din îmbrățișarea nemiloasă și hidoasă a cleștelui Anti-Dharmei - care a înlocuit paradoxul **clește eliberator-mântuitor** - al Dharmei?

Am mai spus că I. L. Caragiale este Supraveghetorul Demonilor, ucenici și înfăptuitori ai Anti-Dharmei, în acest sfârșit de mileniu... Observator imparțial - el TREBUIE să fie înțelegător a toate. **Tolerant** - în sensul **riguros** al cuvântului. NU IERTĂTOR, nu părtinitor - ci

comunicator imparțial de observații. Asta nu înseamnă că nu are dreptul la OPINIA CEA DREAPTĂ - dar numai după ce expune faptele nude.

Și ce observații face acest SAVANT, DOCTOR ÎN STIINȚA ANTI-DHARMEI - pe care, departe de a o aplica - o supraveghează pentru PROFILAXIA MORALĂ, în templul Omenirii - pentru revelația Templului Sacru, sub Mormanul de Gunoi și Ciucuri de muște ale Borboros-ului?

Iată ce observații interesante face (și, repetăm, noi nu ținem seama, în excursul nostru, de aparentele diferențieri pe **genuri literare** a scrisului lui I. L. Caragiale - ci doar de limite spirituale generale, care diriguiesc scrisul său - **observator și profilactic**, în raport cu fenomenul instaurării, în Lumea Ființei Umane, a Anti-Dharmei:

- a - observă generațiile de oameni;
- b - și succesiunea generațiilor nu e omogenă, din punct de vedere moral,
- c - iar ceea ce e fundamental pozitiv, dătător de speranțe - este că, înafară de mahalaua spiritului Anti-Dharmic - există și o altă zonă, a unei ierarhii mult mai interesante, pentru studiul evoluției spirituale a Ființei-Lume,

d - astfel, raportându-ne la **O scrisoare pierdută**, se observă că generația lui Dandanache, respectiv Trahanache - e mult mai pervertită și cu mai multă vlagă demonică (disimulare și agresivitate a atacului pervertitor) decât generația lui Cațavencu-Farfuridi. Iar în generația Cațavencu-Farfuridi sunt depistați și **oameni**, nu doar VAMPIRI: Tipătescu și Zoe. Căci, Cațavencu îl numește pe Tipătescu „bampir” (în urechea pristanalei...) - uitându-se în oglindă, probabil. Căci **sugerea-extragerea** sângelui hieroglific al Eros-ului-scisoare, din sânul (gâtul-barzaq-ul) Cetățeanului turmentat - ce este altceva decât ACT VAMPIRESC ? În jurul Cetățeanului turmentat plutește sângele acestuia „NATUREL”: **bere-vin, vin-bere** (o alternanță între euharistia creștină și hidromenul păgân - sau alternanță între sângele cristic și surogatul de sânge, sângele degenerescent). Nu Cetățeanului turmentat „l-a băut” pe „nea Nae” - ci Cațavencu, cu pliscul ascuțit de Demonul Anti-Logos-ului (Minciuna, Demagogia etc.) „l-a băut” de SÂNGE pe Cetățeanul turmentat.

Revenind - e oarecum liniștitor că generația medie e mai **slabă demonic**, decât cea anterioară (în care s-au fixat, parcă, cele două Tălpi ale Iadului: Trahanache și Dandanache - amândoi **disparenți**, imergenți în borboros, apărând doar cât să facă „act de prezență” - cf. Dandanache... Amândoi, luptători „de la pașopt” - luptători-războinici ai generației care a infectat echilibratele Țări române cu Minciună, Perversiune, Demagogie. Amândoi, vânători necruțători de hărți-„cărți” („scrisori”)-hieroglifice ale sufletului).

Din generația nouă, VÂNĂTOR de hieroglifice astrale e doar Cațavencu - dar un vânător imperfect. Și **imperfectiunea** lui Cațavencu provine din faptul că scris îi este să nu poată exista

independent: siamezul său, dublura lui - este Cetățeanului turmentat. Curios, dar cațavencu fără Cetățeanului turmentat își pierde total semnificația. În concluzie, Dumnezeu se pare că a început să creeze dublete simultane: malefic-benefic. Ce strică Cațavencu - repară Cetățeanului turmentat. De aceea, CAPUL LOR este, de fapt, unul singur, sub 2 ipostaze (STRINTA și LARGA - antidharmică și dharmică: „Trăind în cercul vostru strâmt” - presupune și un paredru CERC LARG - **sub aceeași pălărie**. Nu e întâmplătoare GĂSIREA PĂLĂRIEI (dintre zeci, poate sute „de catarge”...) a lui Nae Cațavencu de către Cetățeanului turmentat. Amândoi „locuiau” sacrul în aceeași CAVERNĂ: GEMENII COSMOSULUI sec. al XIX-lea sunt Nae Cațavencu și Cetățeanul turmentat - iar Ghiță Pristanda e doar un termen de verificare și comparație, prin raportare la Cetățeanului turmentat : Cetățeanului turmentat și Ghiță Pristanda formează un CUPLU SEISMOGRAFIC pentru indicarea îndepărtării lumii față de Dharma Cosmică. Cetățeanului turmentat și Nae Cațavencu sunt cele două fețe ale lui IANUS.

Întorcându-ne la colegul de generație medie - Ștefan Tipătescu, am remarcat și remarcăm o urmă de boierie - și, indubitabil, patimi umane și sentimente umane. O gamă de dezvoltări ale corpului astral - foarte largă, liniștitor de largă. „Ce lume, ce lume!” - nu e o exclamație ipocrită și nici prezbită - căci nu vede doar „bârna din ochii celorlalți”. Ștefan Tipătescu nu face nimic din toată ierarhia oferită de mișelia umană: e violent cu Demonul-Vampir - dar e tandru cu iubita, SINGURA LUI IUBITĂ - pentru care nu i-ar păsa de scandalul (ce i-ar putea ruina cariera). Nu se gândește, deci, nici la Zaharia Trahanache. Sau, poate că-și dă liniștea sufletului și chiar demnitatea/autonomia morală - pe Iubire...

Dar Zaharia Trahanache este, cum **el însuși și doar el** pretinde - **prieten** al lui Ștefan Tipătescu? Nu. Hotărât nu. E șantajist în **primul rând** cu Ștefan și cu propria soție, Zoe - pentru a-i ține în frâu cu o privire doar. Sau nici măcar atât (cf. scena cu bătutul la ușă, fără a și intra... - ÎN CAMERELE CASEI AMICULUI FĂNICĂ!!! - din actul II, scena XI: NU E POLITEȚE - E PERFIDIE. Mesajul se citește așa: „Vă știu! Nu trebuie, pentru asta, să deschid ușa! Vă am la mână! Oricând vă pot zdrobi, dacă vreau, sau dacă nu stați sub ascultarea mea absolută! Dați-i tot așa, că tot pentru mine/în folosul meu lucrați...”).

Ștefan Tipătescu e sclavul lui Zaharia Trahanache (sau cel puțin, prizonier moral) - pentru că e sclavul lui Eros. Sclavul lui ZOE - sclavul celei care, pe grecește, înseamnă VIAȚĂ. Și nu ni se pare atât de mare înjosirea, **când ea se face prin intermediul lui Eros**. Cel care șantajează Eros-ul e mult mai vinovat... Ștefan Tipătescu e singurul personaj din piesă FĂRĂ ATENTATE LA LIMBA ROMÂNĂ - la Logos-ul Sacru. E punctul de reper, pentru dezvoltarea hidoșeniei celorlalți (hidoșenie produsă prin mutilarea Logos-ului - deci, a Ființei Spirituale Profunde).

Veți spune: bine-bine, dar Ștefan Tipătescu stă sub blestemul STERILITĂȚII ETERNE e BECHERUL ETERN. Nu va avea urmași - va fi ușor de izolat și de uitat, ignorat. Vor învinge Goe, Ionel, degenerații (până la **perniciosul caricatural**) Vergiliu, Horațiu, Ovidiu - balaurul cu trei capete... (dacă vor ieși vreodată din uterul Georgeascăi-**Anti-Geea...**)etc. Tocmai aici e

problema: toți germenii infestați cu Anti-Dharma sunt prizonierii uterului în care au regresat prin voința Dalilei-Anti-Geea. Goe va ieși GOL din uterul „mamițicăi” - și „urâtul” va deveni, poate, Maestrul Adevărat. Copiii-germeni antidharmici nu sunt vii - sunt **avortonii lui I. L. Caragiale** - și, implicit, ai societății real-sacrale. Și nu sunt autonomi față de uterul parental (am extins calitatea de UTEROS și la nivelul pseudo-bărbaților, aparent omnipotenți - în realitate, copii mai mari ai propriilor SOȚII-DALILE, Anti-Geea plurale - copii manipulați cu dexteritate de către dalilele lor „legitime”).

Mahalaua caragialiană e vie? Lache, Mache, Tache etc. - sunt vii? Nu, sunt avortoni - sau, dacă nu-și acceptă lipsa de consistență vitală - sunt încă **germeni intrauterini**. Ei nu pot face (real...) nici bine, nici rău. În nuvela **Lache și Mache** (care, după canoanele clasice, poate fi și povestire, și schiță, și nuvelă...) ²⁷ - sub aparența de GEMENI DIVINI (ORESTE ȘI PILADE) se ascund două jumătăți-bucăți de materie, fără identitate: „Cine zice Lache zice Mache și viceversa (...). Cine a cunoscut pe unul a cunoscut și pe celălalt” - indiferent de **spațialitate** (unul născut la Dorohoi, altul la Severin - uterul Anti-Geei este o entitate pur „spirituală”-anti-spirituală, iar nu una fizic-spațial-temporală) - și în simultaneitate temporală - intersectați în uterul MACRO (extins, de la Dalila...) al pseudo-Heliopolis-ului (București). Ei sunt siamezi perpetui, împrumutând, alternativ, funcția de astru, respectiv de satelit, unul pentru celălalt („Când buzunarul lui Lache înfățișează o greutate oarecare, dânsul este soarele sistemului, iar Mache planeta respectivă. A doua zi însă vedem că Mache strălucește cu jiletca palpitândă, iar Lache gravitează în spațiu, urmându-l foarte ascultător”). Toată această mișcare alternativă, de pseudo-cosmicitate - în funcție de banul profan - devanit, ânsă, prin reificare - DUMNEZEUL-BAN. Lache și Mache funcționează nu ca model solar, deci - ci ca model PLUTONIC.

Fumează amândoi - dar nici unul N-ARE TABACHERĂ: **Tabachera Demonică** nu este a nimănuși anume, pentru că cei doi NU SE POT VEDEA, SIMULTAN, PE EI ÎNȘIȘI - ȘI UTERUL-TABACHERĂ.

Siamezii Lache și Mache (ipostaze izotopi-semantice cu GOE-IONEL) au **amândoi DOUĂ PICIOARE** (**La Paști** ²⁸ : Lache ia la braț în stânga pe amicul său, care primește bucuros, și așa pornesc înainte, rezemându-se unul de altul, în partea piciorului la care nu-i supără gheata”). În final, ei exhibă siamezismul, cu inconștiență sau (demonic) cu nerușinare ²⁹: la Gambrius - pun ghetele pe masă = ființa lor înjumătățită: gheata din dreapta = o jumătate de ființă, plus gheata din stânga = o jumătate de ființă. Absolut egale, cele două jumătăți - egalitatea a două zerouri uman-(non)spirituale.

Goe va fi Lache? Sau Mache? Dar poate va fi, ca și Ionel - Dandanache. Sau Trahanache. Adică, niște STIHII ale Răului, nu niște fanteze. Se pare, însă, că și în domeniul demonic trebuie „să ai spor”. Or, ei nu-l au. Ar fi logic ca niște copii de Cațavenci-Trahanachi -

---

²⁷ - Idem, p. 341.

²⁸ - Idem, p. 429.

²⁹ -Idem, p. 433.

să devină urmașii părinților lor. Dar are și Dumnezeu dreptul la propria lui logică. Anti-Dharma e condamnată EFECTIV la sterilitate ființială LACHE-MACHE. Nimic măreț - nici în rău, măcar...

Poate că ZOE ar merita o privire mai atentă. Nu are, oare, trăsături vampirice când e gata să-l sacrifice pe Ștefan Tipătescu, în vederea evitării scandalului? (deși numele ei este VIAȚĂ?). nu cumva vrea să-și concureze și învingă soțul (chiar să-i producă regresia în propriul ei uter ferecat) - în lupta pentru acapararea puterii în județ?

Poate că da. Dar replica ei din final - că ea e BUNĂ - și de aceea îi ajută Dumnezeu - s-ar putea să fie edificatoare pentru noi - și mântuitoare pentru ea. Ea, ZOE - face efortul de a discerne între moral și imoral - și, secret și discret, vrea SĂ FIE BUNĂ. Doar sub presiunea emoției recuperării scrisorii - dezvăluie eforturile ei secrete - năzuința spre BINE-BUN. Unii vor spune tocmai pe dos: face astă dezvăluire în momentul de criză maximă - până atunci n-o interesase BINELE-BUNĂTATEA. Noi, însă, replicăm: nu, tocmai pentru că ea avea, acum, STĂPÂNIREA HIEROGLIFEI PIERDUTE (DRAGOSTEA) - și putea să-L uite pe Dumnezeu - ea nu-L uită pe Dumnezeu, ci, dimpotrivă, îi subordonează-închină toate eforturile ei secrete-discrete, de luptă, cu ea însăși, pentru BINE-BUN. Faptul că ea nu-L uită pe Dumnezeu - tocmai când IZBÂNDISE!!! - **o pune într-o lumină umană.** Și cu șanse de ameliorare spirituală ulterioară. E indulgent Caragiale - suntem noi prea indulgenți? Hora finală, din care lipsesc Ștefan și Zoe - e mai edificatoare decât orice justificare sau argumentare:”Iertați veți fi, căci mult (sau, măcar, **suficient**, prin comparație cu „uscații” spiritual) ați iubit”...

***

prof. dr. **Adrian Botez**

NENĂSCUȚII NĂSCUȚI. CE SE-NTÂMPLĂ LA „RURALI”?

Dacă acceptăm, conform teoriei noastre, legea evoluției (sau involuției) spirituale, pe care ar fi folosit-o, în mod taumaturgic, I. L. Caragiale pentru a ameliora efectele celor două catastrofe cosmice:

I - degradarea, până la totala ineficiență, a Școlilor inițiatice, prin degradarea spirituală a Maeștrilor-Dascăli,

II - formarea unui **borboros** - pe post de „familie” în care părinții au fost dezinițiați - borboros din care germenii se dezvoltă, sub forma unor Demoni Anti-Dharmici de microscop (adversari ai Logos-ului, violenți, total neadaptați la Dharma, aroganți, exclusiviști la modul feroce și, în același mod, egoiști, narcisiaci, individualiști, nihiliști etc. - gen GOE),

Trebuie, deci, să vedem lucrurile într-un fel aparte:

I - lumea aceasta, care este, totuși, lumea Dharmei Cosmice - și se trezește, dintr-odată, în fața invaziei masive a germenilor Anti-Dharmei - își formează un „mecanism” de protecție, împiedicând nașterea **reală, efectivă**, a acestor germeni malefici. Făcându-i dependenți multă vreme, chiar toată viața, de uterul Femeii-Dalila (Anti-Geea). Cei care nu vor să accepte legea dependenței, a regresiei în uter - trebuie: 1 - să fie avortați (gen Lache-Mache), 2 - să se convertească la o forță spirituală pozitivă, pe care, înglobând-o, să poată să se nască și să evolueze spiritual, respectând Logos-ul și Dharma Cosmică (cf. Cetățeanul turmentat, Ștefan Tipătescu, Zoe) 3 - să fie „salvați” de la avortare, de către forțe spirituale puternice, negative, care-i transformă fie în Mitică, fie în strigoi agresivi, gen Dandanache-Trahanache-Cațavencu - sau Spiridon-Chiriac (în **această** linie evolutivă-negativă), sau Iordache-Nae Girimea etc. - indivizi care au individualitatea doar printr-un pact cu Satan, prin care semnează că vor disprețui, în toată viața lor, **ORICE NORMĂ MORALĂ** - și că nu vor părăsi, o clipă mpcar, **MAHALAUA MORALA A LUMII**. În felul acesta, prin blocarea evolutivă a germenilor impregnați de malefic, lumea e „amânată”, dacă nu salvată - de la Apocalipsă.

Dar mai există a 4-a categorie de germeni evolutivi: **nenăscuți născuți**, iar nu **avortați - funcționari**, anonimi sau nu, dar NEFUNCȚIONALI (blocați în birocrăția satanică) ziariști, anonimi sau nu - pensionari etc., care se mișcă în spiritul Anti-Dharmei (în exterior), dar sunt blocați, în interior, de autoritatea (acceptată de ei) a Dharmei Cosmice. Și datorită lor - lumea nu este haos - ci are o anume rânduială. Putem să râdem de acești năuci, blocați între cer și pământ - putem să trecem, cam aroganți (demonizați și noi) peste umilele lor ființe, care încă mai înoată, parcă, în lichidul placentar, când înotă prin aerul acestei lumi - dar ei sunt o replică foarte serioasă dată de Dumnezeu - Satanei (mult mai credibilă decât NEBUNII DHARMEI - de tip Cetățeanul turmentat, Poetul etc.).

Datorită lor, **Gudurăii, Ioneștii și Georgeștii** (și toată liota provenită prin degradarea ierarhiei bisiricești până la derizoriu: Preotești, Popești, Diaconești etc.), precum și Dandanache, Trahanache etc. - sunt băgați într-un fel de carantină a NEBUNILOR FURIOȘI: lumea îi vede, le acceptă așa-zisa autoritate formală - dar, **ÎN ESENȚĂ, NU SE SUPUNE LOR**. Îi lasă „în banii lor”, să se facă de râs pe marea estradă a lumii, pe marea scenă a lumii - dar Lumea, esențial, își vede de Dharma ei.

Oamenii de care vorbim, **nenăscuții născuți** - nu sunt buni, în sensul desăvârșit al cuvântului, nici măcar suficienți - dar formează o masă gelatinoasă, amorfă, care are funcția de TAMPON, de amortizor al ciocnirii dintre NEBUNII DHARMEI și ODRASLELE DEMONICE ALE ANTI-DHARMEI.

Există în nuvela *Inspecțiune*³⁰ trei categorii de personaje:

---

³⁰ - Idem, p. 219.

I - „mai mulți prieteni” - care, deși stau în berărie, NU SUNT MITICĂ - nu vor să seducă-fascineze, sunt capabili de sentimente: îngrijorare, solidaritate umană, disperare etc...

II - **Anghelache** (înger+ache - tot o tendință spre derizoriu a sacralului, dar incipientă, doar) - care n-ar fi trebuit să se nască, metafizic, pentru că nu are/posedă Dharma, în **formă** - și de aceea e obsedat de posibilitatea (absolut virtuală) a CĂDERII SUB ISPITĂ (ispita banului desacralizat) - și care, totuși, s-a născut, pentru că poartă în el, **ca esență interioară**, sentimentul dharmic al RESPONSABILITĂȚII față de sinele său divin. Are în el ORDINEA. Dar pentru că simțul **responsabilității**, la care îl îmbie, ceas de ceas, imaginile MEDIULUI SOCIAL ANTIDHARMIC („nenorocirea unui coleg, vechi împieगत, repurtat până mai zilele trecute ca un funcționar model”etc. Și care fuge din țară lăsând în casa publică o foarte însemnată lipsă de bani”) și care ar fi trebuit să-l mențină în stare de germene placentar - finalul existențial al lui Anghelache este SINUCIDAREA. Și nu „de prost” sau „de nebun”: el este conștient, la modul cel mai acut, că ispita demonică a Anti-Dharmei ar fi putut, oricând, să-l răpească Sinelui său Astral - dacă ar fi abdicat, fie și pentru o clipă, de la încordata PAZA DE SINE, pază a Dharmei. Dar Anghelache nu e suficient de PUTERNIC VEGHETOR, nu e FIRESC veghetor (“natural”), precum Cetățeanul turmentat, cu "naturelul" lui - și, știind și simțind asta, ca pe o povară metafizică ce trecea puterile lui - decât să se compromită, printr-o ne-veghe de o clipă, dar fatală pentru MISIUNEA SA PE PĂMÂNT - decât să-și compromită veghea de până atunci (de o viață... - dar o viață încă nesfârșită, nefiind înlocuit „oficial” în postul de veghe metafizică) - mai bine SE SINUCIDE. Nu dezertează - ci avertizează că, în zona sa, frontul metafizic nu mai rezistă presiunii Anti-Dharmice. Și astfel, reușește să lase, ca **substituit real al ființei sale**, si modelar pentru “amici” - ORDINEA DHARMICĂ: “nimic nu lipsește (din casa de bani) s-a găsit în plus un pol de aur românesc din '70, învălit într-o foiță de țigară”. **Polul de aur e simbolul sacral** al banului - el n-are vreo eficiență socială, înjosită la "circulație a mărfurilor" și la lăcomie: polul de aur este **Anghelache în HERB** - **foița de țigară** "este a țigării ce n-ar fi trebuit niciodată" scoasă la fumat: PLACENTA în care ar fi trebui să rămână - dar el a avut curajul (**nebun** în sens pozitiv) **să iasă**. Și să trăiască, în definitiv, ca om **normal**, în sens sacral ('70 - anul de când este POLUL - e 7+0 - **vârsta sacrală**, reală, deci, a ciclului existențial imergent al lui Anghelache, confundat cu Manvantara!). El nu s-a căsătorit, n-a proliferat în această lume burdușită de germenii malefici, forfotind în borboros - are doar o soră-paredru (Eliza), nemăritată și ea. **NENĂSCUȚII NĂSCUȚI**, marcați de sentimentul interior al unei responsabilități față de evoluția spiritului lumii - SE AUTOCASTREAZĂ.

La întrebarea "prostului" mai tânăr dintre „amici” (ucenic, deci, esoteric, al lui Anghelache - PRUNC SPIRITUAL al lui Anghelache): “ -De ce?... de ce, nene Anghelache?” - în fața cadavrului lui Anghelache, la morgă, "nenea Anghelache, CUMINTE (s.n.), n-a vrut să răspundă.” A redevenit germene plutitor, cuminte, în lichidul placentar - a redevenit virtualitate umană pură, cuminte, plutind în LOGOSUL-TĂCERE - departe de "MOȘII" degradați cumplit-demonic, în bălciul vomei injositor cantitative, pur materiale, absolut entropice, care domină

această lume, în care conduc, deocamdată, furibunzii demoni antidharmici³¹ (: „Turtă dulce – panorame – tricoloruri - bragă etc. (**tricolorul** lângă **bragă**...) (...). Criză teribilă, monșer !” Da, criză morală extrem de profundă, prin demonizare, materializare vulgară, relativizare cumplită a valorilor (pînă la absoluta deriziune a tot și a toate – desființare a sacralității), entropizare – toate, consecutive demonizării prin plurarizare–proliferare).

Același blocaj în LOGOS-UL–TĂCERE, ca formă de opoziție la BÂLCIUL DEMONULUI IN LUME – dar exprimat prin aparenta beție ca paralizie a centrului vorbirii – îl **practică** (sic!), da, se antrenează cu o consecvență ritualică: nu este o simplă manifestare întâmplătoare, ci un RITUAL – perseverent, smerit, continuu – îl **practică**, deci, și MITICĂ. Care MITICĂ? O, un cu totul alt Mitică, decât Demonul exhibării NEANTULUI, cu totul altul decât Demonul atotexpansiv al NEANTULUI–LOGOS DEGRADAT. „Este exact ANTITEZA lui MITICĂ-Demonul în expansiune: este Mitică în stare de represiune spațială, în stare de FIXARE într-un loc unde apusul și răsăritul sunt concomitente³², într-o "cafeneluță" - care, prin refuzul de acțiune și de Logos ale REPRESIVULUI (AUTOREPRESIVULUI) MITICĂ – este un fel de PURGATORIU în care se prepară sfințenia viitoare a celor care au jucat, în astă lume, rolul de "dezacordați", de „neadaptati” - (ca **Poetul** sau **Cănuță**), de "dizidenți" (fie și pasivi - de fapt, **ritualic–interiorizați, foarte activi**) față de lumea antidharmică: "La lumina spălăcită a becului "Auer", chipul CAMARADULUI (s.n. – n.n.: este camaradul de taină, esoteric, al sufleteștilor căutători ai LOGICII LUI ANGHELACHE – nenăscutul născut, sau născut–ul nenăscut pentru aceasta lume – sufletești care, prin **de ce**–ul ucenicului – au dobândit revelația, percepția extrasenzorială a cosmosului sub invazie demonică – și s-au împărțășit, euharistic, din CUMINȚENIA lui Anghelache) seamănă cu icoana unui martir în urma chinurilor: e alb ca varul, cu umbre albastre, fălcile-i sunt **înceștate** (s.n.: decît să **trăncănească** vânturile învrăjbirii, bruiajele Logosului Sacru – mai bine își paralizează fălcile și limba, conștient, într-un RITUAL BACHIC SOLITAR – singur preot, singur catehumen, singur inițiat. Mai trecuse prin cafeneluță și **Cetățeanul turmentat**, alt ucenic al tăcerii pitagoreic–bahice – dar plecase, căci depindea de el exorcizarea demonilor cațavenci, care numai de "înceștat fălcile" nu reușeau să înceșteze...), nasul tras, ochii **pierduți în extaz** (a auzit–văzut MUZICA SFERELOR, armonia Paradisului). În mîna asemenea albă, ca și cum pe sub piele N-AR FI CURS UN PIC DE SÂNGE (s.n.: refuză pînă și sângele fizico–biologic - trăind în lumea paralelă, a AMRITEI cu aparență, aici, de șvarț – cafea NEAGRĂ...) ține o linguriță, cu care amestecă, ÎNCET, ÎNCET DE TOT (s.n. - n.n.: unde mai e Grăbitul Mitică? – a fost exorcizat, probabil, de PAREDRUL său. **MITICĂ CEL ALB** acționează în direcție opusă față de **Mitică cel Negru**: câtă muncă ritualico–bahică, pentru a readuce ritmul demonic al Bucureștilor "trepidând" de NEANT – la ROTIREA ROȚII LUMII DIVINE, după ritmul astrilor din ceruri: ÎNCET, ÎNCET DE TOT – este ritmul acțiunii dharmice, de punere în stare de coeziune și de logică sacră, a tuturor obiectelor lumii, cu aparență de opoziții, contraste etc.) zahărul într-o ceașcă plină cu șvarț (n.n.: este emisfera de jos, terestră, pe care o supune ritmului din emisfera de sus, celestă: MITICĂ REPRESIVUL stă, de fapt, în fața dublei ipostazieri cosmice – nu o **ceașcă** – ci SFERA MACRO ȘI MICRO COSMOSULUI DHARMIC). Din când în când oftează din adânc pe nas, **umflându-și nările** (s.n. – n.n.: sub aparența descripției naturaliste a stării de beție – I. L. Caragiale subliniază că ritualul bahic e dublat de ritualul yoghinic, de reîmprospătare **nu cu sânge** – material fiziologic - ci cu PRANA SACRĂ, cu pneuma sfântă) (...). El zâmbește - zâmbetul sfânt al martirului, care-ntrevede, prin deschizătura regnurilor cerești – lumina vieții eterne) - și urmează să amestece

³¹ - Idem, p. 470.

³² -Idem, p. 223.

în cafea fără a schimba câtuși de puțin măsura mișcării."

Mitică Represivul, **Mitică cel Alb** este, mai mult chiar decât **Cetățeanul turmentat** (la I. L. Caragiale - doar starea bahică pare a servi funcției transgresive a lumii, cât și RITUALULUI EXORCIZĂRII lumii, repunerii lumii în HOTARELE DHARMICE) - paznicul inflexibil, preotul devotat al Dharmei. El refuză Ritualul itinerant al Cetățeanului turmentat - el este SINGUR și FIXAT alchimic. Fără să știe, "amicii" îl au în față pe ANGHELACHE CEL ADEVĂRAT (ESEŢIAL) - ca SUFLET ELIBERAT în ek-stasis-ul celest.

Cum spuneam mai sus, la I. L. Caragiale - "beția" (turmentarea) este, constant, MASCA ELIBERĂRII DE SUB AUTORITATEA DEMONISMULUI ANTI-DHARMIC. Mitică Represivul, Mitică cel Alb - face **semne-yantre** (că DA, că AICI - că timpul, că el, n-are valoare cantitativă, el fiind fixat în eternitate (DA și AICI fiind monosilabe ale fixației în TEMPLU) - iar când să treacă la MANTRA - ea este clară, și sibilinică, concomitent (pentru FIXATUL chelner, "ministrantul" preotului, asistentul sacerdotului - totul e CLAR - pentru agitației-nefixației-necuminiții "amici",discipoli superficiali,doar cu sufletul angajați în marea aventură a căutării spiritului Anghelache - nu cu SPIRITUL încă nu e clar nimic): "Ă...ăp...ăpt...ăptăiie!" Nu credem a fi în dezacord de esență cu scrisul esoteric (cu ambiguități-capcane sadrale) al lui I. L. Caragiale, genialul-revelator atât al lui Mitică cel Negru-al Neantului, cât și al lui Mitică cel Alb (represivul) - când traducem nu exoteric-vulgar, ca chelnerul, care pronunță numele simplu al luminii-izvor: "-LĂPTĂRIE !" - ci cu numele sacral: "(I) e PTAH". Căci zeul egiptean PTAH este "inima și limba" lui AUM (= ideea și verbul). "Ideea născută din inima lui Ptah se realizează prin cuvântul născut pe limba lui, întâi cu cele 9 divinități primordiale, care sunt dinții și buzele lui"³³. Adică, Mitică Represivul (cel Alb) spune că Anghelache este fratele său, de acum încolo (geamăn spiritual) - întru LIMBA SACRĂ, este zeu și creatorul divinităților AUM-ului. A scăpat definitiv de agresiunea nu doar demonică - dar și de aceea binevoitoare, dar fără "priza" spirituală necesară unor adevărați discipoli aplicați - a necuminiților-neînțelepților ucenici ai săi. Și că li se va revela acestora în TĂCERI - morga fiind CATACOMBA TRANSFIGURĂRII - în care Spiritul-Anghelache va vorbi TĂCÂND, despre ek-stasis-ul celest, al Paradisului Parașabdei intacte. Marele misteriu pitagoreic e pe cale să se înfăptuiască, sub masca dublă: **a** - a chefliilor, **b** - a MORGII-peșteră a revelațiilor esoterice.

Mitică cel Alb stă la BUTUCUL ROȚII LUMII - el se nevoiește să stăpânească AXA LUMII, să-i redea ritmul vital, sănătos, al rotirii. **Cetățeanul turmentat** este DIAMETRUL ROȚII LUMII - scuturând-volatilizând Noroiul Demonic, prins pe circumferințele Roții - operând transfigurările demonilor în forțe care-l ajută pe Mitică cel Alb la rotire - dinspre circumferință spre butucul roții (dinafară spre înăuntru) - să imprime cosmosului rotirea dharmică, cea dreaptă și potrivită. Ambii (Mitică-Represivul și Cetățeanul turmentat) stau sub ocrotirea orfic-pitagoreică, armonizantă" de lume (mascate, aceste forțe re-armonizatoare, de aparențe bahice). Totul - pentru a contracara acțiunea Neantului-Mitică cel Negru.

Aceeași lapidaritate și chiar, în "esență, MUȚENIE (ritualică!) o întâlnim și la autenticii RURALI. ION, în **Arendașul român**³⁴ nu spune prea multe în afara DREPTĂȚII SALE, de necontestat decât în lumea condusă (temporar, n-aveți grijă!) de Satan al Lăcomiei (arendașul Arghir nu are, de fapt, **naționalitate** - el nu e nici **român** cum nu e nici grec sau evreu - "naționalitatea" lui este una morală: el e de "naționalitate" satanică ...). Satan al Lăcomiei dez-

³³ - Cf. V. Kernbach, *Dicționar de mitologie generală*, p. 578.

³⁴ - Cf. I. L. Caragiale, *Temă și variațiuni - momente, schițe, amintiri*, Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 285., p. 364.

umanizează (precum dez-naționalizează...), brutalizează, pervertește pe orice "ucenic" demonic³⁵: "Dar cu prașila, **drept și drept** (s.n.)". Ion nu face discursuri cațavenciene despre drepturile omului și constituționalitate - ci repetă cuvântul-esență a firii, a normei sale de viață, a Dharmei cosmice, PE CARE O PĂZEȘTE CU SFINȚENIE: **drept**. Iar după ce se convinge clar că nu Dharma (al cărei preot este el) conduce lumea ierarhiilor inversate spiritual-axiologie, prin demonizare - FORMULEAZĂ TRAGEDIA FIINȚEI DHARMICE, într-o frază teribil de simplă și la obiect, care conține în ea VIAȚA ȘI MOARTEA întru nedespărțire sub ochiul atotveghețor al lui Dumnezeu: "Ailaltă (n.n.: bătaie dată de arendașul Arghir) întocmai ca asta, încă una și zac toată vara și la iarnă mor de foame. Mai bine îi fac cele 10 zile (n.n.: cosmosul paralel-demonic) de prașilă și Dumnezeu o ști." Ion nu face **nici o concesie, nu este un adaptabil**, un tranzacționist. El știe că cele 10 zile (paralel-demonice, contrare Dharmei) de prașilă, abuziv cerute de arendaș, nu sunt "drepte" - dar "Dumnezeu o ști". Între vară și iarnă e o punte de AUTOSACRIFICIU - pentru copiii săi, crescuți întru Dharma și sărăcie materială. O punte de **viață** - sau de **moarte**. Depinde dacă mai insistă cu DREPTUL în fața Demonului - sau nu. Căci a insista cu DREPTUL în fața Stăpânului Nedreptului - ar fi o perversiune și o distorsiune a sensului Logos-ului Dharmic - care l-ar institui pe Ion complice al Stăpânului Nedreptului. Și atunci - Ion devine AUTOSACRIFICIAL - sub ochiul eternității-Dumnezeu-Rezultatul: Ion va rămâne în veci Ion, NU plecat-aplecat - ci RĂSTIGNITUL pe CRUCEA DREPTULUI SĂU ȘI AL LUMII - iar Demonii fie vor bântui turbați, cu pumnii vânturați prin lume, în loc de MORIȘCA FIREASCĂ (SWASTIKA) A VIETII ȘI A MORȚII - fie se vor dezagrega ființial, prin dezlânarea Logosului, pătruns de NEDREPT, de Anti-Dharma demonică³⁶: "Ei, uite așa mai vii de-acasă, măi omule, când țăranii și arendașul trăiesc bine, le merge cu spor la toți, înțelegerea, dragostea între săteni și arendași este mama lui Dumnezeu pentru unii și pentru alții... că, nu-nțelegi tu?... omul cu bine și cu pace, mă-nțelegi, devine că poate pentru ca să, mă-nțelegi, să... cum să zic?... să... în sfârșit, să fie toate cu bine și cu pace." Când omul n-are ce zice, DAR ZICE - ei bine, atunci pătrunde în el Demonul "orășenesc" - și devine Demonul-Farfuridi (altoit puțin cu Demonul-Cațavencu...) - și anacolutele Anti-Logos-ului se întâlnesc: "Din această dilemă nu puteți ieși... Am zis!" e doar o formă mai vehementă, mai "urbană" - a Anti-Logos-ului subprefectului "ruralizat", adaptat la atmosfera satului: "Să... în sfârșit, să fie toate bine și cu pace." Aparența de sfârșit-încheiere - produce, de fapt, DESCHEIEREA LOGOS-ULUI DIN TOATE ÎNCHEIETURILE.

Nu sunt scutiți nici ruralii înșiși de contaminarea cu mici demoni - care pot deveni, cum am mai spus - MAJORI. Apucături de încălcare a Dharmei, din lăcomie primitivă, încă (dar oricând transmutabilă în ciocoism...) sunt prezente și la "straja satului", în **Cum să înțeleg țăranii**³⁷ - care, deși scrisoarea (mereu **SCRISOAREA! Hieroglifă a vieții și morții, a iubirii, a dreptului și nedreptului** - **Mesajul Dharmei-divine și Hieroglifă a Lumii înseși**) a fost expediată cu **porto** (taxa pentru expedierea prin poștă) - tot vrea să-l jecmănească pe CONSĂTEANUL său, fratele său întru viață - cerându-i să mai plătească o dată PORTO... Și, dacă vede că țăranul e cu DREPTUL și nu-i dă mită, pentru **dreptul** lui la **scrisoarea** venită (veste de viață, de moarte, de nuntă sau înmormântare, de amintire sau uitare - MESAJ ESENȚIAL, mai ales în lumea laconic-sibilinică a satului) - îl trimite în "pelerinajul" autosacrificial, la primărie: "Să te duci să și-o iei."

Din nou, plătește **Cel Care A Plătit Totdeauna**. SCRISOAREA VESTEȘTE, MEREU,

³⁵ - Idem, p. 365.

³⁶ - Idem, 366.

³⁷ - Idem, p. 367.

RĂSTIGNIREA. Scrisoarea este, functional, Ioan Botezătorul - ÎNAINTE-MERGĂTORUL LUI HRISTOS. Scrisoarea este mereu pierdută - pentru a scoate din imergentă spre emergentă - IISUSUL, RĂSTIGNITUL PENTRU DREPTUL LUMII - DHARMA. Toti "dharmicii" plătesc, deci, pentru ca Mesajul Divin să ajungă la "andrisant" (ANDREI-ANDROS- SUPREMUL BĂRBAT): Dumnezeu.

***

prof. dr. Adrian Botez

COAPSA CALULUI ȘI IEDERA DEMONICĂ. SECII - ȘI MITICĂ CEL ALB AL LINGURITEI ROTITOARE. BASTONUL-FĂCĂLEȚ ȘI EXTAZUL PLACENTAR. ALCHIMIST ȘI BALANȚĂ. OMUL PROFAN ȘI OMUL PRIMORDIAL

Nenăscuții, situați în placentă, într-o sferă a înotului rotativ permanent și în toate direcțiile - se învârt "în jurul cozii", inutili și inutilizabili, de obicei. Gestual și verbal - ei reprezintă cea mai nudă formă de sterilitate și de absurd pre-infantil. De aceea, ei "se află-n treabă" cu vreo "petițiune" a vreunei mătuși a Dumnezeu știe cui. Spațialitatea fiind, pentru ei **placentară** - le este perfect egal dacă "ard gazul de pomană" la Regia monopolurilor sau la "pensii"... Viață atotacaparatoare sau moarte - pentru ei acestea nu au, încă, nici un sens. Tot nu-s născuți - tot n-au de-a face cu CALEA-ADEVĂRUL-VIAȚA. Ei sunt **morții vii**, strigoii lui Caragiale - care se învârt în labirintul NONDISTRUCTIVULUI, din cadrul Logos-ului (SAPIENȚII-PACIENȚII, INȚELEPT-RĂBDĂTOR - sunt cuvinte absoluiditate semantic, pentru ei) - prezența sau absența cuiva sunt tratate³⁸(cf. *Căldură mare*) cu indiferența unor **mori de cuvinte, care macină neant** (*Costică și Mitică* - sunt și nu sunt, ființial - iar mesajul către ei este așa de important, încât mai bine "știi ce? nu-i spune **nimic** (s.n. - n.n.: chiar NIMICUL patrona, de fapt, așa-zisul mesaj), fiindcă poate nu ții minte exact persoanele" - persoane care n-au nici nume, nici formă, nici o minimă identitate... Doubletului NUMA-RUPA absent - absentează relevanța existențial-cosmică. *Căldură mare* nu e a atmosferei terestre - ci a INFERNULUI NEPUTINTEI ABSOLUTE DE A FI - sau este căldura placentară, a trupului Dalilei-Anti-Geea, care-i ține, în mod feroce și, paradoxal, soteriologic - sclavi ai **tembelismului** căldurii placentare (dar, concomitent, non-complici ai demonismului terestru în ofensivă). Căldura care îmbie la **nemișcare spirituală**, la blocare a sensurilor și semnificațiilor sacrale (dar, consecutiv, și a celor demonice...) - blocare a gesturilor, vorbelor, spațiilor, timpurilor etc.

Ori, zbiară ca nebunii despre "o lacună"³⁹ - "codul penal nu prevede pedeapsa cu moartea" - tocmai ei zbiară, ei, care nici nu mor, nici nu trăiesc, ci plutesc în lichidul placentar,

³⁸ - Idem, p. 265.

³⁹ - Idem, p. 189, *O lacună*.

lichid în care Logos-ul nu poate avea, încă, nici o distincție și nici o gravitate semnificativă. Sau⁴⁰ (cf. *Situațiunea*) se dau, aparent, de ceasul morții, pentru grija țării și guvernului, a crizelor ministeriale - confundându-le pe acestea cu... moașa "madam Ionescu": în virtutea inerției, doar, Nae (nu Lache sau Mache) mai propune "O tiranie ca-n Rusia" - când el, de fapt, e cu gândul la "ușurarea" de foetus (poate "volatilizarea" de foetus, dacă ținem seama de "naturelul" fantomatic, spectral, al tatălui...) a soției. Cine știe, oare soția chiar va fi născut? Zice moașa - dar noi, din punct de vedere metafizic, văzându-l pe tatăl-Nae (nu Lache, nu Mache...) zicem că **urmașul și tatăl** (ascendentul și descendentul) sunt blocați, ambii, în placentă - **tată și fiu sunt, de fapt, frați într-o placentă.**

Și, în definitiv, poate că și oportunismul lui Coriolan Drăgănescu⁴¹ (cf. *Tempora*) cel care întâi se ținea de **coapsa** (boare de borboros...) statuii ecvestre, a lui Mihai Viteazul (ca să se împotrivescă poliției, protestând în numele studențimii române și "în numele drepturilor înscrise în constituție") - și devine apoi zbir el însuși ("călău antropofag" - inspector de poliție, care trage, la rândul său, pe alt "atârnat" de coapsa lui Mihai Viteazul - într-un șirag demonic hilar tenebros - o **iederă demonică**, avînd rădăcina în borboros) - poate că și rotirea oportunistă e tot o rotire placentară. În definitiv, într-atâta năuceală, atâta stridență inutilă și inutilizabilă în Logos - ce preț să mai pui pe **discernământ** - cum să mai pretinzi de la Coriolan Drăgănescu... (drăgălașul demon, sau DRAC - neisprăvit...) să audă vocea Dharmei? Și chiar Frederic Damé, care anunță ziaristic eroismul căderii Plevnei - în disprețul total al măcelului, cu adevărat gravissim, de la Plevna - tot nu e decât un năuc care nu poate face distincția între HIEROGLIFA - și PRESA-PRESIUNEA DEMONICĂ. Mult superiori îi sunt, existențial și moral, Tipătescu și Zoe...

La fel și cazul Caracudi - cel care scrie POLITICA ROMÂNIEI - în parcul Cișmigiu. Oare, prin toleranța noastră excesiv-bonomă față de "placentari" - nu devenim și noi complicii demonismului - nu va fi fiind CAPCANĂ ESENȚIALĂ A LUI I. L. CARAGIALE să ne atragă într-un relativism fără sfârșit și fără ținta-Dumnezeu? Nu ne agățăm și noi de iedera - cârnat, crescută din coapsă de CAL (nu de BRAV...) - avându-l drept căpetenie - ghid spre niciunde - pe Drăgănescu... - dracul neisprăvit?

*Diplomație*⁴² și *Mici economii*⁴³ pot fi mostre de LICHELISM ORDINAR - soții ("nenea" Mandache, respectiv "amicul meu lancu Verigopolu" - verigă la lanțul "slăbiciunilor" care duc direct în borboros-ul infernal) devenind proxeneții propriilor soții - Dalile (mame și soții, concomitant - adică deschizând, ca **mame** - lanțul cu verigi nesfârșite ca număr ale răului social). Dar ei pot fi suspectați și de complacere în năuceala Anti-Dharmică. (Ceea ce nu-i scuză cu nimic, din punct de vedere moral). Prea sincer admirativ e Mandache la adresa soției lui (gata s-o trateze ca pe o iapă de hipodrom, pe care e dispus să parieze) - soție care-i "traduce" pe directori, proprietari de case - chiar pe eul auctorial (cu *Moftul român*): o adevărată competiție a imoralității, pe "jocheii" și "caii" căreia **năucii** mai că pariază, ca la un spectacol hipic. Un prea liniștit păduche instalat parcă în CENTRUL FIRESCULUI, e lancu Verigopolu, în așteptarea banilor încasați pe prostituarea trupului și sufletului - de către soția sa-Dalilă - mult prea liniștit, ca să nu-l bănuim de tâmpenie (ca adjuvant al imoralismului). Și Mandache, și Verigopolu sunt lipsiți total de discernământ moral. Sunt **paraziți** - și sunt **sterili**. Ceea ce înseamnă că, dacă ne uităm mai bine - nu sunt, dispar. Iluzia ființei lor o dă mișcarea browniană a falsului

⁴⁰ - Idem, p. 193.

⁴¹ - Idem, p.186.

⁴² - Idem, p. 212.

⁴³ - Idem, p. 215.

Heliopolis - București - dar, odată cu stingerea razei "care tot mai ține încă" (vorba Aminului-Eminescu) - ei dispar de parcă n-ar fi fost niciodată, măcar pusă, problema PROIECTĂRII lor - acolo, sus, la nivel MACRO...

Mult mai interesanți tembeli sunt cuplul LEONIDA-EFIMIȚA - care ceva habar de DHARMĂ au, din moment ce știu (Leonida, cel puțin) că⁴⁴ "nu-i voie de la poliție să dai focuri în oraș". (Știe de fapt, pe dos - căci FOCUL SPIRITUAL ar fi absolut necesar să fie "dat"-lansat asupra orașului - fie pentru a-l primeni moral, fie pentru a-l nimici, în vederea unui nou Manvantara - rural...). Dar, Leonida și Efimița se complac, adormiți de mult în somnul plăcente-casă de pensionari ai cosmosului ("scoși la reformă") - se complac în turuitul monoton, stereotip (desfăcător de Logos, năucitor moral) - despre lucruri pe care nu le cunosc și al căror sens nu l-au știut niciodată și nici nu-l vor ști vreodată. Spaima, baricadarea ușii - sunt expresii ale REFUZULUI DE A SE NAȘTE. Recunoscând-o pe Safta, care vine cu parola esoterică LĂSATA SECULUI (că s-ar fi tras din pistoale **de către poliție chiar** - cu ocazia sărbătorii LĂSATEI SECULUI) - cei doi cad (se "lasă") din nou în dulcele somn placentar. S-a lăsat peste Lume - SECĂTUIREA, lumea a fost invadată de SECI (alt nume pentru **demoni**).

Dharma e păzită de ALȚII (chiar dacă acești ALȚII sunt ai guvernului "infam" și sunt "hoți" - și sunt conduși de GOE - devenit prin partenogeneză demoniacă: Dandanache, Cațavencu, Trahanache, Farrfuridi) - lor ce le-a mai rămas, decât plutirea în falsa "amrita" a plăcente. Și când te gândești că erau "cît p-aci, dar știi, neicușorule, cît p-aci" să se nască... să devină ființe, să trăiască... Ei, nu-i nimic (căci "din nimic, nimic răsare"), dormiți în pace, în VINTRELE "RĂPOSATEI" - prima soție (cea mistică) a lui Leonida. Prima soție și lui Leonida nu a fost o nenăscută căci a participat la "căderea tiraniei" (de fapt, invers: INSTAURAREA TIRANIEI BORBOROSULUI POLITICIANIST ÎN ROMÂNIA), din 11/23 făurar (răsturnarea lui Cuza) - și a strigat, cu toate SECĂTURILE Pământului: "Vivat Republicat!". Adică: moarte Vieții și celor vii - Moarte... Ea "era DALILA-Anti-Geea - conștientă de Rău și complice la Rău. Și care nu l-ar fi născut (mistic) pe soțul ei, Leonida, pentru nimic în lume (căci demonii n-au nevoie de vreun nou eroic Termopile, authentic - ci de mucava și lăudăroșenie-despletire a Logos-ului) - și, pe deasupra de timp și, poate, chiar de spațiu - îi ține cu drag în sclavie, în labirintul pântecelui ei, pe copiii nenăscuți - noul "cuplu" (fictiv, asexuat - absolut nefuncțional și steril) Leonida-Efimița.

Dar o vorba și despre **Vivat Republica**⁴⁵ - **Boborul**, dar și **D'ale carnavalului**⁴⁶ - cu Mița Baston (REPUBLICANA de la Ploiești). Observați, credem, cum, fără voia noastră, parcă, intrăm între limitele largi ale toleranței - umano-sociale, înscrise în epistolele lui I. L. Caragiale către Al. Vlahuță.

Acum înțelegeți, probabil, de ce I. L. Caragiale nu este revoltat, nici alarmat, de situația societății românești și a umanității, în genere. În înțelepciunea sa (uneori, parcă, ostentativă), "orientalul" I. L. Caragiale (dar **orientalism** nu are nicidecum semnificația de fatalism, de tembelism, de superficialitate și neangajare spirituală) - I. L. Caragiale a răzbătut la Revelația că această lume nu poate pieri, atâta timp cât există și **născuți** - NON-SECI. Nu doar **seci**, **strigoi** (spectre existențiale), **vampiri**. **Strigoii** și **secii** și **vampirii** - amorali și antidharmici - sunt elemente ale MAREELOR PASAGERE ale ofensivei infernale asupra lumii. Căci cine e **născut** (cu adevărat) - automat, posedă în el DHARMA și este CAVALER (foarte activ și

⁴⁴ - Cf. I.L.Caragiale, **Teatru**, Editura Facla, Timișoara, 1983, p. 64.

⁴⁵ - Cf. I. L. Caragiale, *Temă și variațiuni - momente, schițe, amintiri*, Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 245.

⁴⁶ - Cf. I.L.Caragiale, **Teatru**, Editura Facla, Timișoara, 1983, p. 143.

ofensiv, dar și foarte echilibrat, metodic, urmând ritmurile cosmice ale LINGURITEI ROTITOARE A LUI MITICĂ CEL ALB - MITICĂ REPRESIVUL) - CAVALER AL DHARMEI. Cavalerii Dharmei trebuie doar **să existe** - pentru a scoate din ficțiune noțiunea de MÂNTUIRE. Pentru a-L învia pe Hristos. Și nu să existe **cantitativ** (mai mulți sau egali cu demonii) - ci **calitativ** - adică absoluți, absolut biruitori (proiectiv) asupra oricăror demoni, oricăror iluzii-spectre. Și ei, Cavalerii Dharmei - **există**. Incontestabil.

Mama lui I. L. Caragiale a fost în ordinul CAVALERILOR DHARMEI., Viziunea ei a transcens momentul, evenimentialul (pasager și fictiv) al foarte fictivei și pasagerei, până la ridicol - REPUBLICA DE LA PLOIEȘTI. Republica de la Ploiești este, la I. L. Caragiale, simbolul **adevăratai** deriziuni: nu CAVALERII DHARMEI sunt demni de rânjete și răs - căci ei sunt ÎNȚELEPTII ETERNITĂȚII - transcenși, privind din perspectivă celestă. Derizorii sunt tocmai PRAGMATICII - care se cred **eroi** - opritori ai timpului, revoluționatori ai timpului - tip CANDIANO POPESCU și "simpaticul și bravul Stan Popescu", vajnic RĂZBOINIC, CU STICLELE - "la kilometru"... Mama lui I. L. Caragiale. era CUMINTE - în sensul celest, al lui Mitică cel Alb (Represivul) - dar și energică preoteasă a REALULUI ADEVĂRAT - extras ca **esență** din substanța derizorie a evenimentialului⁴⁷: (p. 248) "Cuminte mama! Dumnezeu s-o odihnească! Era o femeie fără învățătură, dar ce prevedere politică!" (adică, ce cunoaștere exactă a borborosului.

Mama-Eva este "transfigurată marianic-sofianic **îl naște mistic** pe I. L. Caragiale tocmai dând impresia ca-1 reprimă în uter: **îl azvârle în closet "dovada" unei VIRILITĂȚI ILUZORII: zornăitoarea sabie**. Dar closetul e **borborosul infernal** - unde nimeresc toate "revoluțiile" ce încep la 2 ceasuri în dimineața zilei de 8 august 1870" (n.n.: se poate schimba numai echivalența cifrică, și obținem adevărata față, infernală, a oricărei revoluții - căci unica REVOLUȚIE se numește HRISTOS) - și sunt "sugrumate în aceeași zi pe la ceasurile 4 după amiază".

Mama **îl naște** tocmai închizându-l în casă, încuindu-i "ghetele și pălăria" în scrin. Piciorul-Ființa Primordială și Capul lui Adam Protogonos sunt închise, pentru transfigurare inițiativă - în SCRINUL TRADIȚIEI.

Și atunci, I. L. Caragiale (eul auctorial) nu va mai confunda "zaiafetul" cu RITUALUL, pe bețivii cantitativi la kilometru...) cu EROII CALITATIVI DIONYSIACI-SOLARI - și nici o chermeză mahalagească - cu o revoluție spirituală.

Contrariul MAMEI este Mița **Baston (bastonul** nu ca simbol falic regesc sau imperial - ci ca simbol al permanentei predispoziții spre trivial, spre exhibarea întru derizoriu a simbolisticii falice: stări de scandal mahalagesc, de "ridicare a poalelor în cap", în disprețul total față de "prevederea și înțelepciunea" (fără știință de carte profană - și de CARTE A LUMII) - a Mamelor Eve (retranscense marianic-sofianic) - adevărate născătoare mistice de OAMENI TREJI-INIȚIAȚI întru Dharma. Pentru Mița-Efimița (paredrul Efimiței lui Leonida - scoasă din casă și închisă în mahala, scoasă din aromeala zaharisită a extazului placentar - extaz față de Leonida, în egală măsură și față de tot și de toate ce-o înconjoară ca pe; placentă și n-o silesc la naștere-ieșire din pasivitate - și ferecată în acțiune; brutală și inutilă, **ludică** doar - și fără nici cea mai mică consecință în realitatea cosmică: așa cum Efimița se lasă conștient(?) îmbătătită de palavrele lui Leonida (care o leagănă în lichidul amniotic al placentei - ceea ce n-o scutește de minimul simț perceptiv: **îl demască**, în Leonida - pe SECUL=DEMONUL ANTILOGOS-ULUI) - Mița se lasă îmbrobodită de palavrele ("vrăjeala") onctuoasă și obraznică, agresivă totodată, a lui Nae Girimea. Și Mița, ca și Efimița - vor comoditatea duplicității: să pară ceea ce nu sunt, să sugă de la două oi deodată (ambele "oi" fi-

⁴⁷ - Cf. I. L. Caragiale, *Temă și variațiuni - momente, schițe, amintiri*, Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 248.

ind elemente ale borboros-ului, ale descendenței spirituale): Mița - banii lui Crăcănel și virilitatea de satir a lui Nae - Efimița - comoditatea placentară a casei-uter și surogatul zilnic de "eroism" de carton (hârtie gazetărească), de "acțiune" în somn - pe care i-l oferă palavragiul, „demolator al Logos-ului - Leonida (ale cărui "Termopile" sunt strâmtoarea spre Hades - iar nu spre Nemurire-Mântuire).

Cf. *D'ale carnavalului*⁴⁸: "Mița - Da (ridicându-se), vreau scandal, da... pentru că m-ați uitat pe mine, le-ai uitat pe toate: ai uitat că sunt fiică **din popor** (s.n.: nu: din borborosul-mahala) și sunt **violentă** (s.n.: cât să schimbe, în derizoriu, VITRIOLUL ALCHIMIC - în "vitriolul englezesc", apoi în sticluța cu cerneală **violentă** - adică, **mută de sensuri**, cerneală fără Cuvânt-Logos Sacru), ai uitat că sunt **republicană** (s.n.: chefuloare de 14 ceasuri la chermeza ploieșteană din 8 august 1870...), că-n vinele mele curge sângele martirilor de la 11 februarie (s.n. - n.n.: "martiri" care fie și-au trădat jurământul militar, fie, ca "nea Niță", și-au cumpărat și târguit foarte pragmatic, îngrețoșător de pragmatic și trivial - împrumutul de gologani, firfirici, sfați și "sfințoaice", pentru chermeza "revoluționară" - cf. *Jertfe patriotice*⁴⁹ - cerând, cu nerușinare de Mamona, pe "sfinții și sfințoaicele" pseudo-martiriului de tarabă - o "fitanție" - în schimbul căreia, după 11⁵⁰ februarie, "nenea Niță lua apoi parte printre fericiții subscriitori ai conversiei drumurilor-de-fier și ai Băncii Naționale" - "astăzi vechiul patriot are un otel **nobiliar** (-s.n) în București, un echipaj **blazonat** (s.n.) și câteva milioane" - da - martiriu de tarabă - "jertfă" cămătărească ordinară, care a prostit o grămadă de lume și a degradat (pînă la dispariție) aristocrația-boieria română - dându-i **blazon nobiliar** unui negustor slinos, unui PĂIANJEN DE COTLON MIZER AL ROMÂNIEI de Mamona-Păianjenul n-au loc oamenii verticali - ca mitropolitul GHENADIE - dar nici măcar "nembri", OSCILANȚI PE VERTICALA, dar **căutând** verticala, cu o ÎNVERȘUNARE SĂLBATIC-EROICĂ, extrem de grijulie - căci ei simt axialitatea sacră a lumii, și refuză să fie îndepărtați de ea: "Nu mă-mpinge c-amețesc!". Cetățeanul turmentat opusul Miței Baston (**bastonul** nu mai e, de mult, pentru ea, semnul axei morale...) nu se dă peste cap, ca Făt-Frumos, să se transfigureze - dar vrea să păstreze măcar FIGURA REALA a lumii Dharmice - și Proximitatea Axei polare Cosmice) - continuăm să cităm din "clasica" ploieșteancă republicană: (formidabilă): "Ai uitat că sunt ploieșteancă - da, ploieșteancă! - Năică, și-am să-ți torn o revoluție, da' o revoluție... să mă pomenești".

Fără pic de îndoială că Mița Bastonului Desacrializat (Derizoriu) se pricepe de minune "să toarne" (ca excrementele în hazna) "revoluții ploieștene" - adică nu face decât să schimbe chermeza fripturiștilor lihniți de FOAMEA BRUIAJULUI DEMONIC AL LOGOSULUI (adormitor al responsabilității față de Logos) - pe un SCANDAL - **zgomot demonic** - de tip mahalagesc. Parcă-i mare deosebire: orice exhibiție "mitocănească" (adică înjositoare spiritual) nu e chermeză, dacă nu se se sfirșește cu păruiala dracilor (încâlcirea căilor energetice ale Lumii) și cu Anti-Orfism=SCANDAL. Căci în lumea borboros-ului, rânduiala, buna-cuviință, tăcerea meditativă - sunt "profanări" ale demoniacului dacă nu intervin țipetele stridente ale celor care se ciocnesc NU SPRE A SE DEOSEBI - CI SPRE A SE CONTOPI ÎN INDISTINCȚIA MLAȘTINII - ei bine, parcă e "o nuntă fără lăutari" - adică un Infern fără draci.

*

De ce alunecă, așa de ușor, I. L. Caragiale, din realitatea crudă - în ficțiunea basmului

⁴⁸ - Cf. I.L.Caragiale, *Teatru*, Editura Facla, Timișoara, 1983, p. 161.

⁴⁹ - Cf. I. L. Caragiale, *Temă și variațiuni - momente, schițe, amintiri*, Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 397.

⁵⁰ - Unu reluat (cifra 11) indică „îngânarea” demoniacă...Iar „faber”-ul lui **februarie** este, de fapt, „anti-faber”...

oriental? Dacă stăm strâmb și judecăm drept - nu alunecă din nimic spre nimic: lumea noastră Anti-Dharmică există doar prin fixarea ei în LOGOS. Ori, asta face I. L. Caragiale-Șeherezada: face din nefăcut, din inexistentul "real" - **basmul** - care este PARABOLA sau MITUL, este învățătura-Dharma și este consfințirea Dharme prin arhitectura Dharme-Lume. "Orientalul" povestitor I. L. Caragiale e un alchimist fixator al umbrelor - în Lume-Ființă. Demonii și Dumnezeu nu se confundă, dar colaborează. De aceea e așa de greu să alegi între eros-seduția ai vraja vulgară a Mânjoloaiei, între fata de împărat și babă, între orfan și diavol, între ban și ban (banul-arendă și banul de joc de noroc-demonic, banul-parolă și banul bălegar), între negustorul-unchi și negustorul-ispită, - în fine, între condiția de înțelept al mahalalei și cea de sultan al Lumii... Sărmanul Abu-Hassan! Trebuie să fi fost greu încercat în viața I. L. Caragiale - de a putut crea un personaj așa de tragic, dar și așa de puternic moral - încât să nu înnebunească de tot, între infernul bătăii cu vîna de bou și condiția spirituală de "stăpânitor al credincioșilor". Parcă nu suntem fiecare, în mod simultan, și fără aparențe de schizofrenie, stăpâni ai lumii (așa cum o visăm să fie) și sclavi ai lumii (așa cum ne reduc păcatele noastre, căderea noastră în ispitele iluzionării)? De aceea, fiecare poveste "orientală" a lui I. L. Caragiale, cu excepția, poate, a supremelor povești despre schizofrenia umană (așa-zisele "nuvele naturaliste") - se rup în două, compozițional: prima parte e mitul (Dharma) - a doua e dărâmarea Dharme, prin pragmatism: cf. *Poveste*⁵¹, oscilând (aparent), de fapt **sintetizând** : **a-** sacralul inițial și inițiativ (lumea alchimică a lui Verde-voievod și Crin și Bujor-împărat); **b-** cu intrigile de mahala, josnice și înjositoare. Finalul, însă, este al poveștii lumii dharmice, în care totul se compensează. Acest final răspunde la multe întrebări ale noastre și despre noi, și despre lume, și despre Dumnezeu - dar și I. L. Caragiale⁵²: "Ei! n-ai ce-i face! Așa e lumea noastră: bine și rău, rău și bine! Dumnezeu a dat o dată de toate din destul cu ridicata - iar omul tot cântărește cu mărunțișul (...) marfa tot aia și cântarele tot altele - unul bate mai la dreapta, altul mai la stînga (...) dar să tragă vreunul drept de tot, adică fără greș deloc, **peste putința omului** (s.n.: doar la Dumnezeu se "egalizează" de la început)... Ei! și-apoi! mai la urmă ce supărare poate încăpea? Cîntarul fiecăruia tot pe el îl înșală, și dacă-l înșală dintr-o parte, nu când într-una, când într-alta, va să zică îi iese omului totdeauna socoteala la fel..."

La fel și "povestea" *Mamă*⁵³... - unde mitul și cea mai profana și păcătoasă "poveste" - se rup și apoi se echilibrează, sub semnul Lumii cuprinse de schizofrenie: suntem ruți, ca doica (-țigancă) și mamă, în același timp, a lui Florică (ajuns, din "dănciuc" - fiu de împărat - cum tot mai des vedem în lumea noastră inciocoită...), suntem ruți, ziceam, între ceea ce suntem cu adevărat (niște "țigani") - (în sens simbolic) și aspirațiile noastre demonic-luciferice: să ne găsim, ca "mirese" - FETE DE ÎMPĂRAT... Neapărat - FETE DE ÎMPĂRAT! Nu mai jos... Teapa - rangul de inițiere? A se slăbi...

Vorba lui I. L. Caragiale: "Așa e lumea noastră..." Ruptă de schizofrenia uman-luciferică, între⁵⁴ (cf. *Dă dămuit... mai dă dămuit*) **mit** și **mahala**, între împărății și "bis"-urile mitocănești - între Drăgan-țiganul "murdar și nerod"⁵⁵ - și "viteazul voievod parcă rupt din soare, din cap până-n picioare". Și, uitând de gravitatea demiurgică cu care s-a alcătuit lumea, prin mila (schizofrenia divină!) lui Dumnezeu - strigăm ca la teatru, de parcă n-ar fi necesară TEANDRIA, activarea-noastră spirituală, coparticiparea noastră la demiurgia divină: "Bravo! bis!"

I. L. Caragiale ne demonstrează prin pseudo-parabolele sale - cât de periculos de aproape

⁵¹ - Cf. I.L.Caragiale, *Nuvele, povestiri, amintiri*, Facla, Timișoara, 1984, p. 271.

⁵² - Idem, p. 284.

⁵³ - Idem, p. 204.

⁵⁴ - Idem, p. 295.

⁵⁵ - Idem, p. 301.

am adus, prin dez-inițierea, desacralizarea ființei noastre și lumii pe care o concepem-percepem - **sacralul de borboros, gravitatea tragică** a demiurgiei divine - de **contrafacerea șmecherească**, trivială, rânjitoare. Mitul și mahalaua sunt des-părțite nu spațial-cantitativ - ci doar de finețea discernământului inițiativ, căpătat printr-o „expediție inițiativă” pe la „toții demonii lumii”... Poți părea onorabil multora și mult și bine - dar, în fapt, să fii Demonul Neantului (Mitică cel Negru, proliferat sub cele mai diverse forme și pe cele mai diferite meridiane și paralele) : trebuie să ai cântarul interior - căpătat prin „inițiere sânge” - prin TRAGEDIE. Prin Autosacrificiu, prin auto-crucificare.

*

Toată lumea este (sau pare celor celor nepreocupați de inițiere, spirit - ci doar de existența în aparență), în același timp - PARODIE și PARABOLĂ SACRĂ. După vorba lui I. L. Caragiale: „În lumea noastră e rău și bine, bine și rău” (sau, cum zicea Aminul: „Că de-i vremea bună, rea.../ Că de-i vremea rea sau bună...”). Amoralism - dar nu al Arbitrului Divin - ci al prea-comodului Om. Dar tămăduirea oricărei schizofrenii (chiar sacrale...) este LOGOS-UL RECUPERAT. „Muchia de cuțit” pe care o trăim, dar și pe care vorbim și „arătăm” lumii existența (ei și a noastră) este o ambiguitate continuă, ca aceea a indicației direcției de către sașiu⁵⁶ : „nu voi să par măcar unul dintre dvs. ce-a pățit odată un om sașiu, pe care într-o seară un călător rătăcit l-a întrebat încotro s-o ia ca s-ajungă mai drept în cutare loc, și sașiu i-a arătat așa cu mâna într-o parte - dar călătorul l-a întrebat: „Mă omule, spune drept, că mi-e degrabă s-ajung până nu-nnoptează: încotro s-apuc? încotro mi-arăți cu mâna, ori încotro te uiți cu ochii?...”).

Fixarea nu o facem noi, SAȘIII LUI DUMNEZEU⁵⁷ - ci DHARMA LUI DUMNEZEU. Noi existăm pentru că există Dharma - și, în nici un caz - invers. Și ceva dreptate trebuie să fie în așa-zisul discurs - farsă al EULUI AUCTORIAL, care se face AVOCATUL DIAVOLULUI tocmai cu scopul de a-l vindeca pe demon de demon - și a-l întoarce la primordialitate, la consubstanțialitatea cu Dumnezeu. Căci, într-adevăr, o pereche de pantofi, dacă-i privești cu ochi profan, sunt ce vezi (sau ți se pare că vezi). Dar ia privește-i cu ochi divini, cu OCHIUL OMULUI PRIMORDIAL - „care vede monstruos” pentru că vede zona sacră - și ți se va deschide

⁵⁶ - Cf. I.L.Caragiale, *Opere*, vol. IV, EL, Buc., 1965, p. 283.

⁵⁷ - De observat că de **sașii demoniaci** (cf. *La conac*) se scapă doar prin mantra și yantra divine: „nepotul”-catehumen, abia după ce spune „- Doamne!Doamne! - (...) și cu dreapta își face cruce” - produce starea de neputință a ispititorului, care, prin basmaua vrăjtită, voia să extragă sufletul-de-somn ale „unchiului”-negustor între orzarii cristici; consecința mantrei sunt zorii și „trezirea” - precum și echilibrarea spirituală, prin cele două palme, pe care i le aplică (dreapta-stânga...) Maestrul-Unchi. Apoi, rezistența în fața viziunii Femeii-Ispită, pe care o „pierde”, cotind Dealul Celest - și câștigând, astfel, Soarele Maturității, dar și Soarele-Primăvară a Spiritului, lumina îngerilor-păsări: „Soarele, scăpătând la apus, se uită îndărăt cu stăruință caldă la păduriștea de mesteacăn, unde atâtea păsări ale primăverii se cheamă, se-ntreabă și-și răspund, se-ngână și se-ntrec în fel de glasuri , întorcându-se fiecare la cuibul său”. Doar prin întoarcerea „la cuibul”-Sine - Femeia va lua numele Vietii Cosmice, iar nu pe acela al Morții Spirituale-Dalila, în fața „mesei”-Pătrat al Pământului Fenomenalității, unde a pierdut „arenda”-avuția împrumutatăi inocențe adamice - și timpul-istorie-Ceasul, și cele „două inele” ale infinitului spațial-terestru - dar prezervându-și, totuși, prin grație divină, „calul și șaua” - vehicolul și direcția spirituală-dharmică...

perspectiva abisală a primordiilor: Paradisul, cu cirezi sacre, copaci sacri, câmpii sacre - și iată că nu contează obiectul-lume - ci perspectiva în care te așezi să exiști și, prin tine, „s-o exiști” pe lume. Nu vezi decât pantofii - zici că lumea e farsă - și, deci, și tu ești farsă. Vezi Paradisul - te vezi și pe tine ADAM PROTOGONOS. Și, din cizmar aplecat la picioarele atingând Pământul - te ridici pe verticală către MÂNA DEMIURGICĂ - devii MĂNUȘAR ⁵⁸(cf. *O conferință*). Și PĂPUȘAR - în loc de PĂPUȘA-MARIONETA DERIZORIE.

CIUBOTARUL și MĂNUȘARUL - Meseria și Arta, Exprimatul și Tăcutul (Bâlbâit în Extaz-Logos Sacru). Mijloc și Mijlocitor - și, în fine, (Sfârșit și Început, concomitent - α și Ω). OBRAZNIC și GĂGĂUȚĂ.

Omul Profan și Omul Primordial. Iată cele două perspective fundamentale, din care lumea poate fi un mizerabil și pervers „Grand Hôtel Victoria Română” al Infernului (iar „victoria” - a Infernului) - sau palat al lui Harun și Rașid, populat cu LUNA PLINĂ, RAZA DE SOARE, VRAJA INIMII etc. - cu zeitățile - entelehiile proprii tale ființe ocultate - pentru că te încăpățânezi să nu vezi decât sensul profan al Lumii. Nu și LUMEA CA METAFORĂ. (Iar la mijloc Omul, pur și simplu - dacă se poate concepe așa ceva - Omul, între trezire mizerabilă și beție extatică). Și pe-amândouă deodată, ca să nu dezechilibrezi THULE-BALANȚA DHARMICĂ. Trebuie să fii Cetățeanul turmentat - sau Ștefan Tipătescu - adică o sinteză între Poetul-Găgăuță - și Spiridonii-germeni demonici (sau Dandanachii-demoni bătrâni). Putem fi și pe muchia de cuțit a NEBUNIEI RELIGIOASE și LAȘE, deopotrivă - ca Leiba Zibal - care ucide și se creștinează, concomitent. Putem (deși nu e indicat) să restabilim Dharma „din mersul vieții”, în mod silnic și arogant - ca popa Niță din *Păcat*⁵⁹ (p. 43) - căci și ucigând și despărțind, tot gesturi umane facem - doar că sunt gesturi crepusculare, întârziate, deci criminale, iar nu rituale - mai sângeroase și inutile-agresive chiar decât gestul lui CAIN. Popa Niță crede că ucide propriul păcat. Nu: acela „a făcut pui”, germenii s-au dezvoltat - și Niță ucide un monstru străin. Oricum - un MONSTRU - sub chipul incestului, se ascunde BĂTRÂNEȚEA IMEMORIALĂ A PĂCATULUI - BĂTRÂNEȚEA ADAMICĂ ȘI CAINICĂ. Iar zvârcolirea celor doi frați incestuoși la RĂDĂCINA COPACULUI GRĂDINII - este zvârcolirea de viață și de moarte - deci, ieșirea din ETERNITATE și intrarea în FIINȚĂ, în CONȘTIINȚĂ, RESPONSABILITATE, TIMP și CRUCE (căci „T” de la timp este crucea care așteaptă, deasupra ei, capul fiecăruia, pentru a reface CAPUL LUI ADAM PROTOGONOS) a Șarpelui Dual, din cuplul schizofrenizat luciferic: ADAM-EVA. Suntem, însă, încă în CREAȚIE.

*

⁵⁸ - Cf. I.L.Caragiale, *Temă și variațiuni*, Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 331.

⁵⁹ - Cf. I.L.Caragiale, *Nuvele, povestiri, amintiri*, Facla, Timișoara, 1984, p. 43.

Popa Iancu Georgescu, din *În vreme de război*⁶⁰, are în el, la un moment dat al povestirii, ceva din Mitică cel Negru - coborât-încarnat din neantul spiritual al pseudo-Heliopolisului (București), **în gravitatea provinciei**, dominată de încrâncenare, dacă nu de seriozitate - în care plutește, impalpabilă, CREDINȚA-parodiată și schimonosită în bârfă și gesturi decăzute din RITUALISM. El înșală, cu nonșalanță și violență - încrederea tuturor târgoveților, pe care masca lui de **popă** (ca și masca de histrion a lui Mitică cel Negru din pseudo-Heliopolis) îi induce în eroare. E nevoie de „revoluția” bahică a NOTARULUI (care-l apără pe Dionysos și, prin el, în mod ciudat și lăaturalnic - DHARMA): **buieștrașul** popei e de trecere-fugă (de „poteră”) - nu de fixare sacrală în BISERICA CRISTICĂ. Oare popa nu-l călărește-stăpânește pe CALUL PATIMII și TRECERII-VERSATILITĂȚII? Oare el este **victima Calului** - devenind un popă psihopomp, iar nu ARHITECT AL SFÂNTULUI DUH? De la Mitică cel Negru din pseudo-Heliopolis **moștenește răutatea gratuită a farsei** - pe care, în climatul încrâncenat de intuiții, superstiții, bănuieli asupra sacralului - o aplică asupra fratelui STAVRACHE (Demonul Lăcomiei, Cetățean turmentat pervertit de singurătatea strigoiiului SEC - închis în han ca în temnița propriilor refulări). Stavrache are din violența, cinică și lașă a lui Cațavencu - dar nu are sentimentul relativității lucrurilor acestei lumi. Din absolutizarea visurilor, cu substrat în paranoia lăcomiei - i se trage și blocajul între lumi: când apare Iancu - el, Stavrache, se predă spiritual: nu mai face efortul de a discerne cantitatea de calitate, Hieroglifa de Farsa-Scrisoare, realul de ireal - și nu mai e în stare decât de faza repetitivă a alter-ego-ului său defulat : Stavrache se substituie lui Iancu - dar nu în ipostaza reală, nu în ipostaza Hieroglifică - ci în ipostaza compozită, artificială. Stavrache se comportă conform conținutului SCRISORII-FARSĂ - iar nu adaptat la CARTEA LUMII - în care un frate trimis, cu bună-știință și speranță, la moarte - se poate întoarce, fie și genunchi, dacă nu să-i plătească visul de crimă după legea talionului (legea veterotestamentară). În SCRISOAREA-FARSĂ scria despre faptul eroic că Iancu și-ar fi cântat prohodul, în fața morții - STAVRACHE cântă popește, când este orizontalizat, legat-blocat vital sub icoane și lumina candelii revelează în el un vis pierdut: visul de a fi el însuși IANCU (ca extravertire): „când îi dete lumina-n ochi (de la candelă) Stavrache începu să cânte popește (...) cântă nainte, legănându-și încet capul, pe mersul cântecului, când într-o parte, când într-alta.”. Cei doi frați sunt cele două fețe a ale lui IANUS BIFRONS - într-o singură rădăcină. Sunt ucigași (ca pornire, dacă nu ca realizare), necruțători și extem de violenți, amândoi. Iancu disprețuiește aparențele și este principiul activ și defulator - Stavrache se complăce în aparențele paranoice de onorabilitate absolută și putere prin **ban** (**ban** pe care Iancu îl tratează mai curând LUDIC - ca probă de încercare a dibăciei lui HERMES iar nu, definitiv și covârșitor, ca scop în sine). Dar Stavrache **știe** că, din cei doi, cel LIBER și ADEVĂRAT e Iancu, iar el, Stavrache, este o ipostază derizorie, pur cantitativă. Iancu e un Tipătescu, în ipostaza foarte gravă, a ÎNFRUNTĂRII DESCHISE A SACRALULUI (nu doar a PERICOLULUI MESAJULUI SACRAL) - Stavrache este ipostaza gravă a lui Farfuridi: **labirintic** (suflet-Logos întortocheat și ilogic, contradictoriu) și **paranoic** (mereu e în luptă interioară, neclintit în a-și depăși, prin mijloace improprii, neadecvate cu sărăcia duhului său - propria condiție de autoritate socială) - rămas, însă, pentru vecie: inconștient spiritual, superstițios, vicios, pizmaș etc. Nebunia lui

---

⁶⁰ - Idem, p. 160.

Stavrache e, ca orice nebunie autentică - nu doar predare necondiționată în fața imposibilității de discernere: el chiar renunță la alternativa de discernere - și regresează în **uterul matern ocult**, unde (după o încercare puerilă și furibundă de a-și distruge idolul secret-FRATE - căci Stavrache l-a pizmuit și admirat, mereu, pe cel al cărui paredru este) vrea să se identifice cu FRATELE IANCU - și să renunțe total la orice urmă proiectivă a FIINȚEI-STAVRACHE.

Iancu spune: „-N-am noroc!” Da, în plan profan el e VEȘNICUL PROSCRIS - în plan sacral, el este SINGURUL OM VIU al **schitei de lume** (cu excepția NOTARULUI SECVENȚIAL - cu revelație limitată). Norocul și-l joacă de-o viață - dar la masa gri a profanului. De data aceasta, printr-un Stavrache, în esență, autosacrificial (este, până la un punct, asemănător TRĂSNETULUI care cade peste CAPUL LUI STAVRACHE - cu revelația Apostolului Pavel pe Drumul Damascului) - Iancu are norocul de a smulge diavolului două suflete: pe al lui Stavrache - transfigurat, sub candelă (transcende FALSA EPISTOLĂ [FARSĂ] - în REALITATE RITUALĂ, trăită sacral, „nebunește”) - dar și pe sine însuși, prin ASCETISMUL PIERDERII AVERII PĂMÂNTEȘTI - prin eroismul dezinteresat revelat la PLEVNA (CENTRUL-GOLGOTA) - și, implicit, să smulge pe sine, din ispita **superbiei** și **crimei** (regresând, împreună cu fratele, în MARELE UTER COSMIC AL MAMEI NECUNOSCUTE - unde, prin contragerea fraților în FRATE - devine ”actorul”- actantul unui misteriu vital, al FRATERNITĂȚII-UNITĂȚII de la Cina cea de Taină). Cina n-a fost consumată în han, concret - ci s-a dizolvat în EUHARISTIA CANDELEI - sub care **lipsa de noroc** - se transfigurează în ACT SOTERIOLOGIC. Ieșire de sub **noroc** - și intrare sub misterul FRĂȚIEI MISTICE-ORFICE.

*

În concluzie, TRANSFIGURAREA nu e legată de o anumită conformație spațială și socială - ci ea e posibilă și la **oraș** (cf. cazul lui Mitică cel Alb-Represiv), și la **târg** (cf. atât cazul Cetățeanului turmentat, cât și al lui Stavrache), și la **sat** (cazul lui ION NEBUNUL). Transfigurarea ține de revelarea și asimilarea revelației **dharmei cosmice** - a NORMEI MORALE. În afară de această **revelație** - există doar demonii, mai mici sau mai mari - mai eficienți sau mai puțin eficienți - mai stimulativi, la nivelul ființelor umane „puse la ambiție” - sau mai descurajați. Până la nivelul lui Mitică al Neantului, al Disperării Logos-ului, al Plutirii vocii peste PUSTIUL INFERNAL, peste borboros-ul clevetirii, bârfei, glumei răutăcioase și de prost gust, al ludicului rupt, la modul absolut, de CREDINȚĂ și RITUAL.

Oricât am analiza personajele caragaliene - singurul personaj TOTAL LUMINOS, situat între DOI TÂLHARI (agenții trimiși să-l supravegheze, mimând lectura din IOAN GURĂ DE AUR), este RĂSTIGNITUL, demn și eroic - MITROPOLITUL GHENADIE. Singur împotriva

lunii întregi, precum Hristos - și ciudat de convingător, în raport cu „normalii”: este NEBUN prin intransigență - dar harul său îl luminează-transfigurează și ne dă dimensiunea LOGOS-ULUI SACRAL și a LOGICII SACRALE. El este Centrul Spiritual al operei lui I. L. Caragiale - și dintru el purced Cetățeanul turmentat, Ștefan Tipătescu, Mitică cel Alb (Represiv), „Dascălul Prost” și alți „nebuni”, mai modești (nu mai oculți, nu mai profunzi, însă). Și, prin el, sunt revelați-născuți și DIAVOLII - dându-se, astfel, șansa de a fi reprojecțați-mântuiți.

Vom reveni asupra „vremii de război” metafizic - căci e vremea oricând de astfel de războaie. Deocamdată - am schițat o posibilă geografie spirituală a operei lui I. L. Caragiale - pentru a vedea de unde vin și încotro se duc FIINȚELE COSMICE.

***

prof. dr. **Adrian Botez**

AVESTIȚA-ACRIVIȚA, ARIPIA SATANEI: PROBLEMA FEMEII DEMONIZATE - ȘI PROBLEMA MAMEI ÎNTELEPTE A PRIMORDIILOR. CASTRAREA BĂRBATULUI. BUTOIUL DRACILOR ȘI VÂNTUL PUSTIILOR, AL NOPTII LOGOS-ULUI. DECĂDEREA GEEI ȘI HERMES CEL AIURIT

Concurent (cu remarcabil succes, se spune - și acest mit va fi având șartul și dedesubtul lui) al lui Eminescu-Aminul, la grațiile Veronicăi Micle - I. L. Caragiale a vrut să pozeze, o viață întregă, în bărbat galant și triumfător asupra părții femeiești din lume. Însă, în realitate, a descoperit și el, ca și Aminul Lojei Iohanice - că principiul feminin, de-o bucată de vreme încoace, stă nu doar sub semnul versatilității fermecătoare a APEI - ci și sub **semnul distructivului** - al **Dalilei** - iar nu al Evei.

În primul rând, principiul feminin este extrem de activ în lume. **Excesiv** de activ (ne grăbim a preciza), încalcându-și propria lege a pasivității - în așa fel încât produce **rotirea în gol** a roții MORII COSMICE (făcută pentru **morari** divini ori satanici - dar nu pentru morărițe...) - Moară care, din această pricină, începe să macine **NU bob de grâu** - ci **pleavă-keliphot-uri**. Prin compensație cosmică - principiul masculin devine tot mai ciudat de pasiv. Dar, din păcate, compensația nici măcar nu se desăvârșește (prin inversarea definitivă a statului și funcțiilor): principiul masculin nu reușește să găsească, la vreme, **GRÂUL CRISTIC**, pe care să-l vâre sub

pietrele Morii Cosmice - oricum, nu în ritmul în care se rotește ROATA - prin acțiunea principiului feminin. Dispărând calitatea grâului și apărând-predominând pasivitatea Neantului - principiul masculin intră în acea formă de degenerescență numită, în psihanaliză - STAREA DE CASTRARE. Bărbații sunt leneși (la trup și la minte - deci fără a compensa lenea trupului prin contemplativitate) - și „intră la stăpân”, complăcându-se în starea de continuă aprobare a acțiunii feminine - starea de dependență de FEMEIA-DALILA. Încă o dată, e vorba de o aprobare cauzată de comoditate - iar nu de o veritabilă analiză, cercetare, constatare și confirmare a calității acțiunii principiului rival (**devenit** rival, din complementar - cum fusese stabilit într-un prim plan divin).

Lumea e destabilizată, deci, prin activarea-hybris (=în exces) a principiului feminin, în dauna (și spre blocarea degenerativă) acelu masculin. PENIA masculină e compensată, formal, de POROS-ul activității și activizării feminine - dar nu și la nivel **calitativ (sacral)**. De ce oare? Pentru că, efectiv, femeia este „coastă a lui Adam” - este doar un semicerc (devenit, între timp, jumătatea neagră a cercului divin). **Femeia** a apărut ca factor **compensatoriu** și **stimulativ** - dar nu și PRIMORDIAL. Cam toate religiile și științele sacre afirmă necesitatea dualității cosmice - dar primordialitatea demiurgică, de apariție proiectivă a cosmosului, e datorată principiului masculin. Lumea „merge” - se exprimă activ, prin stimularea concurențială și compensatorie SOARE-LUNĂ, YIN-YANG - dar este creată de divinitatea supra-sexuală - și totuși, cu caracteristici de autoritate și calitate specifice YANG -ului. Yang-ul are continuitate funcțională, consecvență direcțională.

În al doilea rând, din moment ce yang-ul a fost desemnat, de al începutul lumii, ca principiu activ, iar yin-ul ca principiu pasiv - e clar că inversarea funcțională din epoca modernă, când principiul feminin (sau mari părți-expresii ale principiului feminin) se afirmă ca preponderent activ - iar la nivelul principiului masculin, asistăm la fenomenul pasivizării prin CASTRARE (autocastrare) - ceva s-a dereglat în cosmos. Cosmosul începe să funcționeze, cel puțin la nivelul fenomenal - PE DOS. Și nu doar din pricina lui Mitică cel Negru (un strigoi de bărbat, care o face pe „fantele” - dar e total ineficient-steril, pentru că ineficientă e masculinitatea-Logos expresiv, pe care el o degradează accelerat și o azvârle în derizoriu) - cât , mai ales, din pricina hybris-ului funcțional feminin. Vulgar: din pricina ”FEMEII”...

I. L. Caragiale devine, prin nuvela de tip oriental-parabolă **Kir Ianulea** - un STAN PĂȚITUL, al Lojei Iohanice. El dezvăluie că haosul dharmic e așa de mare în cosmos, încât însuși demonul e dezorientat și activează în dezacord cu propriile-i principii demonice: singurele răsplăți pe care Kiriakos-Ianulea (Iannis=ION) le cere pentru suferințele lui de drac umanizat în lumea dominată de ACRIVIȚA-ÎNĂLTUȚA-**înălțată** în raport cu principiul masculin profanat-profanizat - iar nu în raport cu principiul divin (Acrivița apare ca expresie a principului feminin hiper-demonizat - adică, mult abătut de la Dao-Calea Dreaptă a Lumii) - deci, răsplățile pe care Kiriakos-Ianulea le cere sunt: I- să-i trimită pe răufăcătorii săi, Acrivița și Negoită, ÎN RAI (avertisment dat lui Dumnezeu, cu privire la dezechilibrarea BALANȚEI-THULE) „să se-mpace Sfântul Petre cu ei cum o ști” - noroc că **Negru+oiță, oiță neagră**, bărbat castrat, și el - își recapătă atributele virile prin stăpânirea pe care o dobândește asupra sorții Acriviței - salvând-o,

el, NEGRUL - de NEGRUL VĂDUVIEI (masonice?) - căci o recombustionează (cu BANDI), pentru a continua prevalența Anti-Dharmei în lume - deviindu-i destinul și transformând-o în factor de **exorcizare paradoxală** (tip Gorgona Meduza): **cui pe cui se scoate**, și demon pe demon - pare a zice înțelepțitul prin „pățire” I. L. Caragiale - Stan Pățitul.

II - „să mă mai odihnesc și eu puțintel acasă, că m-am dehulat de atâtea trebușoare pe pământ” - și capătă 300 de ani de somn. Hybris-ul feminin (pervertirea funcției feminine) naște somnul Diavolului? N-ar fi rău să fie bine - vorba humuleșteanului. Dar ce se face lumea fără celălalt taler al BALANȚEI-THULE?

Aghiuță-Kiriakos va lipsi fie la două cicluri consecutive ale evoluției umanității, fie la cele două aspecte, ascendent și descendent - ocrotite de Sfânta Treime. Aparent, hiperdemonizarea feminină - devine forță de exorcizare a lumii de demonii mărunți. Dar „concediul” lui Aghiuță e dat de Satan - deci și Satan „se pune în grevă” ontologică, înțelegând disfuncționalitatea majoră a principiului masculin în cosmos.

Din păcate, demonii exorcizați nu sunt doar **mărunți** - ci și **cărunți** - încărunțiți din pricina neaxializării spiralei-floc feminin - care-i trimite, mereu, pe tobogan, în borboros. Cine e de vină? Tot Acrivita-Avestița - sub masca BABEI. Avestița nu-i doar Aripa de Zbor-Revoltă a lui Lucifer, ci este TALPA IADULUI. BABA IADULUI, ce are drept soți pe toți demonii lucrători în toți bărbații lumii. Dar somnul de 300 de ani nu destabilizează tocmai afundul-talpa iadului - înlocuind stabilitatea temeliei cu „greva” confreriei demonice - până când nu se restabilește echilibrul BALANȚEI-THULE?

„S-o fi dormind ș-acuma (Aghiuță, preferatul Satanei - sau ipostaza „îngurgitabilă” intelectual-uman a Satanei, alter-ego-ul agreabil al Satanei), dacă nu cumva s-o fi sculat, mititelul, să se apuce iar de cine știe ce drăcii”. Că așa-i legea demonilor - și cine-o strică - strică echilibrul lumii, pasămite - nu-i așa?

Dar parcă Dharma mai contează, când demonii mici dispar, în favoarea demonilor mari? Asistăm la un fenomen paradoxal prin destabilizarea Balanței Principiilor Yin-Yang: pervertirea Demonilor...Nu transfigurarea - pervertirea. De necrezut Sașia Acrivita este Maestru de magie neagră, a tuturor înșelătoarelor, seducătoarelor, amoralilor distrugătoare ale echilibrului Balanței Cosmice: Vete, Zițe - dar chiar și ZOE (Viață...) - „madame” („dame bune”, vorba Cetățeanului turmentat) - Pop+escu, Diacon+escu etc. Sau venite de la Sfeta Gora (ATHOS), cax și Kiriakos [(p.224): “Eu sunt de felul meu din părțile despre Sfânta Gură...], dar cu cât foc (demonic) și dor de muncă anti-dharmică în ele! Ar fi de admirat dacă n-ar fi de speriat...

În definitive, capacul de la BUTOIUL DRACILOR, în care se învârtejește ciclon demonic al NOPTII FURTUNOASE - e păzit de triumphiul amoral-demonic Dumitrache Veta-Kiriakos (Chiriace-tejghetarul...). Dar “serviabilul” Kiriakos al dughenei-cherestegerie are **foc de lemn** (pentru focul din iad) de la Veta, cea așa de bună-legătoare cu **Spirala Descendentă-Spiridon** - “flocul BABEI”, vorba lui Caragiale...). - Spiridon-cel-ce-fumează e ucenic al demonului-

fumegos-fumegător și, concomitant, e Talpă a Iadului, căci el este Hermesul inversat-demonizat, “pristandaua ” BUTOIUL CU DRACI CEL MARE - Casa-Dumitrache (Inimă-Rea și Titirez Axial - frate bun cu Spiridon - de aceea se și întâlnesc ei doi mereu și violent) - sau Bucureștiul. Căci “rondul” lui Dumitrache nu e decât conturarea magică a GURII BUTOIULUI CU DRACI - butoi în care, inevitabil, cade SFÂNTUL ANDREI CEL DE RÂS - derizoriul demon al degradării Logos-ului - Andreică-Rică-Venturiano (al Vântului - dar nu cel ce-i ține de păr pe draci, în noaptea magică a Sfântului Andrei), ordonând, deci, stăpânind dharmic acțiunea demonică, stimuloare a lumii - ci “inecatul” în butoiul demonilor Anti-Dharmei. Nu “botezatul” (în cristelniță-butoi) - ci prinsul în vârtejul –vânt (VENTUS) al dracilor. Prins în hora dracilor - care-i blochează transfigurarea, devine “gînerele Satanei-Titirez”, luând-o de soție pe cumnata lui Dumitrache, Zița - cea divorțată de **Cetățeanul turmentat-Pastramagiul** (rudă cu Aron și Iusuf) - **Țircădău** (ajuns “de circ” - NEBUNUL CU “ȘICUL” DE LA BASTON), deci, bastonul lui Țircădău nu e butaforic - ci viril, confirmându-ne, astfel, bănuielile de înrudire cu NEBUNII lui I. L. Caragiale.

În mod normal, BUTOIUL ar trebui să fie cu **agheazmă** - iar Rică să fie transfigurat sacral prin scufundarea în butoi. El, Rică, face apel, ieșind din butoi la Sfântul Andrei⁶¹: “Sfinte Andrei, scapă-mă și de acu încolo, sunt încă june! Geniul bun al venitorului României, proteje-mă, și eu sunt român! ”. Sfântul Andrei i se adresează, oare, zicându-i “geniu bun al venitorului României”? Dacă supremul argument al “vântului” este acela că e “român” (al prezentului) - înseamnă că și “venitorul”-viitorul României va arăta ca el-prezentul. Or, el, cel prezent, e o stihie distructivă de Logos - și, în consecință, invocația e dublă: dacă nu mă “proteje” Sfântul (Andrei) - las’ că-i bun și Rivalul Sfînteniei - Nesfântul, Nefărtatul. “Ca tot românul imparțial” - “Vântul”-Rică își vede de treburile lui...

Deci, Rică nu e “scăpat” încă - și faptul că e “român”, dar stricător (și stricător...) de Logos - ne face să ne uităm - curioși și atenți!!! - la OCHELARII lui - semn al demonismului privirii “reci” : nu cumva Rică-Stricătorul de Logos, care-i seduce (steril) pe Dumitrache și Ipingscu (**ipingea** - manta sub care îi ascunde pe demonii iluziei - dar și **pingea** la Talpa Iadului) - nu este și el, decât un demon-Aghiuză, iar Dumitrache și Ipingscu **sunt înțeleși dinainte să se lase seduși** (pentru “reîntregirea familiei”)? **Transfigurarea** devine, pentru “venitorul” lui Rică - UMFLARE: “Ce poștești, mă musiu? și să-l și **umflu!**” (s.n.: vântoasa dracilor, sau flatulația dracilor?) – zice jupân Dumitrache, referindu-se la ce i s-ar fi convenit lui Rică. Credem că într-atâta doar stă “transfigurarea” pe care a adus-o Rică în BUTOIUL DRACILOR: a determinat răsturnarea sinecdocii demonice : **6** - în **9**, dar s-a “umflat”, înapoi, ca neant - ca demon stricător de Logos (VÂNT PUSTIU-**Flatulație** - ÎN LOC DE PARAȘABDA) - stârnind aprobarea admirativă a demonilor ce nu pot strica Logos-ul (sau l-au “tocmit” pe Rică-Vântul, stimulându-i orgoliul - pentru a săvârși o faptă violent și prea vădit Anti-Dharmică). În definitiv, treaba celorlalți demoni e alta: în timp ce “monopolul” stricării de Logos i-a fost transferat, prin măgulire stimulativă, lui Rică-Vântul - ceilalți, Dumitrache-Veta-Chiriac păzesc BUTOIUL CEL

⁶¹ - Cf. I.L.Caragiale, *Teatru*, Facla, Timișoara, 1983, p. 47.

MIC AL DRACILOR , Ipingscu “ține isonul” pazei la butoiul cel mic (care poate fi și **butoiul-uter sterp al Vetei cea “păzită” onorific...**) - dar face și legătura cu BUTOIUL CEL MARE - pseudo-Heliopolisul - păzește “despărțirea”, sub nume de circumscripție de poliție - Chiriac își curăță “șpanga” pentru Veta-Butoi Sterp (și-o curăță în sens ludic și sexual, concomitent - căci, între draci, sexul este doar LUDIC...) ...Iar Veta? Veta e, și ea, “damă bună”, care, după ce ascultă Logos-ul derizoriu-delirant al lui Rică-fără-Ochelari (vorbirea fără șir logic e produsul temporarei și jalnicei măști umane, pe care Rică crede de cuviniță s-o împrumute, la întâlnirea cu eventuala Ziță...) - îl trimite pe Rică-cel-cu-Ochelari (“cu sticlele-n ochi”) - drept în BUTOIUL DRACILOR, ca să-și recunoască esența și teapa demonică. Ca să-se-nvețe minte că nu el trage dracii de păr - ci, dacă e de fixat draci - îi fixează-transfigurează ea, Femeia-Dalilă. Căci singură Veta, prin amoralismul ei, ține fix PATUL (zonă sterilă în casa Dumitrache - și , deci, mercurial-plutonică) - prin VERDELE (viril - și totuși steril...) al “legăturii prăzului de la gât” (și GÂTUL este BARZAQ-ul, istmul încercării de trecere-transcendere) a lui Kiriakos. Și, prin acest gest al echilibrării discrete a unui cosmos în care Satan (Inimă-Rea) e decrepit - și Inima Făcătoare de Rău s-a transformat în Inima Rea reflexivă, pe care Alimentatorul cu Lemne al Iadului chereștegiu și-o face din neputință demonică - ea și i-a subjugat (extrem de lucidă și riguroasă), ducându-i pe demoni de **lesa-legătură**, atât pe aspiratorul -ciocoi nemilos Kiriakos (absolut indiferent la suferința reală a lui TACHE PANTOFARUL=PICIORUL=FIINȚA UMANĂ=HRISTOSUL) cât și pe Satan-cel-Decrepit (Dumitrache =Demeter-Geea, căzută în derizoriul formalismului de plan demonic-familie sterilă) - dar și pe Spiridon (singurul drac tras de părul -cățea - “Dă-l cățeaua” - dar nu de Andrei Sfântul - ci de Dumitrache: “trasul de păr”, cât și legătura prin Sfântul Niculaie (=Victoria poporului...adică victoria gloatei de draci, scoborători pe Spirală, în borboros) - reprezintă împrumuturi oculte și reciproce de putere-energie demonică (“cățească”) - între frații-draci.

VETA (al cărei nume vine de la ELISABETA=ELI+SHOBA=DUMNEZEU ESTE 7, DUMNEZEU ESTE DESĂVÂRȘIREA ȘI PLINĂTATEA) are în ea ceva de Mama Geea Degenerată Funcțional - prin “achiesarea” la AMORALISM - deasupra moralei e doar Dumnezeu, ea este sfidătoare și indiferentă la morală. O zeiță Geea decăzută din drepturi divine - ocultată în discreta și, totuși pasionala mahalagioaică. Amoralismul demonic al ocultatei Geea este echilibrat de siguranța **suverană**, cu care CÂRMUIEȘTE BUTOIUL-CASĂ a DEMONILOR prin vârtejurile din BUTOIUL MARE (PSEUDO-HELIOPOLIS) AL DRACILOR. Este STĂPÂNA DRAGONILOR - ca și Zoe Trahanache, din vârtejul stârnit de Scrisoarea-Mesaj divin-ocultat, apoi revelat prin Hermes-ul “turmentat”.

ZIȚA. Numele ei de mahalagioaică începe, totuși, cu Z-ul fulgerului zalmoxian (va fi fiind soră secretă cu Zoe-Jupiteriana? - și, împreună, “încrucișate”, să producă efectele zwasticii și ale Gemenilor Zei?...), iar nu cu scabrosul “V” (al Vetei) - care a fost degradat de la simbol al victoriei, la simbol al deschiderii-dispoziției sexuale feminine permanentizate, a deschiderii veșnice a BUTOIULUI INFERNAL - în care Sfântul Andrei cel Derizoriu - cade, sau e împins. Ea nu poate fi soția circului-“țircus”, a încercuirii-înfloririi (cu cuiul ars, al dulgherului-

pirogravorului⁶²...), a Bastonului Cu “Șic”(șis – cei doi șerpi hermetici, încolăciți în jurul ai Caduceului?) - **Țircădău** (pentru că ea e, totuși, sora Vetei - și, de-ar vrea să-și depășească condiția - mereu i-ar de-cădea 9 în 6...) - ci va deveni soția vulgară a unui parazit-vampir, Rică al Vântului Demonic - care va strica Logosul în BUTOIUL CEL MARE (București), ajungând, din “studinte în drept”, “amploiat judiciar” , care cade din Talerul Balanței în Butoiul Furtunii Demonice (Butoiul cel Mic) - “învață legile ” (Dharma pe care o predă, conștiincios, Vântului-Furtună, Distrugerii-Spulberare) - și redactor la **Vocea patriotului naționale** (patriotul din butoi, Vocea din butoi). Zița va ieși din Butoiul cel Mic - pentru a **bântui-vântui**, ca o Acriviță modernă, deci cu atât mai oripilant-țață - ținându-se de “aripă” cu Venturiano prin Butoiul cel Mare al Bucureștilor. FULGER ȘERPESC-INFERNAL și VÂNT PUSTIU - sabatice.

Cine e învins, cine învingător? Sigur-sigurissim că, din toată furtuna nocturn-demonică, din tot sabatul prezidat de pseudo-Andrei - Dharma a avut de pierdut. Anti-Dharma a câștigat? Da, căci în fața degeneratorului-demolatorului de Logos se ploconesc și-l lingușesc-măgulesc (să-și ducă munca demolatoare mai departe pentru ca ei să rămână să păzească dez-onoarea demonic-formală, să păzească sterilitatea BUTOIULUI cel Mic) demonii ceilalți. Nu-l respectă, dar au nevoie de el. Pentru a mări frontal de atac asupra Lumii. Nu și Veta (ea nu lingușește pe nimeni) care e o Acriviță bătrână, fixată în mijlocul Butoiului-Mahala, sau Casă (zona Anti-Dharmei) - și este o Zoe stăpână pe FORȚA INFERNALĂ A SEXULUI - în fața libidinoșilor ex-masculi castrați(dacă nu fizic - moral - cf. Kiriakos). Da, până și Kiriakos-cel Verde ascultă de ea, îi repetă papagalicește vorbele (cf. finalul, cu “revelația” nu a identității, căci n-are diavolul așa ceva, ci a legăturilor corect-funcționale dintre protagoniștii demonici) - deci e supusul ei. Deci - castrat. Căci Yang-ul este autoritate incontestabilă - niciodată supunere și reinterare sterilă a Logosului Viril.

VIRILIZAREA FEMEII și CASTRAREA BĂRBATULUI - se produc și în cazul piesei despre hieroglifa Amor (Eros). Zoe îi stăpânește pe toți - înafară de Cetățeanul turmentat. Acesta după ce, în mod ceromonios și ironic, spune “sluga” (dar asta, în timp ce-I stăpânește pe con-locutori) și anunță, ca arhanghelul Mikael, “O MIE DE ANI PACE” (dacă vor înțelege toți HIEROGLIFA EROS, ascunsă-pierdută în SCRISOARE) - **pleacă grăbit**, nelăsându-se sedus de glasul de sirenă (mai ales că și-a liniștit-echilibrat interesele sacrale) - glasul Zoei: “Nu mai e vreme...se-nchide alegerea ”. Cine știe? Se-nchide BUTOIUL DEMONILOR - și Cetățeanul turmentat trebuie să fie de față, fie pentru a fi sigur de pecetluirea lui eficientă - fie pentru a azvârli în Butoiul-Cutia Pandorei - forța mântuitoare a Eros-ului. Căci SCRISOAREA-HIEROGLIFĂ n-a fost găsită la modul sacral-ritualic, profund - decât de Cetățeanul turmentat - și doar parțial de cuplul Ștefan-Zoe. În măsura în care Zoe e VIAȚA - și dacă Tipătescu consimte la această funcție și la împlinirea ei, Cetățeanul turmentat, spre deosebire de Dandanache-Demonul Decrepit (un Dumitrache de Heliopolis-București - și care-l înlocuiește pe Ipigescu cu Tipătescu și readuce, funcțional, cuplurile la “normal” - operând corect inversiunea masculină, în raport cu Zoe: Tipătescu-soț, iar Trahanache-prefect) - nu dă - “înapoiază” - HIEROGLIFA (e vorba de

---

⁶² - **Țircălan** =unealtă asemănătoare cu compasul, întrebuințată în dulgherie și pirogravură, pentru executarea de cercuri ori înfloriri circulare.

remiterea calitativă esențială a SCRISORII) nu pentru a șantaja, ci pentru a salva: căci dacă Cetățeanul turmentat apucă să arunce, înainte de închiderea URNEI-BUTOI-CUTIE A PANDOREI - Votul-Eros (ca Mesaj Divin), printre toate relele - victoria metafizică va fi, indubitabil, a Eros-ului - cel “născut mai înainte de toți zeii” - și datorită căruia se vor instaura cei 1000 de ani PACE pe Pământ. Cine știe dacă “andri-santul ” nu este sugestia lui Andrii (Andrei) - apostolul, care binevestește , la români dragostea cristică - avându-l ca “adjunct” sacral pe Cetățeanul turmentat, căutător-găsit, eternal păstrător al FORȚEI MAGICE ȘI DEMIURGICE A HIEROGLIFEI - SCRISOARE OCULTATĂ ?

Chiar și hermafrodita Efimița, care pare un alter-ego al lui Leonida, URECHE pentru LIMBA lui Leonida - are o tresărire care o demască, în fond, ca Avestiță travestită în Hermafrodit Pasiv și Decrepit⁶³ : “A fost lăsată-secule!”, îi zice ea, revelator, lui Leonida. Adică: **a** - îl demască pe Leonida ca **sec** (demon) - **castrat** (sterilizat) și **b**- anunță căderea demonică în BUTOI, căci noaptea infernal-furtunoasă va continua, pentru cuplul aparent hermafrodit , până la transfigurarea acestui cuplu prin TRĂSNIRE. De unde va venii trăsnetul? Poate a și venit - și efectul este întârziat : **pistoalele bahicului Ipingescu**. Dacă Ipingescu al Noptii din Butoiul cu Draci a fost el însuși transfigurat (prin forța dionysiacă), poate transmite forța transfigurării, prin simpatie magică. Dacă nu - nu. Vor aștepta alt Bici-Trăsnitor - alt Nebun, alt Cetățean turmentat - valabil ca Autoritate Sacral-Virilă. Nu pe Mitică cel Negru - ci pe Demeter-Dumitru - fața luminos-demiurgică, fertilă, a pustiitului și pustiitorului de Logos-Mitică cel Negru.

Credem a nu trebui să mai insistăm asupra demonismului Ancăi, din *Năpasta*. Și nici, prea mult, asupra demonismului hilar, dar agresiv, al Acrivițelor din mahalaua- infern a piesei *D'ale Carnavalului*. Carnavalul, cum am spus, trebuie să fie al NEBUNILOR-TRANSFIGURATORILOR. Din păcate, transfigurările sunt minime, și ele țin de măști pur ludice. Qui-pro-quo-ul Catindat-Girimea nu provoacă apariția VITRIOLULUI alchimic - ci a derizoriei cerneli “violente”. O “violență” într-un pahar cu apă - căci MĂSEAUA-RĂDĂCINA DUREROASĂ A INFERNULUI nu poate fi scoasă “cu foarfecele clănțănindu-le ca la tuns”, “băgate pe gât” (la inimă!):

a - se va produce o TONSURĂ a catehumenului - “catindatului” la inițiere, într-un viitor oarecare? Sau “Catindatul” este **speranța**, veșnic păguboasă, mai curând distructivă decât stimulator-constructivă, rămasă în BUTOIUL-CUTIA PANDOREI?

b - sau, cu foarfecele, se va tăia firul vieții profane a lui GĂGĂUȚĂ-CATINDATUL-POETUL, nevinovat, NEBUNUL PUR - și va fi răstignit- fixat **în planul sacral**, într-o viață-existență sacrală?

Durerea, oricum, este **o șansă** a mântuirii. Durerea-suferință revine ciclic. Dar pe o Golgotă pe care tâlharii de-a stânga și de-a dreapta sunt **egali** în amoralism, complici în amoralism (e vorba de Iordache și Nae Girimea). Iordache-Hermes și sinecdocă a Parcelor și preoteselor eleusine -

⁶³ - Cf. I.L.Caragiale, *Teatru*, Facla, Timișoara, 1983, p. 66.

este după părerea noastră, prea înfundat în amoralism - pentru a putea iniția (prin moarte inițiativă a unui "catindat"). De ce îi va fi spunând CATINDAT? Probabil de la **cat** (a căuta) + **dat** (a da). Adică, **fie dat** (de Dumnezeu) pentru **a căuta** pe cineva-ceva, **fie căutat**(de Dumnezeu) pentru **a da** ceva-cuiva. Prin aceasta se aseamănă funcțional cu Cetățeanul turmentat (care a fost căutat și găsit de Dumnezeu pentru a da MESAJUL DIVIN- SCRISOAREA OCULTĂ și a fost dat de Dumnezeu pentru a păstra esența MESAJULUI DIVIN către oameni: Erosul). [Sau: ținut **ca tindă** (în tindă) - neintrat în ODAIA-MISTER].

Ș-apoi, ce candidat la Logos-ul Divin poate fi mai veșnic stricător de proprie denumire funcțională-un "catindat"? Pe cine să caute, cum să-l găsească? Dar oare Dumnezeu are de ce să-l aleagă, pentru a da un mesaj oamenilor? Catindatul, poate, va "cam tinde", tinde mereu darnic și va găsi dao-CALEA CEA DREAPTĂ. Nici nu vedem, nici măcar nu întrevădem pe cine ar putea vedea sacral acest catehumen care SCRIE CU CEAFA (în loc să scrie mesaje pe hârtie, își dă cu tocul pe la ceafă). Se pare că nu i-a dat Dumnezeu un mesaj anume - ci el veșnicul candidat terorizat de UNCHIUL-DUMNEZEU care-l caută-ticluieste singur, falsifică mesaje (dându-le drept divine). E **Hermes cel Aiurit**.

Perechile-Măști Feminine, Mița și Didina - sunt: Didina- Dama de Verde, și Mița în costumul Polonez (adică Leah : în nici un caz de la lehamite, și nici de la laș - ci, mai cutînd, de la leș spiritual : ea este urmașa MORTULUI SPIRITUAL de la Ploiești - REPUBLICA, derizoria fantasmă ne - sfîntă, anti - dharnică dar mică, CHERMEZA - REPUBLICA a lui Candiano - Popescu. Sau, poate, a lui "Catindatul" - Popescu - veșnic candidat la sacerdoțiul veșnic îndepărtat, negat de însăși intenția de afirmare ?

Cele două Avestițe ale BUTOIULUI INFERNAL, în care Iordache - Nae sting lampa - sunt stăpînele lui Crăcănel (care este o V-etă hermafrodită, "crăcănat"-dispus-disponibil la compromisuri/"aranjamente" sexual-demonice - degenerat pînă la TURC - adică negator-anihilator al înțelegerii-Logos) și ale lui Pampon . Pampon e propria - i mască - de "umflat" - un Dumitrache mai tînăr, dar avînd certe aptitudini de a se lăsa umflat și umflator (devenit) - în voia FIXATOAREI PATULUI - "alchimista" Didina (nu degeaba apare "spițerul" - iluzionist al liniilor - axe ale lumii: e o opera alchimică pe dos). Avestițele nu sunt "stăpînite" de Nae Girimea - care nu e Satan, cum Iordache nu e Aghiută. Nae este "stăpînit" de situarea lui, veșnică, în starea de intermediaritate: niciodată nu se oprește - nu se fixează, pentru a echilibra, printr-o reprezentanța a principiului feminin - THULE-BALANȚA LUMII. Și atunci, Iordache fiind asistentul demonului care nu fixează - iar de echilibrat - echilibrează tranzitoriu și homosexual(pe Didina - cu Mița) - nu poate fi, din păcate, decît un nebun fals, un pseudo - sacerdot inițiator. De aceea, finalul piesei este veselie generalizată. Spre dreapta o pornesc : poate acolo va fi ADEVĂRATUL CARNAVAL - și acolo își vor găsi, sub măști ,esențe mai consistente ? Și "Catindatul" nu se va "magnetiza " (masturbător spiritual) - ci va magnetiza (activ) Lumea, atrăgînd-o spre MESAJUL DIVIN REGĂSIT? Și rîsul va stîrni și reacția meditativă - ca aceea a cuplului Ștefan - Zoe, din finalul Scrisorii pierdute - departajîndu-se explicit de HORA DRACILOR ? Poate. Deocamdată, cea mai consistentă prezență este o absență: UNCHIUL DE LA PLOIEȘTI , bogasierul - care este

adevărată cauză a schimbării măștilor, la comanda ocultă de la Ploiești. Și, prin interschimbarea măștilor, la comanda ocultă de la Ploiești (nu a Republicii, ci a PLOII FERTILIZATOARE) - mișcarea măștilor dezvăluie, sub măști, chipuri neputincioase, de mahalagii infernali - care nu pot cumpăra Orfeul de la ipistat ("a murit franculi" - în legătură cu tabachera muzicală - întrezărirea Zeului, printre ierburile Iadului). Ipistatul, aici și în acest moment final - pare a fi gardianul Paradisului (gardian și paradis oculte) - gardian care nu are mască - pentru că însăși calitatea de ipistat este masca : Arhanghel și Orfeu. Dar: "a murit francul", de fiecare dată. Au ratat startul spre zona celestă - dache - Hermes și cuplurile grupate în jurul Călăuzei - Hefmes - Iordache. Sau, poate, "a murit francul" e parola de la Ploiești - pe care o aud doar demonii (tip Iordache et Co.) - parola prin care se anunță, de fapt, că iar au aleas materia muritoare (francul) , în locul Spiritului. Și, iar, vor mai sta un ciclu - Manvantara, blocați în mijlocul borboros-ului. Sau, pur și simplu parola - franc le este luată celor care și-au schimbat între ei măștile - și nu s-au schimbat esențial.

Oricum - DARUL LUI DUMNEZEU(MATEI - MATIA) se amână. Evanghelia va mai trebui studiată de Hermesul-Iordache (în cuplu cu **girimeaua - GIRUETĂ**, încă **haotic - rotitoare**) - studiere făcută cu, UNCHIUL - MAESTRU OCULT **DEASUPRA** - și cu "catindatul" - "cătat" și găsit (care să aibă ce da) - Candidat care va trebui, în fine, să învețe tot ce trebuie să învețe un real CATEHUMEN - **dedesubt** - pentru a putea năzui la **DEASUPRA**.

Până atunci, stăpânește Avestița - Iana (femininul lui IANUS BIFRONS) : Mița-Didina (parcă și citim un NA - adică: IA+DI - (de două ori). Ce anume să iei ? Mereu dublete - sau mereu Neantul - Mița - paredra vehementă a lui Mitică al Neantului. Bastonul ei este NU caduceu - ci făcăleț - de învîrtit în BUTOIUL CU DRACI ȘI DE altoit dracii mărunți (cf. Ivan Turbincă al lui Creangă).

D'ale carnavalului este anti -misteriul Deriziunii FEMEII.

*

Alte FEMEII, la I. L. Caragiale alte Avestite : făcălețul Miței este înlocuit de um- brela - lance a lui Caliopi Geogescu (cf. **Bacalaureat**), retensivă, în uter, a triadei sacre Virgiliu - Horațiu - Ovidiu - și avortoare a unor entități anonime, dar anti -dharnice: ele nu apar, căci sunt îngropate în uterul lui Caliopi, care i-a înghițit cu tot cu punțile de trecere spre lume: "Am dat și bacaloriatul (s.n.) ăsta" - Logosul stricat , Avestița (căpcăun și mormînt) triumfătoare !

Nadam Guvidi a Doua (**Om cu noroc**), ca și madam Mandache (**Diplomație**) sau madam Verigopolu (**Mici economii**) s-au castrat - în jur - toate zonele yang (au pustiit, pînă la piatră seacă - MOARA DE PIATRĂ - a lui madam Guvidi, întreaga lume - cosmos : lumea apare ca un capriciu feminine, iar nu ca o demiurgie, bărbații - yang au adormit, caștrați de propria comoditate tembelă. Astfel că epitetul "cocoșelulule", foarte des folosit de Avestițele lui I. L. Caragiale - are o tentă caustică, persiflînd **tocmai lipsa (penia) cocoșului** - evocînd pierderea

cocoșului sexual, Pierderea axei falice devine sinonimă cu pierderea reperului cosmic al Dharmei Divine.

Singura femeie - Evă (ba chiar cu accente marianice și sofianice) apare, la I. L. Caragiale ca fiind MAMA (*Boborul*) - "fără știință de carte" - dar "cuminte" : ea este MAMA Primordială, Mama - Tradiția - Eva - Yiață (Heva ebraică).

***

prof. dr. **Adrian Botez**

POPA NIȚĂ ("PĂCAT") ȘI AXA ACULUI CU GĂMĂLIE

Un preot trebuie să fie, înainte de orice și deasupra la toate - sacerdot al Dharmei Cosmice. Trebuie să conștientizeze faptul că, în cosmosul divin, nu exista amănunte și întâmplări. Că cel mai mic gest din microcosmos - determină, în macrocosmos, modificări inimaginabile - în bine sau în rău.

I. L. Caragiale, în *Păcat* - demonsrează faptul că un păcat nu are efecte restrânse și individuale - mai ales când este operat de o entitate metafizică importantă care, prin exerciții și antrenamente spirituale, se pregătește să influențeze spiritual zone cât mai întinse(cantitativ și calitativ) ale cosmosului. Niță - ION - Niță pornește de la un stadiu - standard, de eficiență morală pozitivă - stadiu pe care mama sa, sateancă, îl definește clar : intangibilitatea și imuabilitatea legii cosmice - ca finalități ale operei vegherii sacerdotale⁶⁴:

"- Niță-mamă, te duci frumos și sănătos, să-ți ajute Dumnezeu și Maica Domnului să-mi vii înapoi tot așa (s.n.)".

Deci, frumusețea și sănătatea spirituala nu se păstrează prin așa - zise "revoluții" (toate, afară de una - cea golgotică - fiind anti - spirituale), în cadrul unei spiritualități deja echilibrate sacral (spiritualitatea rurală tradițională) - ci prin antrenamente spirituale de menținere în Centrul (Buricul) Spiritual al Lumii : "să-mi vii înapoi tot așa" - și-am adăuga noi : tot aici (adică, la baza Copacului Lumii). Și-n calitate de PAZNIC - SACERDOT - BARBAT.

Din păcate, CARTEA LUMII devine pentru Nița, în pseudo - Heliopolisul -seminar : LABIRINT (" era o dogmă încalcită ") - sfîrsind printr-o transfigurare negativă a CĂRȚII DIVINE - în boțire - ghemotocire a EVANGHELIEI -transmutare a ei în "răvașul "ispitei demonice : "un ghemotoc de hîrtie îl lovi pe mîna(...) alunecînd peste cartea deschisă sări cît colo înaintea lui."

⁶⁴ - Cf. I.L.Caragiale, *Nuvele, povestiri, amintiri*, Facla, Timișoara, 1984, p. 47.

In locul AXEI LUMII - un ac cu gămălie, care-i "înțeapă" ființa, re-axându-i-o pe axa demonică, a ispitirii prin dragoste nepermisă - anti - dharmică: garoafa roșie însoțește "evanghelia"diavolului.

"Frumusețea" nouă a FRUMOSULUI moral, care pornise de la MAMA PRIMORDIALĂ - e o pseudo - frumusețe - urîțire cu masca demonului : "Ești frumos [îi scrie Dalila demon] ...Dacă ai vrea, te-aș iubi mult."

Și începe operația de regresie spirituală a lui ION - Nița, marcată de cataclisme în corpul fizic, dar, evident, și în cele eteric și astral : frisoane, febra, halucinații etc. De fapt, CASTRAREA PRIN PĂCAT.

DUMINICA ISPITEI ESTE DUMINICA MIEZULUI NOPTII (în pustiul uman din seminarul inițiativ) : "Treci la miezul nopții... Te aștept... O să vezi cât te iubesc" - iubirea demonică constă, fără dubii, în modificări karmice, individuale și cosmice, substanțiale.

Ludicul iubirii cu femeia "aristocrată", opusă (ca topică morală) seminarului - duce la înfrîngerea - frîngerea morală (CASTRAREA MORALĂ) a catehumenului. **Acul cu gămălie** - recentrarea demonică a ființei, îl transformă pe Nița în "șiret țăran" - iar degetul înțepat este similar calcâiului lui Ahile (Barzaq), prin care se scurg energiile benefice și pătrund cele malefice.

"Viață" este , în fapt, prepararea otrăvită a morții spirituale, a ratării misiunii sacrale, pe care o începuse catehumenul, încă din poarta - uter al MAMEI - PRIMORDIE MORALĂ - DHARMICĂ.

Despărțirea silită de Dalila pseudo - inocentă se produce sub aparența unor mutații ființiale de reversibilitate : corpul (corpurile) lui Nița trec, iar, prin labirintul năucelii - dar, deja, otrava anti - dharmică a proliferat în karma individuală și în reverberațiile ei cosmice. Dovada faptului că modificările prime, infernale, sunt, în fapt și în esență, ireversibile - este BOALA INIMII:⁶⁵ "Nița a stat mult între viață și moarte (...) De atunci el a rămas cu o boală de inimă, care i-a cauzat pînă la moarte multe momente neplăcute."

Dalila dispare - "moare" - de fapt, se transmută în FRUCTUL OTRĂVIT, Erynie a Păcatului, înscrisă veșnic în karma lui Nița : copilul ilegitim(civil și dharmic) "educat în străinătate" - în zona demonică - borboros.

Ciclul de 10 ani⁶⁶ : "Zece ani!...Seminaristul este acum preot - preotul Nița din Dobreni - om așezat și foarte bine văzut de toată obștea. ") - s-a închis - Nița devine pseudo - sacerdotul din Dobreni (**Dobrenii** - FALSUL SINE - DOBRĂI-Bine - sunt topos-ul tragediilor caragialiene) - și otrăvurile karmei trebuie să-și facă simțită prezența, modificador - catastrofic, să se întoarcă din primul ciclu existențial, spre al 2-lea cilclu existențial.

---

⁶⁵ - Idem, p. 47.

⁶⁶ - Idem, p. 48.

BĂTRINA VREMURILOR, la "târgul anual" (bâlciul nebunilor infernali ai lumii) avertizează, de sub masca țărăncii bătrîne - când Niță vede copilul - măscărici - care este, în fapt propria sa ființă, întoarsă, prin canalele sacru - justițiere, în ciclul karmic – dublet : "-Cine știe ce păcate ! Să ferească Dumnezeu pe orice copil ."

Adică : "ferește-te de tine însuși" (dacă n-ai urmat, anterior, comanda sacra : **Gnothi seauton** - cunoaște-te pe tine însuși...). Anti - orfismul și anti - dionysiacul copilului - baiat rezonează în sufletul, dezacordat și năuc de beția karmică, infiltrată din primul ciclu ființial - în Logos-ul - Niță :

" – E pacat, domnilor! gândiți-vă! Creștini...! Frumos! ...Mare păcat!"

Maimuța - păcat ("fumează o țigară lungă, se se strîmbă – ntr - un chip straniu(...) facînd gesturi și mișcări neiertate...") era, din păcate, EL ÎNSUSI. Reflectat de oglinda karmei activate în ciclul 2, cel punitiv (sau, mai exact - compensatoriu). Maimuța - copil, alter-ego-ul lui Niță, este un avorton moral, "fiind drăcos de fel" (p.49). A ajuns la jumătatea ființării zodiacale ("de 6 luni e în oraș"⁶⁷).

Prin aceasta se subliniază că mai trebuie îndurată a-2-a jumătate a ciclului karmic, zodiacal.

Interesant este, și de reținut, ca-și găsește maimuța - chip - mască " în spatele altarului"⁶⁸ - și, în acel moment "simți distinct la arătătorul drept o înțepătura de ac "(s.n.). ACUL CU GĂMĂLIE -PSEUDO -SUBSTITUT AL AXEI POLARE.

Karma trebuie să se împlinească, urmînd exact traseul păcatului : AXA DEZ-AXATĂ, demonizată . "Comoara" pe care o duce în brațe, prin întuneric (maimuța...) e, de fapt, responsabilitatea karmică. PRIMA JUMĂTATE

Mitu - maimuța, atunci cînd "fratele" (alter – ego - ul din ciclul 2) Niță vrea să se substituie autorităților paterne - rîde . De ce ? Pentru că este exhibarea demonică a păcatului înscris în karmă. Dar și pentru că "binecuvîntarea" pseudo-paternă nu mai e, calitativ, asimilabilă celei real – materne : nu i se mai urează să fie sănătos și frumos (moral) - ci "mare, cu minte și noroc" (închis, deci, în CANTITATE, în rațiunea luciferică și în hazardul non-sacral.

Mitu, pentru a se adapta lumii umane (el, trecut direct din infern în lumea umană , din entelehii în proiecții materiale) - suferă "boala cîineasca (FENRIR PE DOS - inversul Invierii cristice) " a transfigurării : moare inițiativ⁶⁹ - înviat în aerul Dobrenilor - expansiunea karmică - demonică a celui menit să fie expansiv sacral (Niță este Dobreniul, caci popa e sinecdoca parohiei - turmă - iar "locul BUN-DOBRĂI" - e, de fapt, locul împlinirii blestemului karmic). Primele vorbe ale "înviatului" întru împlinirea karmei lui Niță : "Mi-e foame". Așa începe devorarea

---

⁶⁷ -Idem, p. 49.

⁶⁸ - Idem, p. 50.

⁶⁹ - Idem, p. 51.

pseudo - sacerdotului și a pseudo-sacerdoțiului lui Niță. MITU BOIERUL - este MITU STAPÎNUL LUI NIȚĂ. E chipul ocult al lui Niță-cel-supus-karmei (și Dharmei).

Așa - zisa "onorabilitate" a lui Niță e tocmai atmosfera de ispășire, propice să-vîrsirii compensației karmico-dharmice : i se dă, după multe tribulații, în custodie - Mitu lui Niță - nu pentru că Niță e "onorabil" - ci pentru împlinirea Dharmei compensatorii.

"În același an (Sultana - preoteasă) a avut o fetiță." Evident, fetița - Ileana este jumătatea a doua a compensației karmico - dharmice : SOARELE NEGRU și LUNA NEAGRĂ se vor împerechea ocult, "câinește" (sub semnul lui Fenrir - transfiguratorul lumilor) - pentru a compensa total gestul "trecut" (niciodată nu există secvențialitate a faptei - ci globalitate - eternitate a faptei), "minor"(nimic nu e minor sau major, în lumea sacrală - ci este MIT - MITU) - "păcatul de tinerețe" (înscris în cronica akasha cosmico - dharmică) a pseudo - sacerdotului Niță. Falsul ION.

Ileana este Luna Neagră - dar și Luna Însîngerată. Sadismul ei, isteria ei sadică și infernal - sexuală (incestuoasă) - nu sunt decât expresii ale necesității de JUSTIȚIE NECRUȚĂTOARE DIN COSMOS. VEGHETORUL JUSTIȚIEI1 - este BOIERUL - MITU (MIT) - Stăpân - Măscărici (nebun....- NEBUNUL NEGRU) - mască a Adevărului în lume , stăpân al procesului de compensare - pe cînd EXECUTOR JUDICIAR - este Ileana.

Aparent, uciderea perversă și sadică, inutilă, a vițelului Priian - este un act josnic și "hain"⁷⁰. În realitate, Ileana este fie zeiță a răzbunării (deci irațională, dar absolute precisă în împlinirea misiunii sacrale), fie trimisă a Zeiței Răzbunării (deci, purtătoare a MESAJULUI IRAȚIONAL, dar autoritar la modul absolut, al zeilor). Priian (Priam...) al Troiei, a fost ucis din sadism ? Nu, ci prin cântarul sorții, operațional pe Olimp (vegheat de Zeus - dar veghe neputincioasă în intervenție) și transpus în NOAPTEA INCENDIULUI APOCALIPTIC (REGENERATOR) al Troiei. Priam a murit - pentru ca Eneas să devină strămoșul fiilor lupoaicei. Troia arde - pentru a răsări - învia Phoenixul - Roma.

"La pământ" (de fapt, sub pământ), în grădina infernală, ca aparență și pregătire a spectacolului "regizat" de karma(dar, esențial, GRĂDINA PARADISULUI) - trebuie să se petreacă hybris-ul, re-născător, purificator⁷¹: Luna Neagră -Executoare Justițiară (ILEANA) "se năpustește asupra lui (Mitu - "Boierul" - dar, în realitate, pentru a devora , în Mitu, pe Niță - "hohotul" ei nu este de răs, ci semnal al unei împliniri de mai sus de pămînt hotărâtă) și-l îngenunche jos la pămînt" (jetfire chtoniană, către zeii "ad inferos").

Este starea de eclipsă - de ocultare a Soarelui - Principiu Comanditar, de către Luna Însîngerată - Principiul Activizat, Executiv.

Incestul - hybris (de fapt, întâlnirea și fuzionarea celor două părți ale personalității lui Niță, devenită schizoidă prin păcat) - se unesc, și încă în cruce - sub focurile de pușcă- trăsnete

---

⁷⁰ - Idem, p. 54.

⁷¹ - Idem, p. 63.

ale lui Niță, care își asumă - preia, astfel, prin extracție magică - cele două funcții din cele două rădăcini (Erynii) ale păcatului său : devine el însuși RESPONSABIL – BOIER (STĂPÂN) și EXECUTANT JUSTIȚIAR (aparent sângeros - în realitate, CORECT – DHARMIC) al propriului păcat. El ispășește, arzându-și cele 2 rădăcini infectate de Anti – Dharmă : RĂDĂCINA PROPRIE - și CARTEA SPURCATĂ DE DALILA. Se produce o revelație, o dez-ghemotocire(de-labirintizare) a EVANGHELIEI.

Crucea celor două rădăcini anti - dharmice - redevine libertate, respirație a Dharmei, prin culoarul PARALELELOR TRUPURI⁷² : (p.64) "Nu așa, cățea [Niță își apostrofează, de fapt, păcatul - boală cîinească]! Zice el, zîmbind crud [justițiar, veterotestamntar]...Nu așa, ca-i păcat" - paralelizînd, întru eliberarea karmei și Dharmei (și dizolvarea păcatului) în respirație firească, cele 2 trupuri - alter - ego - uri anti-dharmice.

Dovada resurecției morale, a reintegrării în Dharmă cosmică, prin gestul de JUSTIȚIE (echilibrador al MIZERICORDIEI - fața de păcatul său, atunci cînd Mitu era "comoara" sa, și din măscărici 1-a făcut "fiul pseudo – sacerdotului - dar și față de Ileana Simziana - Luna familiei "blestemată" - puse sub interdicția karmică) - este cedarea inimii : " –Inima! zice el.....I....! și se culcă să adoarmă somnul ăl bun lînga copiii săi" (al doilea "I..." marchează nașterea mistică, neuzită, a Adevăratei Inimi - pe Verticala Axei Lumii - Inima"frumoasă și sănătoasă" - aflată, din nou, sub veghea Mamei Primordiilor).

Acum, paraleli întru respirația Dharmei cosmice (ca o trahee degajată de flegmă) - cei doi aștri demonizați sunt re-sacralizați : copiii săi - rădăcinile sale - ÎN SOMNUL CEL(AL) BUNULUI. Căci inima veche a păcatului - s-a transfigurat în inima nouă ("I..."), neuzită de Cuțiteiu - priten, dar **cuțit** (deci, non-dialectician al Dharmei) - însă auzită ca ritm cosmic, dharmic, de inițiați. Inima lui nouă are ritmul LINGURITEI LUI MITICĂ CEL ALB (REPRESIVUL), în ceașca cu **șvarț** (neagră-ocultă-ocultând) - dar COADA LINGURUȚEI acționînd în CEAȘCA DE SUS - AXA CELESTĂ, care compensează emisfera șvarțului.

Castrat de Păcat - prin re-dobîndirea Inimii Oculte (re - dobîndirea "frumuseții și sănătații" primordial - morale - dharmice), Inima Nouă și Neuzită - Niță redevine ION. Căci numai plenarul NUMA poate fi "sănătos și frumos".

***

prof. dr. **Adrian Botez**

LEIBA ZIBAL - ȘI DEZVĂLUIREA MĂINII DINSPRE SINE

---

⁷² - Idem, p. 64.

După părerea noastră, *O facție de Paște*, departe de a fi doar o nuvela naturalistă - ilustrează o transfigurare mistică, un misteriu. Pentru a fi creștin adevărat, trebuie să sacrifici lumina-luminare(sufletul), ca rezultat al frământării, întru căutarea spre găsirea Unicului Dumnezeu, ca SUPRA - SINE (SUPRA - EU) SPIRITUAL - să sacrifici Eul - Focului-Lumină Absolută-Hristos.

Or, tocmai cu acest sacrificiu fundamental, cu trecerea PODULUI - PODENI (podul, dinspre eul terestru spre SINEA SPIRITUALĂ TRANSPERSONALĂ) avem de-a face în nuvela *O facție de Paște*. Vom demonstra cât de superflue și absurde sunt interpretările pro - sau anti - semite, asupra nuvelei acesteia.

Cine este LEIBA ZIBAL? Un evreu care urcă Golgota, fără să conștientizeze crucea enormă din spatele său - și fără să conștientizeze, mai ales, că este ALESUL PENTRU A DUCE CRUCEA (SIMON CIRENAICUL). Și semnificația esoterica a durerii Crucii - prolog al SFINTEI NEBUNII a transcenderii-mântuire.

Toate viața lui Zibal stă sub semnul mizeriei. Care e semnalul mistic, ce-a fost dat din ceruri, pentru Începutul Drumului Mizeriei ? Semnul mistic, sub care stă Leiba - este DEZVĂLUIREA MĂINII DINSPRE SÂN. Atât în copilărie, cât și la maturitate, e imaginea-semn obsedantă :

I - în copilărie, e dat afară din "postul" de "băiat la marea dugheană cu vinațuri" (VIN = SÂNGE MISTIC), pentru că LEȘINASE la proba MĂINII CU SÂNGE – VIN, mâna care dădea moartea (dar el leșinase pentru că n-a avut tăria să privească dincolo de Moarte - Învierea): „Doi hamali coborâră în beci un boloboc sub privigherea băiatului Zibal. O neînțelegere se ivi între dânșii la împărțeala câștigului. Unul din ei luă un **crâmpei de lemn** [s.n. - n.n. : lemnul are în el Focul – și, astfel, poate face parte din Crucea Învierii Celui ce se născuse – întrupase în Casa Lemnarului] ce-l găsi la îndemână și lovi în frunte pe tovarășul său, care căzu amețit și plin de sânge la pământ.”. [Hamalii pot fi Charon și Hermes - care trăgeau sufletul peste POD-la Podeni]. „Mizerabilul, trecând pe lângă băiat, **ridică mâna** **asupra-i...**(s.n.). Zibal pică...”

II – La maturitate, GHEORGHE-REVELATORUL FOCULUI SUBPĂMÂNTEAN⁷³ „slugă rea, leneș și obraznic (...) **a vârât repede_mâna în sân** (s.n.) strigând „Iudă”-și a voit să se năpustească asupra stăpânului (Zibal)”. În primul rând, Zibal nu mai leșină-ci așteaptă finalitatea gestului. În al doilea rând - strigătul de „Iudă”, în mod ocult, ca și strigătul CUCULUI - îl desemnează pe însuși Gheorghe - care trebuie să vândă și să cumpere pe ZIBAL-SPIRITUL, **cu ceea ce scotea din sân**. Ce scotea, atunci, din sân? Scotea MÂNA DE SÂNGE – **sinecdoca lui Adam-Protogonos – Adam cel Roșu – și scotea prețul ciclului sacru**: 30 de arginți. căci 0 = semnul ciclului, Manvantara încheiat, iar 3 desemnează **treimea aseică sacră** (Ființa ce reunește cele 3 lumi: CER – PĂMÂNT - OM).

---

⁷³ - Idem, p. 27.

Gheorghe – Iuda. Cine va fi fiind el, dacă din moment ce, auzindu-se **harabaua** (devenită, ulterior, obsedața „diligență” – simbol psihopomp, dar și al Carului Lumii și al Trecerii Inițiatice) – Gheorghe **nu mai scoate din sân (INIMĂ) semnul mistic** – ci transformă **yantra** în **mantra**, gestul consacrat în Logos Consacrat⁷⁴: „Să mă aștepți în noaptea Paștelui, să ciocnim ouă roșii, jupâne ... Să știi că ți-am făcut și eu socoteala (...) Să ne vedem sănătoși la Înviere, coane Leiba.”

Gheorghe este Fratele Negru (Ocult) al lui Leiba Zibal. Ciocnirea ouălor roșii, are multe semnificații, dintre care:

a – e semnul ocult al **recunoașterii frăției sacre**, întru SOARELE – HRISTOS.

b – e spargerea PIEII MATERIEI, care separă **trupurile roșii-solare-pentru recontopirea în Unicitatea Solară**.

c – sinteza principiilor yin-yang – întru Unicitatea Sacră.

Nu e o amenințare, ci o promisiune ocultă (un angajament de frăție sacră): **să devenim sănătoși** (=purificați moral) **și, astfel, să dobândim calitatea de a învia spiritual**.

Dacă Ianus are două fețe, una ALBĂ și una NEAGRĂ, Soarele și Luna și Hristos are două chipuri, ca și Hermes Trismegistul: fața emergentă, solară – este Leiba. Dar nu din această **față solară** se confirmă Purusha – Hristos: este nevoie de „zgândărire” latenței – trup, prin STRĂPUNGERE cu Purusha. Asistăm la un joc (care, în **D’ale carnavalului**, rămâne steril la nivelul qui-pro-quou-ului profane - pe când în **O făclie...** devine misteriu eleusino-cristic, fertil spiritual: Răul și Binele se susțin reciproc, se împletesc și se transfigurează reciproc).

Să nu uităm câteva așa zise **amănunte** (de fapt, **chei**):

a – **starea de friguri** – e pregătirea ritualică a lui Prakrti – Leiba, pentru **primirea misticei revelații-FULGER**, de pe DRUMUL DAMASCULUI. Leiba e bolnav de AȘTEPTAREA FULGERULUI – RĂSTIGNIRE – de aceea, el nu mai aparține senzorial de lumea profană – el trăiește ÎNTRE LUMI, la răscrucea Logos-ului: are halucinații sonore sacre, are viziuni sacrale (studentii TRUPULUI-MEDICINISTUL-și SUFLETULUI=SPIRIT - FILOZOFUL) „spun”, la modul liturgic evanghelia jertferei de sine a transfigurării **Vechiului Testament** în **Noul Testament** – sub semnul numărului sacru al lui Vishnu: **5**. Și spun despre **reversie** (reversia fundamentală e transfigurarea Omului Profan în Adam Protogonos)-iar „trupul” (medicinistul) are revelația schopenhaueriană: „spre cer către lumină!”⁷⁵.

„...e, cum am zice, fiara care de-abia de curând a reușit să stea numai pe etichetele dinapoi și să-și ridice capul în sus spre cer către lumină!”

---

⁷⁴ - Idem, p. 28.

⁷⁵ - Idem, p. 31.

Evident că, încă ne-preparatul Zibal (pentru transfigurare) nu înțelege decât partea **fiarei**, din portretul lui Adam Protogonos: „Pentru întâia oară poate, în aerul umed al Podenilor, se rostogoleau așa de înalte vorbe, așa de nobile subtilități de gândire. Ceea ce pricepuse însă Leiba (...) era portretul lui Gheorghe” (dar nu se precizează, în mod ciudat, dacă e vorba de portretul lombrozian al criminalului – sau ...).

b – **Casa de Piatră** a hanului lui Zibal e simbol al VOINȚEI DE A NU MAI LEȘINA (a refuza Revelația) – pe drumul dintre borboros-ul mlaștinii – Prakrti pasivă – și ridicătura de la Miazănoapte: MUNTELE CĂPĂȚÂNII – GOLGOTA⁷⁶ : „între partea băltoasă și partea mai ridicată despre miazănoapte, în mijlocul văii, stă hanul lui Leiba: e o clădire veche de piatră, sănătoasă ca o mică cetățuie.”

„Cetățuia de Piatră” poate fi Turnul Inițierii – tot așa cum poate fi FRICA DE INIȚIERE, strângerea-restrângerea în sinele egoist. Trebuie văzută evoluția ulterioară a conținutului evangheliei.

c – **Crâșma în miezul târgului** (prima revelație a MĂINII OCULTE) este acum **crâșma de la Podeni**: centrul fals (al „târgului” profan) se schimbă în Centrul Adevărat: Crâșma Vinului – Sânge (care așteaptă transfigurarea) din mijlocul Podului Trecerii spre Dincolo. **Figurile** vin prin vampirismul sacru al țăntarilor – care, însă, nu doar **extrag** sânge – ci **PRESCHIMBĂ** sânge. Înlocuiesc sângele fizic cu cel eterico – astral.

d – Viziunea (în afara dualității dihotomice real – ireal căci suntem în plin misteriu sacral transfigurator de Ființă) **jidanului** pe care NEBUNUL **l-a mușcat de obraz**⁷⁷: „Pe un jidan (...) l-a mușcat de obraz”) – adică Transfiguratul – Transfigurator i-a produs SCHIMBAREA LA FAȚĂ: smulgerea măștii efemerului carnal – pentru dezvăluirea chipului etern, divin-spiritual.

e – NEBUNUL este o viziune obsesivă, prin persostența și re-iterarea viziunii (și asumarea viziunii) de către Leiba: NEBUNUL LITURGIC ciocnește, ca și Gheorghe – Logosul, **ouăle roșii-capete**, ale principiului masculin și feminin (Ștrul-copilul-alter-ego-ul lui Leiba-și Sura-soția) până la amestecul, **confuzia sacrală**⁷⁸: „le izbește pe unul de altul cu atâta putere că le **confundă** ca pe niște ouă moi” (s.n.).

Insistența pe simbolul solar-cosmic al OULUI este prea evidentă – pentru ca un cititor, cât de cât avizat asupra simbolisticii sacre, să nu aibă revelația **transfigurării** (căci OUL este, cum spune Ion Barbu „pat de nuntă și mormânt”-e mormântul mortului inițiativ-care nuntește cu „crăiasa/ A lumii mireasă”-Supra-Eul Cosmic atrage sub-eul terestru, în hierogamie teandrică).

Teoria noastră despre FRAȚII MISTICI: Leiba Zibal – Gheorghe, despre reversia sacră Rău-Bine-e confirmată de text⁷⁹: „cazul de reversie el îl cunoștea în **carne și oase** (s.n. – n.n.: deocamdată, îl cunoștea în aspectul material, fizic-nu spiritual): era portetul lui Gheorghe. Acest

⁷⁶ - Idem, p. 29.

⁷⁷ - Idem, p. 30.

⁷⁸ - Ibidem.

⁷⁹ - Idem, p. 31.

portret din care până mai adineaori păstra numai trăsăturile fundamentale, i se redeștepta acum în spirit, cu o perfectă **palpabilitate** (s.n. Zibal e conștient, parțial, cel puțin, de limitele percepției și reprezentării sale – și anume, că se restrânge la sfera senzorial – materială-și de aceea păstrează confidențialitatea chipului dezvăluit: simte că acesta fie nu-i întreg, fie nu este adevărat-esențial), până în cele mai **neînsemnate** amănunte. „**Poate** (noi zicem: **sigur**)– erau neînsemnate în raport cu percepția spirituală a CHIPULUI, percepție pe care fără desăvârșirea transfigurării interioare e imposibil s-o aibă, deodată.”

Deci, Gheorghe⁸⁰ e Șarpele Bimorf și Bifuncțional – care **șarpe** este **în spiritul** lui Leiba Zibal. Ființa are, cu necesitate, nevoie de lupta (alchimică) a balaurilor șerpi, care, prin autodevorare, în procesul alchimic – să nască PIATRA FILOSOFALĂ – Șerpilor stând sub semnul ARIPATULUI MERCUR și NEARIPATULUI LEU! Leul fixează (unind androginic) – GRIFONUL – DRAGONUL.

Leiba Zibal și Gheorghe sunt, pe rând, LEU și DRAGON – Bine și Rău, Soare și Lună. Sunt cele 2 fețe ale lui Ianus – intrate în athanor, pentru a **restaura Ființa**. Athanorul este Crășma în care arde VOINȚA-LAMPA CU FITIL, voința de alchimist autotransfigurator (și transfigurator cosmic) al lui Leiba Zibal – Gheorghe : (pag. 33) „A! e cu mult mai mică deosebirea între soare și cea mai de nimic scânteie, decât între această (**lumina lămpii din crășmă**) și întunericul orb.”

Zibal renunță la paharul profan - pentru „șipul”(nu doar **sticlă** ci **_pocal ocul** și ocultator) – Potir Graal. Ce bea? Nu vin – ci VITRIOL – Sânge Transfigurat. De ce? Pentru că e ceasul **Învierii**.

De partea cealaltă a Zidului Crășmei – Han (Butoi cu Foc – Vin și Athanor) – Gheorghe îi revelează lui Leiba Zibal: PĂTRATUL – Cer al Învierii⁸¹: „4 borte în 4 unghiuri ale unui pătrat, între ele herăstrăul [Fulgerul Divin Zimțat] trage liniile, în centrul pătratului s-a înfipt sfredelul mai dinainte [n.n.: Sfredelul – Lancea lui Longinus – Purusha, care fecundează Prakrti – și Spirală Cosmică a Evoluției Spirituale], când bucata o fi cu totul dezlipită [și redată întregului – Spirit, desființând zidul material - Prakrti] de trupul întreg al lemnului [pentru a revela Focul din Lemn, se trage afară în pneuma, aitheros], prin golul rămas o mână puternică [sinecdocă a Ființei Umane, ca și Piciorul – dar în sensul de LOGOS DEMIURGIC EFECTIV, nu doar ca urmă a ritmului sacru] se introduce, apucă **bârna** (fosta axă descendentă a lumii), o dă-ntr-o parte și ... goii sunt la Leiba Zibal în casă”.

GOII ar însemna **spurcații, necurații**. Prin REVERSIE (obsesiva **_reversie, din text**) – va însemna, însă, răsturnat: VESTITORII LUMINII, ÎNGERII și ARHANGHELII de la ieslea cristică și de la mormântul Învierii cristice glorioase.

Și, imediat, viziunea sacră, a RĂSTIGNIRII – FIXĂRII, în Athanor, a volatilului – scuturatului de friguri-Leiba Zibal⁸²: „Doi găzi or să țină victima răstignită jos și Gheorghe, cu

⁸⁰ - Cf. Titus Burckhardt, *Alchimia*, Humanitas, Buc., 1998, pag. 132.

⁸¹ - Cf. I.L.Caragiale, *Nuvele, povestiri, amintiri*, Facla, Timișoara, 1984, p. 34.

⁸² - Idem, p. 34.

călcâiul pe pântecul ei o să vâre încet ca în blana de lemn moartă, sfredelul în osul viu al pieptului, adânc, mai adânc, până să atingă inima pe care s-o oprească din zvâcniturile-i nebune și s-o țintuiască pe loc”.

Sunt reflexe zalmoxiene, într-un text esoteric creștin: **2 găzi** sunt preoții de stânga și dreapta sacrificatului întru Fulgerul-Zalmoxis (Stăpânul Lumii Sacre, Diovinul)-sunt tâlharii de stânga și dreapta, în raport cu AXA-HRISTOS.

Iar Gheorghe se unește, mistic - pe Crucea supliciului transfigurator - cu Leiba evreul veterotestamentar – prin „**Călcâiul**” (barzaq și loc al împărtășirii – comuniunii de substanță sacră) și SFREDELUL vârât în OSUL VIU AL PIEPTULUI – adică în OSUL-AXĂ A INIMII. S-o țintuiască pe loc. Fixarea alchimică, prin care Gheorghe cel Negru și Leiba Zibal, Noua veste – legământ spiritual (ă) și vechea veste – legământ spiritual (ă) – fuzionează – pe NOUA AXĂ, **cea ascendentă** (spre starea IERUSALIM CERESC).

Leiba Zibal – jertfă (dar și ucigaș al Sinelui-Gheorghe, Fratele Negru), este **vita** (MIELUL) conștient (imperios!) că „trebuie să se **părăsească pe ea însăși**”- transfigurarea taborică și golgotică (definitivă).

Țintuirea pe loc fixarea alchimică în Athanorul (Han și Crâșmă) e o obsesie relevantă⁸³: „Da! s-o țintuiască pe loc...da! s-o țintuiască pe loc.” Volatilul scuturat seismic, versatil, în veterotestamentarul Leiba – va fi fixat – țintuit, prin AXA GOLGOTICĂ a REVELAȚIEI NOII CREDINȚE ATOTMÂNTUITOARE, echilibrând JUSTIȚIA cu MILA (pedepsirea Sinelui – Gheorghe și Iertarea Sinelui-Leiba-sau invers).

Mâna ce intră prin Pătratul Gol-CERUL-este MÂNA DIVINĂ, Revelația Noii Ființe (în sinecdochă). Noua Ființă trebuie s-o smulgă pe cea veche – prin **moarte și foc** (renăscător).

Leiba ce trebuie fixat – FIXEAZĂ MÂNA, la rândul lui : „Într-o clipă **operația** (s.n.) fusese gata... Două răcnete o însoțiseră, unul de **pierzanie**, altul de **triumf** (n.n.: așa a fost pe Crucea de pe Golgota : Hristos, încărcat de păcatele omenirii, moare-se pierde – iar Omul-Adamul Absolut Purificat prin „pierzania” primului Hristos – scoate strigătul de triumf-Înviere mâna era „țintuită pe loc”). Cine credeți că a pus ghilimelele/sublinierile relevanței, la **pierzanie**, respective la **triumf**? Noi? Nu, vă înșelați: I. L. Caragiale!!! Cele două răcnete sunt ritualice: Răcnetul Morții inițiatice și cel al Învierii Inițiatului (indiferenți la ZID, Strânși, Gheorghe și Zibal, în aceeași Ființă Nouă, Atotsintetizatoare: HRISTOS). Hristos a înviat! (a murit inițiat). Adevărat a înviat (s-a fixat-trezit spiritual inițiatul)!

Dacă cineva se îndoiește de interpretarea noastră asupra misterului, dăm glas de mărturie lui I. L. Caragiale⁸⁴:

---

⁸³ - Ibidem.

⁸⁴ - Idem, p. 36.

„Lumina captivă între gratii ieși deasupra veselă și victorioasă, redând viață hotărâtă formelor nebuloase din preajmă-i”(n.n.: forme-umbre ale profetilor *Vechiului Testament*, cu privire la Hristos).

Iar imaginea ALCHIMISTULUI LEIBA ZIBAL, care coace PIATRA FILOZOFALĂ-MÂNA-FIINȚA CEREASCĂ (situată pe Axa Nouă - ascendentă) – este imaginea ființei foetus **renăscut_spiritual** și **îmbătrânit_de eternitate**. În același timp⁸⁵.: „Ca un savant care, în amestecul unor elemente, ar căuta să prinză un secret subtil al naturii ce de mult îi scapă și-l necăjește, Zibal ține ochii ațintiți asupra unui lucru **spânzurat** (s.n.), negru și inform, sub care, pe un alt scaun, la o potrivită înălțime, arde o făclie mare.” Spânzurat pe lemn și negru de păcatele omenirii – este Hristos. Și tot Hristos e Cel ce privește înainte, străpungând cu Spiritul și Porțile Infernale și Bolțile Cerești – către VITRIOL = Spiritul Veșnic = starea de Paradis.

Leiba Zibal a devenit, prin Athanor, și prin Fixarea Mercurului în Sulf – apoi prin coacerea secretă a PIETREI FILOZOFALE – **CREȘTIN**. Adică a primit revelația supremă a Dharmei – devenind fratele spiritual al lui Mitică cel Alb (Represivul), cel care mestecă – pășește în ritmul aștrilor, prin noaptea cosmică a ceștii-emisferă neagră (șvarț): Leiba nu mai are numele dinaintea OPERAȚIEI (Leiba) - ci numele Parașabdei: AUM.

„Și omul plecă (pentru că acum e NEBUNUL COSMIC, care merge prin și peste lume, cu VESTEAFĂCLIA lui Hristos) spre răsărit la deal, ca un călător cuminte (s.n.) care știe că la un drum lung nu se pornește cu pasul pripit”.

Da, în eternitate „mergi” cu pasul (sau rotirea LINGURIȚEI în sferile divine) Dharmei. Ce deal urcă Omul? Dealul propriei Căpățâni - pășim peste vechea căpățână pământescă-ADAM - spre noua căpățână celestă-HRISTOS. Urcă Golgota NEBUNUL HRISTOS, întru veșnica mântuire și transfigurare a lumii. Căci și El, Hristos - s-a transfigurat în AUM: Dharma Sfintei Treimi Aseice. La Răsărit, OMUL ÎNVIAT aude muzica de neauzit: **Parașabda Divină**, muzica aștrilor spirituali împreună-armonizați.

***

prof. dr. Adrian Botez

---

⁸⁵ - Ibidem.

PATRIOT, PATRIOTISM. ROMÂNIA, ROMÂN, ROMÂNCA... DIMENSIUNEA METAFIZICĂ A MOFTULUI

Departa de a-și urmări ascendența idriotă (greco-albaneză), I. L. Caragiale e absorbit perfect de Loja Iohanică Românească. Pentru a se face credibil cititorului român, excedat de/sau neîncrezător în originea străină a familiei Caragiale - I. L. Caragiale inventează un personaj, foarte activ, ca LIANT SOCIAL - uneori și ca ACTANT PARODIC: eul auctorial cameleonic. I. L. Caragiale se implică, astfel, cu o râvnă, de data aceasta, absolut suspectă de ironie - în acțiunile anti-dharmice - la care îl împing adevărații actanți, care au ca esență ANTI-DHARMA.

Iată-l pe eul auctorial cameleonic, preluând sintetic discursurile de presiune anti-dharmică asupra „dascălului prost” (de fapt, Maestrul Dharmic, obnubilat în menținerea zonei morale, integre)⁸⁶: „- Ei! nu fi și tu așa de... cum să zic... de sever... Știi că de când te cunosc... și de! slavă Domnului! ne cunoaștem din copilărie... nu te-am supărat cu vreo rugămintă (...) Firește, nu zic, trebuie să ne hotărâm odată, mai ales când e vorba de școală, de la care depinde viitorul națiunii noastre, noi românii, să încetăm, mă-nțelegi (...) Nu-ți cunoști interesul! De ce să te pui cu niște oameni mari, cari au atâta influență?... De-ai v-a ieșit vorba la toți dascălii că sunteți mojici și brutali, mai ales cu copiii de familie bună!” Slavă Domnului că I. L. Caragiale folosește, în legătură cu Dascălii=Maestri, care sunt „mojici și brutali” cu „cei de familie bună” (adică, Strigoiful-goe et Co.) - pluralul...

Iată, apoi, progresivitatea cameleonică (*Bacalaureat*):

a - în primă instanță este Inocentul, Neangajatul, Neutrul: „ - Sărut mâna, madam Georgescu (...) cu cea mai mare plăcere, madam Georgescu, dacă pot...”

b - urmează faza intermediară de mirare a năucelii, a dezechilibrului interior, sub presiunea obrăzniciei agresive anti-dharmice a „madamei” Georgescu: ”- Ți-este prieten... știu că ți-e prieten! Să nu zici că nu ți-e prieten (...) - Suntem cunoscuți ce e drept, dar chiar așa buni prieteni, nu pot să zic... - Las’ că știu eu...”

c - Rătăcitul Spațial:”- Nu știu unde șade... - Știu eu... ce-ți pasă! La dreapta birjar! „Cameleonicul eu auctorial se complăce în INTRAREA ÎN LABIRINT, pentru a ne fi, de fapt, **noună** - Călăuză-Hermes (de aici și cuvântul HERMENEUTICĂ=analizarea și descifrarea resorturilor infernale ale Cărții-Text - aici, ale Pervertirii Ramurii Justițiare a ARBORELUI SEPHIROT),

d - Cameleonicul eu auctorial mimează **discursul parlamentar antilogos și antidharmic**: „Frate Popescule, ciudate sunt și programele și regulamentele școlilor noastre (...) Ce are Morala cu

⁸⁶ - Cf. I.L.Caragiale, *Temă și variațiuni*, Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 440.

cariera de avocat, pe care vrea tânărul s-o îmbrățișeze?... Ba nu, spune d-ta!” „Ambalat de altilogos - dezvoltă o antilogică anti-dharmică perfectă.

e - Ultima fază, demascatoare a parodiei cameleonismului - constă în substituirea logosului propriu cu cel al SECĂTURII ANTI-DHARMICE, care l-a „inițiat” în amoralismul agresiv și obraznic (există și anti-inițiere, și contra-inițiere...): „Am revenit să te rog... să nu zici că nu poți! știu că poți! trebuie să poți!”

Masca cameleonică a căzut de pe fața STRĂJII DHARMEI. Justiția va fi încălcată - dar in Justițiarilor, complici (dascălul și țața ciocoaică - unul slab de fire, concesiv cu Demonul - iar țața întruchipându-l chiar pe Demonul anti-dharmic) vor rămâne demascați, goi și hâzi, în fața noastră - căci cameleonul s-a dat complet la o parte - DUPĂ CE A ADEMENTIT DEMONII PÂNĂ SUB OCHII NOȘTRI.

*Situațiunea*⁸⁷: câtă vreme Nae nu dezvăluie motivul sterilei sale revolte logoreice - eul auctorial cameleonic își păstrează logos-ul propriu. Când, însă, Nae trădează motivația domestic-meschină, individualistă (strict) a pseudo-revoltei sale - eul auctorial cameleonic (e.a.c.) SE PLIAZĂ peste logosul lui Nae - tocmai pentru a îngroșa-sublinia grotescul stârnit de diferența dintre conținutul Logosului și motivația Logosului - și fraza e.a.c. sună **à la Nae** (Mitică, Lache, Mache etc): „- Nae, scuză-mă, e așa de târziu, **care nu pot pentru ca să mai merg** (s.n.: logos-ul parazitat cu „bule de aer”, absolut sterile: „care nu pot pentru ca să...”) (...) – Mi-e așa de somn, care trebuie negreșit pentru ca să mă culc. La revedere.”

Alteori, eul auctorial nu subliniază, nu îngroșă, nu parodiază - ci **asistă**, ca **martor ocular și spiritual** (deci, și ca reper moral subtil), la degradarea anti-dharmică a actanților reali: cf. *Diplomație, Mici economii* etc.

Rareori, eul auctorial este actant și chiar MAGISTER, cu aer demonstrativ-ludic - jocul ducându-se între farsă și sacral (cf. *O conferință*⁸⁸).

Dar eul auctorial are și misiuni mai complexe, ținând de comentariul spectacolului anti-dharmic - atât în nuvele-schițe (*În vreme de război*: ”D. Stavrache a plâns mult, mult etc.” - cât și în schițe și momente: *Bubico*: ”Ah! Lovi-te-ar (...) Vedea-te-aș la Babeș (...)” - sau: „Ea leșină iar... eu trec ca un demon prin mulțime și dispar în noaptea neagră...” (parodie a atmosferei satanic-romantice). „Olecuță! diminutivul acesta îmi pare un categoric superlativ”⁸⁹ (tachinarea logos-ului moldav - și a gestualității interioare încetinite: dar, niciodată, demonii autentici caragialieni nu provin din ZONA LOGOS-ULUI ÎNCETINIT - căci tocmai în încetinirea lumii nebune, se poate crea spațio-temporalitate pentru meditație asupra propriei condiții uname și șanse soteriologice);⁹⁰ „Uf! Niciodată n-am să uit etc.” „D-na Z..., una dintre invitate, o văduva respectabilă (...) Mare

⁸⁷ - Idem, p. 193.

⁸⁸ - Idem, 331.

⁸⁹ - Idem, p. 290.

⁹⁰ - Idem, p. 76.

noroc pe Guvidi!” (mare noroc e imunitatea față de bun-simț și față de legea morală cosmică); **Boborul**: „Când i-au strigat călăreții din goană <<Stăi!>> el, care era pe jos, a avut curajul să stea” etc. - sau „Maiorul face patru pași mari și trage o puternică lovitură cu palma pe masă. Stan Popescu tresare cu ochii cârpiți. – Cine te-a pus pe tine aici? răcnește strașnic reacționarul. – Boborul! răspunde foarte răgușit republicanul. Atâta i-a trebuit Reacțiunii! Când a auzit de bobor a turbat:l-a și –nhățat pe Stan și, val-vârtej, cu el, drept la hanul Călugărului. Așa s-a sfârșit cu Republica noastră. Așa Reacțiunea a sfâșiat cea mai eroică pagină a liberalismului Sau⁹¹ **Românca**: „și după Pomery **extra–sec frappe** (s.a.), iar **ciucalată** fierbinte... (s.n.)”.

*

Am spus și am repetat mereu, în cadrul lucrării de față, că I.L. Caragiale este Revelatorul Anti-Dharmei - dar și Paznicul Dharmei (cel puțin implicit) - în cadrul lojei iohanice românești - lojă care trebuie în esența ei, să-și întindă influența ei spirituală asupra tuturor românilor și asupra întregului spațiu românesc.

În această calitate, Paznicul Dreptei Măsuri Divine trebuie să atragă atenția celor din ARCA SA (ROMÂNIA) asupra pericolelor de a cădea peste bordul Arcei, la un capăt sau la celălalt - dacă depășesc limitele Legii Divine:

I - un capăt este acela al **discernământului moral și situațional** (spațial, temporal, emoțional etc.). Dacă acest capăt al balanței e depășit, se trece în entitatea metafizică numită moft - care nu-și are numele de la sinonimia cu capriciu („a face mofturi”), ci de la relativizarea absolută, fără discernământ, fără Centrul Spiritual (Național și Uman), ca reper de atitudine dharmică: Moft poate fi moartea, fără să te obosești să înțelegi Moartea - poate fi viața, când nu te obosești să înțelegi Viața⁹²: „ – Acrivito! dacă nu mă iubești mă omori! – Mofturi!” - nici cel ce amenință cu moartea, nici cea care nu se lasă impresionată de cuvântul și realitatea morții nu știu ce vorbesc, ba, mai rău, nici nu au de gând să se gândească la conținutul celor spuse-vomate, cu atâta „lejeritate” malativă - sau: „ – Doctore, mor! – Mofturi!” - Pacientul-Om și Medicul-Divinitate au pierdut din frâne semnificațiile vitale ale CUVINTELOR și, implicit, pe cele ale vieții). MOFTURI pot fi modificările cosmice oculte („ – Mâine seară e o eclipsă de lună. – Moft!”), cultura spiritual („A propos, iese o gazetă nouă. – MOFT!”). Din această oboseală demonică, sau oboseală divină - din această extrem de îngrijorătoare stare de boală a omenirii - RELATIVIZAREA - prin operație defensivă de transfigurare I. L. Caragiale formează PAVĂZA-ZIAR: Moftul român - profilaxie prin defularea numelui adânc, adevărat, al pericolului în prăpastia indiferenței totale față de sensurile CUVÂNTULUI - prăpastia Neantului Spiritual - ca înțepenire a dinamismului ascendent și descendent, spiralat, pe AXA POLARĂ A LUMII (abulie cosmică);

⁹¹ - Idem, p. 346.

⁹² - Idem, p. 336.

II - celălalt capăt este în atitudinea ipocrită, leneșă, falsă, mincinoasă, egoistă - tocmai când este nevoie de sinceritate, râvnă reală și angajare, până la auto-sacrificiu. De data aceasta, I. L. Caragiale nu mai folosește numele generic-categorial, al entelehiei dezechilibrului prin indiferență (MOFT) - ci folosește consecința în plan concret a atitudinii metafizice de MOFT: MOFTANGIII. Așa cum subliniază în *Meteahnă*.⁹³, atitudinea față de cosmos, deci și față de patrie, neam și tot ce apare ca emanație spirituală a patriei și neamului - nu trebuie tratată ca **mofturi** - dar nici absolutizată aberant. Legea cosmică este a echilibrului a măsurii în toate. Ce-i fără măsură - e de la demon. Sau, cum spune Hristos în Predica de pe Munte „ce este mai mult, este de la demon”.

Patria e sacră nu pentru că **pretinde cineva**, în propriul interes, de a ieși în evidență - patria nu e o modă, nu e nimic de care să se poată atinge **moftangiii**, adică ignoranții desăvârșitei lipse de măsură în toate. Patria e sacră în sine - și se cheamă TĂCEREA CONTEMPLATIVĂ, de reculegere și contact cu spiritul ei - iar în nici un caz stridența demagogic-declarativă. Altfel⁹⁴ „o apucătură bună a omului, trecând măsura, poate deveni pernicioasă, cum o virtute împinsă peste o anumită limită, începe a fi curată nebunie.”

Ungurul din *Meteahnă*..., care afirmă, aberant, absolutul poporului și exprimării poporului maghiar - de parcă ar fi intrat în paradis și în posesia adevărilor imuabile divine)”limbă?... numai cea națională maghiară! Literatură?... numai cea națională maghiară! Artă?... numai cea națională maghiară! Știință?...tot așa. În fine, idee, muncă, investiție, spirit, judecată, rachiu, vin, braânză, ardei, danțuri, costume, vite, capital, oameni, sfinți, Dumnezeu ș.c.l.... toate, tot - tot așa. Apoi... Maghiarul nu se teme de nimeni pe pământ, contra lumii întregi, maghiarul luptă nepăsător, sigur pe victorie,... fiindcă... are-ncredere în Dumnezeul străbunilor săi... căci... maghiarul în veci nu pierel!”

Concluzia despre prietenul maghiar șovin: „Nu! Patriotismul lui este o meteahnă, nu mai e o virtute. Bine că ne-a ferit Dumnezeu pe noi, românii, de așa meteahnă!” Asta o spune e.a.c., adaptându-se la un incipient șovinism românesc, ca reacție involuntară, subtilă, la șovinismul maghiarului.

I. L. Caragiale, însă, știa altceva - pe care-l declară, necruțător ca spada justiției Dharmice, în *Moftangii*⁹⁵: „Moftangiul este eminamente român. Cu toate astea, înainte de a fi român, el este moftangiu.” Lipsa de măsură nu mai duce la extaze delirante, ca la ungar - ci la snobisme grobiane - indiferent de zona socială (PENIA sau POROS, din punct de vedere al avuției materiale):

„Născut dintr-o familie săracă dar onestă, el este fiul faptelor sale, și, deși democrat prin naștere, el face parte din aristocrația inteligenții, a meritului, științei, artei, culturii ș.c.l.

---

⁹³ - Idem, p. 310

⁹⁴ - Idem, p. 311.

⁹⁵ - Idem, p. 343.

Dar... născut dintr-o familie de adevărați boieri, cari au știut totdeauna să pună interesul patriei mai presus de interesele de clasă renunțând la privilegiile - el, aristocratul get-beget, este adevăratul democrat...”

Și iată cum I. L. Caragiale pune sub semnul întrebării, ca relativizare cu consecințe analitic-reconstructive - **aristocrația** și **democrația** (care nu mai seamănă - nu cu cele platoniciene - dar nici măcar cu cele deja pernicioase ale *Politicii* aristotelice). Sunt, ambele - atitudini de **moftangii** - într-o societate care nu-și identifică reperul moral, centrul spiritual, interiorul sacral.

Românca⁹⁶ este, și ea, o țoapă („Crudă, adică necoaptă, primește cadouri de la răscopți bogați - răscopț, face cadouri la săraci necopți, adică la cruzi: - Ah! Crudule!” etc.” - e snoabă („Dânsa are unul sau mai mulți adoratori, nu de plăcere sau de pasiune, ci de datorie: o femeie de așa înaltă extracțiune trebuie să aibă un *suivez-moi*”) - un veritabil gunoi, o aventură morală, cu statut de GOLEM distructiv, de Dalilă - molestând și demolând Logos-ul Național sacru, prin barbarisme și barbarie snob-prostesc-îngâmfat-antilingvistică (agramată). E absolut iresponsabilă, dezorientată, entropică spiritual: „Când vrei să flirtezi cu moftangioaica, se rățoiește și fleorțăiește. Îi vorbești serios, râde - glumești, e foarte serioasă - o saluți, d-abia moțăie - o iubești, te spune târgului”. Anti-orfică - este întruchiparea MUȘTII INFERNALE, a bruiajului infernal asupra Logos-ului sacru: „Astfel, dacă-ți place muzica, ferește-te să mergi la acele concerte: de câte ori orchestra o avea un pianissimo, moftangioaica *commencera a causer fortissimo...*”

Expresia cea mai clară a borboros-ului, face totul pentru a relativa (în linia lui moft-mofturi) adevărata aliată spirituală românească: „O moftangioaică gătită și împopoțonată de șapte ori mai scump decât s-ar putea explica prin mijloacele consoartelor d-sale, dacă o întrebi ce părere are despre prințesă: - Fie, mon cher, nu zic! E tânără, frumușică, *si vous voulez* - da...prea luxoasă!

Când vorbește de regină, zice: *la pauvre!*”

Ciocoaică și impoștă prin natură, Dalila-țoapă care și-a castrat „consortul” ca și „amantul” - se cațără, „ca scroafa în copac”, prin intermediul dintre cele mai dubioase, imorale la modul absolut. Ajunge să combine, cu nonșalanță, banii „soțului” cu cei ai „amanților” - și când îi dă, și când îi ia...

„Culmea ambiției - un minister pentru bărbat și un secretariat pentru amic.”

Impostura spirituală e mai gravă, cu repercusiuni mari asupra alunecării, fără potențialități resurecționale, în jurul Axei Polare - când e vorba de „savantul”⁹⁷ - „membru în toate societățile culturale-naționale etc.” El descoperă „apa fiartă și mersul în picioare - provocând reiterări sterile-spirituale, derizoriul spiritual: ”Teorii nouă din cărți vechi etc.” Impostorul spiritual e Demonul Hipopotam, Demonul Nesimțirii, imun la stimulii autentici spirituali, la profilaxia morală, prin

---

⁹⁶ - Idem, p. 345.

⁹⁷ - Idem, p. 347.

critică⁹⁸: „Când moftangiul e un imbecil, îi pasă de critică mai puțin decât îi pasă unui suveran african de opiniile presei europene - când are oarecare talent și spirit, critica-l iritează și-l neodihnește ca pe o cochetă bătrână care se teme să nu se afle în sfârșit ca are dinți falși și păr prepus.”

Ironia din finalul schiței de caracter (de fiziologie amorală) e, în fapt, condamnarea la moarte, definitivă, fără drept de recurs, a impostorilor, falsificatorilor de „imagini ale spiritului” și de atitudini spirituale constructive - „savantul” impostor se închide în statuia de piatră - ca demonul în sticlă: „Culmea moftangiului savant: a-și comanda statuia încă din viață și a prezida la inaugurarea ei și la apoteozarea sa - a acestui mare luptător în ogorul științei române! „dar demonii din sticle ies, după... un timp - iar microbii și virușii doar „hibernează”...

Ar trebui (dar nu e așa...) ca apoteozarea de care face vorbire I. L. Caragiale să însemne condamnarea la rătăcirea eternă în întunericul infernal al ignoranței fudule. Dar noi, cei de azi, prin indolența noastră spirituală, le creăm, prin propriile noastre suflete de neo-moftangii, mediul propice de a „învia” și a se umfla... de neant, chiar în mijlocul nostru, punându-ni-se pe suflet. Unde-i Paznicul Dharmei? Doarme puțin...

Nu contează străinii dinafară - ci **străinii dinăuntru**: impostorii spiritului sunt ucigașii anticorpilor națiunii române (față de națiunile celelalte, oricare or fi fiind ele).

Ce trebuie să fie **patria**, deci, conform lui I. L. Caragiale? În nici un caz DECLARAȚIE - ci TĂCERE PIOASĂ. **Patria e o stare spirituală**: starea de concentrare în jurul Centrului Spiritual divin Interior. Cine spunea că I. L. Caragiale, fiind „străin” de origine română, nu poate fi patriot? El este, ca și Aminul-Eminescu - sacerdotul orfico-pitagoreic al **Patriei** (și implicit, al Neantului...). Căci Patria este MITROPOLITUL GHENADIE de la Căldărușani - iar „nu tagma jăfuitorilor”, asimilabili ciorchinilor de muște din mahalaua-borboros „național”.

Patria, ca stare spirituală - nu are nevoie de cantități industriale de patrioți. Ea poate fi doar RUGĂCIUNEA, singuratică, fierbinte și curajoasă - a unuia sau a altuia, dintre cei care au reușit un miracol: să evite impostura iluzionismului ieftin - și să se (și să ne) transforme în SCARA DIVINĂ. La Căldărușani - sau în sine⁹⁹ : „E frumos drum, e minunată mânăstirea. Dar nu mai merg la Căldărușani, până nu s-o încheia campania pastramei și a mustului, și mai ales, până n-o da Dumnezeu să plouă.”

Adică, până când ofensiva borborosului va scădea - iar ploaia nu va fi creatoare de NOROI - ci de efect liturgic - apă lustrală și soteriologică.

***

---

⁹⁸ - Idem, p. 348.

⁹⁹ - Idem, p. 118.

CĂNUȚĂ ȘI RITMUL LUMII MODERNE. PROBLEMA SINGURATIC-CUPLU

René Guénon spune, în *Domnia cantității și semnele vremurilor*¹⁰⁰: „...toate „legendele” (pentru a vorbi în limbajul actual) care se referă la aceste „comori” (în legătură cu focul subteran) arată limpede că „păzitorii” lor, adică mai exact influențele subtile care le sunt asociate, sunt „estități” psihice de care este foarte periculos să te apropii fără a avea „calificările” cerute și fără a lua precauțiile necesare - dar de fapt ce precauții pot lua modernii, care sunt complet ignoranți în această privință? Ei sunt evident lipsiți de orice „calificare”, ca și de orice mijloc de acțiune în acest domeniu, pe care nici nu-l pot percepe, tocmai datorită atitudinii pe care o au față de toate lucrurile. E adevărat că ei se laudă în mod constant că pot „domestici forțele naturii”, dar sunt departe de a bănuși că, în spatele acestor forțe pe care le concep într-un sens strict corporal, există un lucru de alt ordin - forțele naturii nu îi sunt, în realitate, decât vehicul și un fel de aparență exterioară - și tocmai acest lucru ar putea într-o zi să se revolte și să se întoarcă în cele din urmă împotriva celor care l-au recunoscut.”

Și, în *Criza lumii moderne*, p. 25, același Rene Guenon atenționează că apropierea deznodământului actualului Manvantara este grăbită de noi, prin comportamentul total excentric pe care îl practicăm, față de Templul Cosmic și față de Copacul Cosmic: „De altfel, se pare că ne apropiem de deznodământ, care agravează anormalitatea stării de lucruri etc.” - lucru apărut și în *Domnia...*¹⁰¹: „graba febrilă de care contemporanii noștri o pun în tot ceea ce întreprind nu poate face nimic împotriva acestui fapt și n-ar mai putea produce decât agitație și dezordine, adică efecte total negative.”

Cui n-a citit cu atenție povestirea *Cănuță om sucit* - îi recomandăm cu căldură o nouă lectură - căci s-ar putea să aibă revelația faptului complicității sale, de om obișnuit, la catastrofa pe care lumea modernă și-o pregătește cu atâta râvnă - deși **vestitorii** sunt trimiși. Hristos are ipostaze golgotice multiple, în lume - cu funcția de avertizare: dacă crucea Golgotică-Copacul Universal este vidată de înțelegerea sufletului-spirit uman - lumea va fi stinsă și întoarsă pe dos.

Cănuță - e un trimis cristic, un vestitor al catastrofei iminente de **aici** și al răsturnării semantice **de acolo**. Cănuță e PEREGRINUL PRIN LUMI - pentru a constata, ca într-un fel de INSPECȚIE A MANVANTARELOR, unde încă se poate face ceva - pentru spiritul uman - și-n care lume nu mai e nimic de făcut. Încotro a plecat, prin mormânt cănuță, cu ceafa în sus și „țurloaiile pornite către grătarul coastelor (picioarele infernale, ce-au pășit prin borboros - retrase

¹⁰⁰ - René Guénon, op. cit, p. 161.

¹⁰¹ - Idem, p. 67.

în INIMA FIINȚEI)? A pornit, probabil, atât spre alte lumi, pentru a compara și inspecta în ce măsură se respectă RITMUL-SACRU-DHARMA - cât și spre Dumnezeu-Tatăl, spre „a da raportul” și, concomitent, pentru a pregăti arhanghelii să sune din trâmbița Apocalipsului.

SUCEALA lui Cănuță este: I - RĂSUCEALĂ - spiralare în jurul Arborelui Sephirot - ca șarpe cosmic al Manvantarelor, II - este anitnomie, cu rol didactic, față de ritmul comportamental al elevilor-„contemporanii” săi.

Cănuță este alter-ego-ul lui Mitică cel Alb : ROTEȘTE-SUCEȘTE, cu lentoarea ritmului constelațiilor, lingurița existenței lui, în ceașca cu șvarț a cosmosului uman modern. Mitică cel Alb are, pe lângă el, pe CHELNERUL traducător - vulgar traducător, dar „intuiționist” relativ la prietenii lui Mitică cel Alb: suflete deschise, dar ochi ai spiritului închiși.

Cănuță n-are pe nimeni. Este **zeul orfan**, care la „a 13-a învârteală (suceală) a Pământului împrejurul Soarelui” stă să plece, în poziție de fetus (stă pe rampa de lansare - PATUL BUNICII LUMILOR - Sfânta Duminică (Hristos-cel-Unu culegându-și, strângând în de sine, toți apostolii 12 nevăzuți, dar martori tăcuți și-ncrunțați ai inspector-judecătorii acestei lumi, desacralizate prin PĂCATE MORTALE : **beția**, ca paralizie spirituală (iar nu ritual dionysiac), mânia, lăcomia, nedreptatea sălbatică, neomenia profundă - și, mai ales - GRABA DE A SE ÎNTÂLNI, LA POALELE CĂDERII CĂDERILOR - CU SATAN . „Tot fire sucită (n.n.:împotrivită nedreptăților lumii moderne, grăbită la rău, ferindu-se de orice bine, fie și în forma cea mai rudimentară)! Omul când doarme fără grijă, doarme pe-o ureche, nu pe brânci, nici pe una, nici pe cealaltă, nu voise să doarmă, fiindcă-i erau prea simțitoare de cu seară.”

Da: „jupânul” (aghiotant satanic) îl palmuise peste urechi pentru că-și păstrase RITMUL SACRU, al mersului pe **Podul Mogoșoaiei - pod inițiativ**, căruia „jupânul” îi uită, din lăcomie și neomenie, rostul menținerii **verticalității umane** (al nealunecării în borboros). **C. n-a căzut** - „jupânul” a căzut în locul lui în borboros: din doi oameni cu atitudini contrarii față de sacralitate - unul e captura borboros-ului - și acel unul nu poate fi decât cel ce refuză, prin uitare-asurzire, RITMUL SACRU.

De ce adoarme **pe brânci** Cănuță? Un cititor neatent ar spune: **de durere**. Însă DUREREA este „partea lui Cănuță”(pentru a-l parafraza pe I.L.Caragiale din *Partea poetului*): Hristos are misiunea durerii-suferinței soteriologice.Urechile îi ard lui Cănuță - căci se concentrează asupra FOCULUI PARAȘABDEI - cea care l-a trimis pe pământ s-o propovăduiască. Și se pregătea să plece, înapoi la lumea Parașabdei, ghemuit în PÂNTECELE-PAT al BUNICII LUMILOR, care strânge,în amintirea ei, 13-le sacru al BĂTRÂNILOR DE LA MASA ROTUNDĂ-TABELA SMARAGDINA DIN PARADIS. Însă, din ceruri, Tatăl Ceresc îi spune că misiunea sa încă nu e plinită...

Cănuță s-a născut „înainte de moașa-moșire”(nașterea lui e ocultă,din Fecioară) și „fără praznic în calendar”(„Ei-Luceferii nu au stele de noroc...”) - căci Hristos are tot calendarul-zodiac cosmic în stăpânire.RADU e pseudonim ocult al lui Hristos,cel ce „rade” necurățenia pământului. Și-i

„cănit”(înnegrit), pentru că pe Cel Alb nu-l pot suferi demonii printre ei - și trebuie să se adapteze la formal-minimal (dar și asta, pentru Cei Albi, e imposibil - a se vedea reacția mulțimii demonizate în fața palatului guvernatorului Pilat - la Gavafta...).

Cănuță este **germenele lui Radu**. Înnegrit-ocultat (din alb luminos) locul lui Cănuță e pe fundul DRISTELNITEI, ca Foc al Duhului Sfânt (ocultat în „vînățul”- negru al entității pe care nepriceputul metafizic-popa îl obține, prin extragerea silnică din Centrul Agheazmei de Foc a Cristalului Divin.

Dascălii sunt degenerați demoni - uitând- grăbind, nefiresc, absurd și inconștient, RITMUL intelectual(rațional-mașinălesc) - uitând COMPLET de ritmul spiritual:

Cănuță cel riguros și plin de Rîvna Misiunii - numără DOMNI - pentru a-i răstrînge la DOMNUL - pe când Dascălul aiurit (NU SUCIT!- căci suceala e act ritualic, cf. RĂSUCIREA CUCILOR¹⁰², pentru exorcizarea lumii) îi cere să spună numere complexe: Cănuță se apucă de lucrarea NUMERELOR - pt. a restrînge pluralitatea numerelor la **1-Dumnezeu** - dar operațiunea sacră îl turbează pe „deja”**smintitul** (deplasatul-depărtatul de la Axa Divin Cosmică), dascăl care îi cere să numere RÎURILE - și Cănuță se duce în CAVERNA ILUMINATĂ DE DUH A PARADISULUI RENAȘTERII ETERNE - să numere Crucea Apelor de Foc - cele 4 ape din Paradis.

Dascăl, „jupân”, „mulți stăpâni” - toate școlile, foste inițiatice ale Pământului - au fost profanate - și, deci, profanizate. Cănuță este Potirul Graal - Măsura Sacră a Lumii. Este plin cu Vitriol - AMRITA - și de aceea, orice picătură **impură**, a ne-dreptății, a grabei-grăbirii rotirii stelelor în jurul Trunchiului Copacului Cosmic - este expulzată din Potirul Graal: „Istoria lui se poate asemăna cu istoria unui pahar care rabdă să-l umplii cu litra și pentru o picătură se supără și dă pe-afară”. Pentru că acea picătură e stropul de pucioasă demonică, strecurat, parșiv, printre banalitățile lumii. Iar „stomacul Sacru” Cănuță nu dă greș în intuirea demonicului.

Așa se explică autoexpulzarea sa din „partidele”- părți politice - după ce încercase zadarnic să le împace în Unicitatea Dreptății-Dharma - și, mai ales, așa se întâmplă când Magdalena Maria, necurată, nu se pocăiește în fața PEȘTELUI DE AUR-IISUS, nu-l slăvește COACEREA - ci-l „scrumeste”- scuipe între cărbuni , cu indiferența și orbirea păcătosului înrăit.

Cănuță o exorcizează pe FEMEIE, de două ori: prima oară SCOȚÂNDU-I COPILUL DEMONIC DIN PÂNTECE (căci ce poate naște Păcătoasa refractară la pocăință, decât DEMON?) - iar a doua oară - când „fluieră de unul singur”, chemând-evocând magic PARAȘABDA - și „dentistul” (alter-ego-ul „tehnic” al lui Cănuță) îi scoate Femeii - Rădăcina Răului - de la „inimă” (și de la ochii orbiți de păcate): ”- Haha ! zice doctorul. Bine-ai făcut c-ai venit! Avea un abces care se putea sui la ochi, și pe urmă... - Ei, d-le doctor! zice femeia cu tonul blând al celei mai hotărâte scârbe de viață (n.n.: de **această** viață, terestru-senzitivă, în care se înfundase prea mult),

¹⁰² - Cf. Mihai Coman, *Bestiarul mitologic românesc*, Editura Fundației Culturale Române, Buc., 1996.

după ce se clăti bine în gură (n.n.: pentru a-și purifica deplin Logos-ul, redobândit prin acceptarea suferinței mântuitoare-revelatoare de ALTĂ LUME)... Câte supărări am eu, mă mir cum nu mi-a copt până acu și inima !” Ba, poate a început marea coacere alchimic-transfiguratoare, din moment ce acceptă „blândețea” - și, deci, pe Cănuță îl vede (sau începe să-l vadă) corect.

Acum, exorcizată de Dalila din ea, de Rădăcina Coaptă a Răului - Femeia redevine Eva. Dar Eva nu poate regla RĂUL LUMII - iar ADAM-HRISTOS cere „împrumut” sufletul unui prieten - iar acesta, „pe care l-a fost îndatorat pe vremuri cu mult mai mult” (firește, căci i-a dat suflet nemuritor, ca oricărui om...) - refuză să-și piardă sufletul pentru Hristos-Dumnezeu. Cănuță „moare” inițiativ, pentru „acel” prieten (de fapt, se răstignește pentru toată omenirea) - pornind-o, prin solidificarea păcatelor (Mormântul-Lună) - spre Inima Cosmică, Dumnezeu-Treime: „necăciunea” este, de fapt, în sfârșit, coborârea definitivă, după împlinirea misiunii terestre - în CRISTALUL-CRISTELNIȚĂ.

Mistica plecare, pe axa Crucii, ce se sprijinea pe nerecunoscătorul Adam - este formulată sibilinic doar de renăscuta Eva (transfigurare a Magdalenei): „Aș (...) m-aș fi mirat, Dumnezeu să-l ierte, să-l găsesc la loc... Sfinția-ta (n.n.: preot cu sacerdoțiul pierdut) nu l-ai cunoscut pe răposatul Cănuță ... - om sucit !”.

Așa e. Pseudo-preotul, care n-a înțeles **dintru început** LOCUL lui Cănuță-Hristos - nu l-a cunoscut pe Cănuță - Hristos. Femeia însă ȘTIA (după scoaterea ritualică a Rădăcinii Răului) că LOCUL lui Cănuță nu era Materia - Prakrti - ci RĂSUCEALA pe spiralele evolutive ale Crucii-Arbore Cosmic - până la plinirea Miracolului Sfintei Treimi.

Rudă spirituală cu Cănuță e doar câte un NEBUN - iar noi am zice : un singur NEBUN, din cei propuși anamnezei Parașabdei, de către I. L. Caragiale : Cetățeanul turmentat - care s-a azvârlit în CRISTELNIȚA CU AGHEAZĂ DE FOC - și, din centrul ritualului dionysiac-solar - între stânga (BERE) și dreapta (VIN), perfect echilibrat în dezechilibrul lui - împarte, ca HRISTOS-HERMES TRISMEGISTUL - mesaje oculte, SCRISORI PIERDUTE. Căci Hristos- Hermes e singurul stăpân- posesor al ARHEULUI-SCRISOARE (acest arheu, invizibil ochilor fizici, vizibil **iubirii**) se numește SCRISOARE PIERDUTĂ: TOȚI care cred **că au în mână** scrisoarea ocultă - au doar foi albe - „păcănituri” dandanahice la „Războiul” demonilor tereștri. Să vină cu sufletul cuprins de iubire cristică - la STĂPÂNUL SCRISORII-LUME PARADISIACĂ - **Cetățeanul turmentat**.

*

Și a venit vremea, credem, să vedem ce-i cu CUPLURILE - mult discutatele **cupluri** din opera lui I. L. Caragiale.

Când o entitate terestră nu poate strânge – concentra avânt spiritual, pentru unirea cu paredrul său CELEST - i se naște un TOVARĂȘ-DUBLET, cu care face cuplu terestru, ca garanție demonică a rămânerii sale, înfipt în mlaștina-borboros a Materiei-Prakrti.

Când o entitate terestră (sau nu ...) strânge, cui râvnă și avânt spiritual, energii divine - ea, paradoxal, rămâne SINGURA pe Pământ - pentru că și-a TREZIT-CREAT paredrul CELEST, OMUL- DIN – LUNĂ, fratele sacru, de care vorbește Maestrul Parașabdei - Ion Creangă, în **Dănilă Prepeleac**.

Iordache Brânzovenescu are nevoie de Farfuridi? - sau invers? Farfuridi- demolatorul absolut al Logos-ului, are nevoie de cineva (demonic ca esență metafizică), care să-l ajute, prin confirmare: și se ivește Brânzovenescu. Adică, **suportul- farfurie** primește coagularea (neagră, însă) a BRÂNZEI-BRÂNZIRII Borboros-ului. Tot haos - tot imposibilitate de implantare a semanticii divine - dar, în plus, mai „încleiat”, facând străbaterea la fel de grea ca prin smoală. Farfuridi și Brânzovenescu se sprijină, semnantic, în nemișcare - unul pe altul. Iordache n-a ținut discurs la primărie! N-a ținut? Ba da: Farfuridi e partea evidentă, suportul-farfurie, al ÎMPĂRTĂȘANIEI CU SCÂRNĂ A LUMII.

De unde a luat scârna? Din COAGULUL NEGRU - **brânza neagră** al lui Brânzovenescu.

Lache și Mache - sunt cuplul GHETEI: ei nu au **picioare- ființă** (distincte, cu identitate) - ei sunt inexistenți ca entități metafizice. Și atunci, țin pe masă, CA PAREDRE ALE FRICII DE A FI - a fricii de a ieși din pântecul infernal: **gheata-ghetele**. Expresii ale lașității în fața actului ritualic-sacral al existenței. Sterilități absolute. Neființe- neanturi. „Vânturi” venturianice.

Ipingescu și Dumitrache: cuplul care, într-un sacerdoțiu pe dos, slăvește demolarea Logos-ului. Demeter a degenerat, sub **ipingeaua-masca (mantaua)** lui Ipingescu.

Veta și Zița - sau Veta și Chiriac? Ambele. Ambele „cuplări”sunt valabile - căci în BUTOIUL DRACILOR - Zița nu poate fulgera - ci rămâne soția (secretă) a lui Țircus-Țircădău, „trecută doar strada”, în Templul Vârtejului nocturn al Demolării Logos-ului - Andreică (andros+ică - bărbat degenerat, demonizat, hermafroditizat) este , prin degenerare calitativă, și Kiriakos, și Spiridon-Spirala Descendentă, în fundul butoiului. Cine „trăiește” cu cine? În Butoiul Demonic e promiscuitate: Zița-Tircădău-Andreică- Veta, toți patru sunt de nedistins - și pot coabita în infernul sexualității, în labirintul dizolvării personalității ritualice.

Cam cum se întâmplă cu Leonida și Efimița, cuplu hermafrodit - nenăscut din burta-labirint infernal al „răposatei” - principiul activ - feminin demonizat și demonizant.

Apoi, Ștefan Tipătescu și Ghiță Pristanda, sau Ștefan Tipătescu și Zoe? Depinde. Câtă vreme Ștefan Tipătescu este departe de „ce lume, ce lume” - demonul bolboroselii și al ițelor, „pristandaua” este tovarășul-dublet perfect. Când Ștefan Tipătescu își dă seama, fie și fulgerător, de încălcarea violentă a Dharmei și „țipă, și pătimizește”, cum îi e NUMA - dubletul terestru este

Zoe=viața (Eva-Heva). Dar Zoe nu este exorcizată, ca femeile lui Cănuță. Mai are o „coastă de drac” - sau mai multe: așa e VIAȚA...Și atunci, cuplul Ștefan Tipătescu-Zoe rămâne în borboros. Nu în mijloc - ci **în lateral**. Și nu scufundat - ci respirând uman, dar nu-și poate trezi PAREDRII CEREȘTI - sunt prea slabi-slăbiți spiritual, de „HULA” valurilor vieții (**ei** sunt adevărații **turmentați**: observați că personajului turmentat nu i se spune simplu : **BETIVUL** - ci **CETĂȚEANUL** + turmentat, căci el e **OMUL CETĂȚII AUGUSTINIENE**, sau **PLATONICIENE** - dar valurile-undele perturbatoare demonice îl pun în ipostaza de a părea-apărea mereu dezechilibrat: e vorba la ce punct ne raportăm, ce punct de reper alegem: dacă îl alegem pe **CETĂȚEANUL=AXĂ**, el este drept ca **BRADUL**, dar dacă ne alegem ca punct de reper „normalii” demonizați - Cetățeanul se transformă într-o arcă cu **CATARG-BRAD**, bătută de toate vânturile, în veșnic pericol de a fi dezechilibrată).

Rămân, pe Pământ, Ștefan și Zoe : Stephanos (**COROANA**)+Zoe(**VIAȚĂ**). **Coroana vieții** - fixată deosebit de cercul-horă a demonilor - într-un infinit al existenței: infinit.

Zaharia Trahanache - cu cine face cuplu? De ce n-ar face cu Dandanache - care, aparent, este paterul lui Cațavencu? Nu - din nou, Zaharia Trahanache, Nae Cațavencu, Agamemnon Dandanache - dar și Ghiță Pristanda - pot dansa un **CADRIL DEMONIC** (ca și cel din Noaptea Furtunoasă: Zița-Andreică-Kiriakos-Veta), în mijlocul borborosului: minciuna, intrigile(sterile, dar dezechilibrante cosmic), scrisorile false, violența inutilă, distructivă spiritual - toate acestea și încă multe , îi unesc de mâini, într-un **pătrat al cercului** (sau un **cerc al pătratului** - cvadratura cercului...) dintr-o bolgie infernală dantescă. Sau pot fi prezenți, simultan., în mai multe bolgii - căci am menționat promiscuitatea din **BUTOIUL INFERNAL**.

În **D'ale carnavalului** - se vorbește de cupluri evidente (de către critica de specialitate). Se poate să fie așa - dar opinia noastră e că așa-zisele cupluri pot dansa o horă demonică, în indistincția borborosului. Un singur personaj are **PAREDRU OCULT** - este, pe Pământ, un **SINGURATIC** : Catindatul, care nu poate să se „magnetizeze” perfect - și, ritmic, simte **durerea RĂDĂCINII INFERNALE** (durere care nu e altceva decât semnalul celest a lui **MATEI-UNCHIUL OCULT** al **PLOII LUSTRALE** - Ploiești). Și „tachinarea” lui”dă chix”, fără excepție - căci nu are suficientă nemernicie să se fixeze în hora dracilor. Dar nici suficientă tărie să îndure **VITRIOLUL** - pe care îl transmută în inofensiva cerneală ”violentă”. Și nici măcar nu are curajul să scrie sau să primească **CU FAȚA** - **mesajul ocult-EVANGHELIA**: tot ce rămâne din **SCRISOAREA OCULTĂ** (pe care și el a primit-o, dar n-a avut curajul s-o citească-descifreze) e pată de cerneală de la ceafă - pe care singur și-o face, „ștergând condeiul ”: masturbarea spirituală, ca Logos...

„Violența” cernelii evanghelice e, în cazul lui - falsă violență - violență din interiorul uterului - ca aceea a lui Leonida.

În registrul ocult, Catindatul fără speranță (care-și exasperează, prin ineficiență spirituală, **PAREDRUL CELEST-UNCHI**) este prima ipostază terestră prin care atrecut Leonida - căci Catindatul **CĂZUT** mereu, va intra nu sub incidența Dharmei - ci sub aceea a **LEGII DE**

MURĂTURI - conservarea inconștientă a borboros-ului, prin neglijarea ascultării Parașabdei. Observați, vă rugăm, ce limbaj”deșucheat”- descentrat semantic, folosește Catindatul - și, apoi, recitiți pasajele-monologuri ale lui Leonida. Catindatul **nu e o entitate într-atâta de pervertită**, încât să țină discursuri ”eficiente” demonilor lingușitori - cum face, în alt context, Andreică al Vântului Demonic: „Domnule, Dumnezeuul nostru este poporul : box populi, box dei!” (abia aici e violență demonică fără perdea: loviți aparența-popor, loviți, mai ales, paredrul celest al oricărui popor - pe Dumnezeu - **boxați**, boxați...) (...). „ori toți să muriți, ori toți să scăpăm [evident, alternativa încifrată e moartea entităților divine și victoria-scăparea din lanțuri a entităților demonice](...) DA, familia e patria cea mică, precum patria e familia cea mare [a demonilor instalați confortabil întru slăbiciunile noastre morale] etc.” Dacă ar fi așa nerușinat-degradat l-am asimila „teniei”, panglicii nesfârșite și neîntrerupte a borborosului sub aparență de Logos - „ciorbei” demonice în care plutesc Farfuridi, Cațavencu, Dandanache etc. Căci Andreică, dacă nu v-am spus, vă spun acum, poate face „cuplu”(deodată sau pe rând - de fapt, ACUPLARE INFERNALĂ PROMISCUĂ) cu frații săi publici: Farfuridi, Cațavencu, Dandanache. Căci fratele său „de budoar”,de uter - este Leonida(TEORETICIANUL DEMONILOR,antrenorul lor,pentru când vor ieși,sa invadeze Lumea - din uterul-casă „Bătrânească” - bătrână ca însăși Talpa Iadului).

Dar Catindatul o să stea în „grandiropul”(RUPA-cea-MARE,Forma cea goală) cu măști stupide puerile,anti-spirituale, o să joace „conțină oarbă”, autotrișându-s, învârtindu-se în jurul propriei cozi, de care vor trage dracii hermafrodiți (pamponi, crăcănei-crăcănați tocmai pentru că au fost castrați), pristandale, ipistrați etc. - și draci-femei:Didine (interpretare: de două/patru ori NU: 2+2+NU), Mițe ale Bastonului-Făcăleț,Vete (care spun „veto” – **mă împotrivesc!** - Dharmeii, în orice chip s-ar arăta ea) și Zițe (care în loc de fulger - fâsâie vânturi venturianice...).Și UNCHIUL CELEST, știindu-l ”băiat cuminte” - va aștepta mereu și zadarnic. Sau, pentru că e ATOTȘTIUTOR ȘI ATOTÎNDURĂTOR - îl va tolera pe inconștientul, și năucul și năucitul ăsta de OM - pentru că, încă iresponsabil...

SINGURATICII sunt Cetățeanul turmentat, dionysiacul căutător încăpățânat de VERTICALĂ - și Mitică cel Alb. Niciodată Mitică cel Negru. Mereu - Cănuță.

À propos. S-ar putea spune că Mitică cel Negru îl are ca dublet pe Mitică cel Alb. Dar Mitică cel Alb este un SINGURATIC ABSOLUT. Și iată cum **singuraticii** se pot , și ei, împărți în **singuratici absolut demonici**(Mitică cel Negru - Anti-Dharnicul - care, aparent, e dubletul **tuturor** - în realitate, nu există decât ca voce etern-rătăcitoare) - și **singuraticii celești**, Trimiși și Vestitori-Îngeri(în același timp) - cuplați doar în ABSOLUT (cu PAREDRUL DIVIN) - precum Cetățeanul turmentat, sau ION RĂSTIGNITUL DIN FÂNTÂNA DINTRE LUMI.Sau,cum am tot zis - Mitică cel Alb.

Deci , să fim atenți cu „cuplurile” caragaliene - pentru a nu face noi înșine „cuplu” cu greșeala și ignoranța.

***

prof. dr. **Adrian Botez**

MOARA DE PIATRĂ ȘI MOARA DE VORBE

Dacă I.Slavici este un cinic, când folosește sintagma MOARA CU NOROC - pentru MOARA DEMONULUI - vestitul cinic I. L. Caragiale este foarte grav și chiar ritualic, când denumește Moara Diavolului Anti-Dharmic: MOARA DE PIATRĂ. Adică, nu Moara Pietrei Filozofale (căci I. L. Caragiale păzește Dharma, cu ochii spre tot ce o încalcă, adică spre Anti-Dharma, deci nu poate vedea Aminul-Piatra Filozofală) - ci moara care, în loc să macine GRÂU - macină **piatră**. O sfărâmă - până la **nisip-neant**. Piatra rezistenței spirituale (PETRAS, apostolul cristic) - e prefăcută în **praf cosmic**, absolut dispersiv. Piatra din care Moise scoate apă în deșert - e redusă la nisipul absolut infertil. Și totuși - **măcinat de Moară!**

Cine sunt nebunii care macină la Moara Nisipului? Evident, toți încălcătorii de Dharmă, care transfigurează lumea (și pe ei) invers - din piatră-munte - în deșert. Dar cine sunt încălcătorii de Dharmă? Evident, toți cei ce-și bat joc de sacralitatea Logosului Creator - ca Parșabda - dar și ca rigoare morală, ordonare pe structurile ascendente ale Golgotei Lumii.

Deci, în afară de SINGURATICII DIVINI (Vestitori și Trimiși - Iisuși) - toate personajele lui I.L. Caragiale sunt morarii MORII DE PIATRĂ: de la trădătoarea de conjugalitate (conjugalitate, ca suferință asumată pentru proiectarea vieții Logosului - în nici un caz pentru făurirea papușii - Golem=Goe și alții ca el, ajunși în vârful inversat al Uterului-Cavernă Demonică, prin descinderea degenerativă a Logosului-Virgiliu-Horațiu-Ovidiu - în poziția Dandanache sau Mitică al Neantului) până al orice Lache- Mache: toți, oarecum asemănători, prin pustiul sufletesc-spiritual, care îngheață totul, de departe. Conjugalitatea-suferință este elugată (nu punem aici în calcul suferința mazzochistă, în vederea sadismului, a cuplului Anca-Dragomir, din **Năpasta**), în disprețul Dharmei - și atunci se ajunge, abia, la falsul „noroc” à la Guvidi - noroc dezastruos și dezagregant.

Abia în acest punct al desfășurării logice - I. L. Caragiale se întâlnește cu I. Slavici. Ultimul a grăbit desfășurarea logică (și legică), ajungând în mod **cinic**, și nu logic - la Moara cu Noroc. I.L.Caragiale - revelatorul și păzitorul Dharmei trebuie să fie mai viguros (paradoxal, în plan ontologic, profan, cel riguros a fost Slavici) - și merge pe linia: cine încalcă Dharma - își pierde Purusha. Cine își pierde Purusha - dă de borboros-ul - Prakrti. Cine se înfundă în Materie - nu mai poate vedea lumina evolutivă. Nemaivăzând evoluția - vede roata sterilă a Morii. Dar Moara de Jos nu e ca Moara de Sus. Moara de Sus e Zodiacul avându-l în centru pe GRÂUL HRISTOS - pe când Moara de Jos e **lacul de piatră** care, prin **simularea rotirii** (căci micro-trebuie să imite

macro-cosmosul) - seamă a Cerc-Roată - dar Roată a unei Mori a Morții- Nisip, nu a Grâului-Viață.

Din momentul supunerii, ca morar al asasinării prin dezintegrarea Logosului-PIATRA FILOSOFALĂ - în Piatră-de- Nisip - devii „clientul” stabil al Demonului. Și Demonul te umple de excrementele borborosului. Și umplerea ex-ființei de excrementele borborosului - se numește: OM CU NOROC - sau MOARĂ CU NOROC. Tot una. Pentru că nu e moara - morișcă - swastică, rotire alternativ-sacrală, ritualică, a vieții și morții - întru eficiență soteriologică. Și este rotirea în gol, în neant, a neantului însuși=excrementul diavolului. Guvidi-Farfuridi-Andreică-Leonida - devin niște Ixion-i - dar stinși, nu **arzând**, nici în aer, nici sub pământ - pentru că sunt **neant**. Sunt incapabili de a combustiona propria distrugere și reproiectare-consecutivă. Ei doar se autodistrug. Moar de vorbe goale, desemantizate - atât farfuridice, cât și venturianice sau cațavencice, nu sunt decât VÂNTURILE DIAVOLULUI - și în sens de flatulații demonice - și în sens de **noți furtunoase**.

Lumea lui I.L.Caragiale. adică a noastră, revelată și păzită de vigilența spirituală a lui I. L. Caragiale - după lupta dharmică pe care o păzește, sacerdotul-I. L. Caragiale suferă de impotență ascensională și de complacere în hora borborosului - din finalul **Scrisorii pierdute**.

Când lumea va găsi SCRISOAREA OCULTĂ (prototipul sacral, păzit de Cetățeanul turmentat și ceilalți singuratici, extatici și răstigniți - prototip care s-ar putea să fie însăși HARTA PARADISULUI) - atunci abia se va trezi - trezindu-și, adică, paredrii celești - pe care îi va pune la treabă, pentru ascensiunea soteriologică a dubleților lor tereștri. Până atunci, PRISTANDA-VAMPIRUL nu va ști că e vampir Leonida-Efimița nu se vor naște, ci vor sta în sta saramura placentară a LEGII DE MURĂTURI - Lache și Mache se vor ascunde în CREATA, Veta nu va putea închide, spre coloană cer-pământ, V-ul infernal sexual (obscen), pentru a-l transfigura în V-ul victoriei asupra lui Kiriakos, falsul stăpân al Verdului-Zița nu va căpăta lumina fulgerătoare a propriei inițiale, ci se va hlizi, țipând, concomitent, isteric, la Tircul-țicădău (soțul ei mistic, Cetățeanul turmentat) - de Iunionul - Dezunirii- Dezintegrării Morale, dar al Unirii Demonilor în HORA-CER (cu semantica inversată spre infernal). „Iunionul ” vine de la **iunie** (=jonctio-onis)=**mijlocul**. E centrul iadului- centrul butoiului - a cărui HORA-GURA INFERNALĂ o întâlnim și-n hora **Scrisorii pierdute**, și-n **Telegrama** („pupat toții piața endependenți”)=Piața Centrală a Bucureștilor sau a oricărui oraș anti-dharmic=Gura Butoiului (ceea ce e gură în lumea divină este opusul traseului digestiv =anusul demonic: „i” de la Independență ar fi însemnat coloana ce unește cer-pământ, schimbarea lui „i” în „e” înseamnă curbarea demonică a gurii-început-sfârșit de lume) - Centrul-Cuiul Butoiului: Andreică al Vântului Infernal.

Catindatul nu va primi, curajos, în față, FOCUL SUPREM AL VITRIOLULUI.

Și chiar Cetățeanul turmentat va trebui, mereu, eroic, dar și sssific, să oscileze pe Roata Lumii, pentru a fixa Muntele-Verticală (forma sacrală a Arborelui Sephirot). Căci noi și ticăloșenia

noastră modernă suntem cauza clătinării Cetăţeanului turmentat, ameteleii-clătinării, răstignitoare între Pământul-borboros anti-dharmic - și Olimpul (Sinaiul) Dharmei Cosmice.

Noi îl răstignim pe Ion Nebunul, noi îl tot împingem în oglinda neagră a ceştii cu svaţ pe Mitică cel Alb-extaticul Hristos, care de 2000 ani se chinuie să ajungă la urechile noastre, între care stă înhămată Moara de Piatră (Moara Clevetelii, Moara de Dezintegrare a Logos-ului Sacru) - se chinuie să șoptească în urechile noastre marea revelație sapiențială-ptahică: EȘTI (SUNTEȚI) PTAH, EȘTI (SUNTEȚI) HIEROGLIFA SCRISORII DIVINE! EȘTI (SUNTEȚI) LUMINA! De ce trageți, mereu, la întunericul Mlaştinii?

Și tot noi suntem cauza RĂSUCELII eterne a lui Cănuță, care tot urcă și iar coboară, HRISTOS AL MIZERICORDIEI - să ne dea vestea PEȘTELUI CU ICRELE MÂNTUIRII - ALE BELȘUGULUI PARADISIAC - iar noi, ocupați cu cleveteala și ațâțarea focului Gheenei, al păcatului - scrumim PEȘTELE.

Iar Lefter Popescu, neîncrezătorul în norocul demonic (căci tot n-am vorbit de **Dharma întoarsă** - loturile-lozurile cu numele inversate) - este, tot din pricina neomeniei noastre, care l-a făcut pe el să spargă farfuriile demonului-Farfuridi (demonul dezintegrator de Logos), exorcizându-se și exorcizând-bătând demonii-țigănci pentru „jagheta” (Pielea Originară a Dharmei Adamico-Paradisiece), supunându-se spurcării cu excrementele diavolului-prunele sfarogite și sleite-opude **mătăniilor** rigorii Dharmei, mătăniilor ale Lumilor Înfocate ale Divinului Logos - ei bine, din pricina neomenirii noastre care nu vrem să acordăm atenție și dovezi de apreciere bieților SINGURATICI ONEȘTI AI DHARMEI - este silit la șoapta eternă, care să convingă Anti-Dharma să se inverseze în Dharma-Paraşabda: (p.159): „șoptind mereu, cu un glas blajin, același cuvânt : „Viceversa...da, viceversa!”” - cuvânt vag (noi, neînțelegătorii, am făcut **vagă** Dharma și **clară** Anti-Dharma) ca și vagul vastei mări (a borboros-ului moral al lumii), care, sub fața-i fără creț, ascunde-n tainecele-i adâncuri stâncoase cine știe ce **corăbii** (CORABIA NOETICĂ, CORABIA PARAȘABDICĂ, din **Pastramă trufanda**) - corăbii zdrobite de noi înainte de a fi ajuns la liman, de-a pururi pierdute. De fapt, nu pierdute-dar ridicate foarte sus, din borboros - să nu le atingă, cumva, Mitică cel Negru - dar să le poată atinge Mitică cel Alb, Cetăţeanul turmentat, Ion Nebunul, Cănuță Peștele.

****

prof. dr. **Adrian Botez**

MONARHIE. EROISM ȘI MAHALAGISM.”SIMT ENORM ȘI VĂD MONSTRUOS”. „VICTORIA” ASUPRA CĂTELULUI ALB

Eroismul e o noțiune foarte periculos de folosit, dacă nu este tratată în regim sacral. Căci, în regim profan, EROISMUL ține de conjucturi și de interese meschine - în mijlocul sau la intersecția acestor fire de mreajă infernală „căzând” o entitate metafizică suspectă de ionconștiență. Căci e foarte greu de crezut - și imposibil de realizat - o entitate **umană** care să poată fi solidară, concomitent, cu borborosul (mahalaua) și cu „gura de rai”.

De aceea, cel care, în povestirea *Grand Hôtel Victoria Română*¹⁰³ - afirmă „simt enorm și văd monstruos” - nu face altceva decât să-și proiecteze ființa dincolo de simțuri, pentru a căpăta **percepția de perspectivă** asupra lumii. Simte **enorm** - pentru că nu se mulțumește să simtă **această** lume, în imanența ei - ci, prin eforturi spirituale de maximă încordare, ține legătura **lumea terestru-profană** cu **originea ei divin-sacrală**. Ține deschis coridorul dintre originea lumii și efectivitatea fenomenală a lumii. Și viziunea-vedere, prin menținerea coridorului de comparație-este **monstruasă**, în sensul că implică revelația degenerării cumplite a esenței sacrale a lumii efectiv-fenomenale - până la caricatura tragică - numită MONSTRU. Dar această viziune I. L. Caragiale **și-o asumă**, căci el este Revelatorul și Paznicul Dharmei **în Lume**. De aceea, el nu poate spune: **Văd monștrii!** - ci: **văd monstruos...** Adică, silit de misiunea sacrală să mențină coridorul comparatist între cele două aspecte ale lumii(originar și efectiv-fenomenal) - trebuie să-și înglobeze în ființa sa, ca și Hristos, toate treptele degenerative care produc deosebirea între **cei doi poli de viziune ai lumii**, recepționată în simultaneitate.I. L. Caragiale devine, prin asumare, el însuși MONSTRU (ca dragonii care păzesc podurile-fântânile-trecerile spre alt tărâm) - căci a preluat organic, cristic, factorii degenerescenței: prin revelarea degenerescenței lumii și a factorilor de degenerescență (demonii din umanitate) - se produce **efectul soteriologic**.

Ce este efectul soteriologic, în cazul paznicului răstingnit pe culuarul dintre polii simultani ai lumii? Este decelarea **sacrului eroic** (tocmai pentru că e sacral și se încapățânează să rămână sacral - este eroic), în raport cu borborosul-mahala. Este discernerea entităților activ-sacrale - de cele pasiv-demonice.

De aceea, tot ce **pare a fi eroic**, tot ce este-arată eroic în lumea profană - aprține, de fapt, borborosului, caricaturii demonice. Oamenii tereștri au căpătat un „talent demonic” de a înjosi tot ce e sacral autentic - și de a susține furibund, înălțând pe papainoage (picioarele false și lungi) tot ce este non-eroic, pseudo-eroic.

---

¹⁰³ - Cf. I.L.Caragiale, *Temă și variațiuni*, Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 57.

Nu **căderea ziaristică** a Plevnei este un act eroic al românilor - ci însăși atitudinea de autosacrificiu, absolut dezinteresat, a dorobanților, care din noroiul tranșeelor, prin dăruirea vieții către mocșa-patrie - au transcens în **ziarul** lui Frédéric Damé - ci în Empireu.

Victoria Română este, la origine, un eveniment sacral - atâta timp cât nu este preluat de borborosul-mahalaua umană. Când este, însă, însușit prin siluire și agresivitate demonizată - termenul de **victorie** este înjosit, prin demagogie patritardă, la victoria **romană**. Căci însuși adjectivul **romană** (care trimitând la entitatea metafizică originară, păstra în el sacralitatea) - este înjosit semantic - iar când cațavencii feroci, clănțanind între colți Logos-ul sacru, rostesc romană - ei rostesc, de fapt: **mahala, borboros, demonic**. Căci borborosul **hiper-rostește**, emfatic - pe când sacralul e **discret și tace**. „Iar restul (sacralul) e tăcere” - spune Shakeaspeare, pentru a echilibra tumultul demonic-pătimaș din *Hamlet*. Demonii înjosirii sunt cei mai temuți demoni - afirmă, astfel, în subsidiarul tuturor textelor sale. I. L. Caragiale: ei fac din **moșia-patrie** - „țărișoara mea” (adică haznaua excrementelor demonice ale ucigașului de entitate metafizică-țară), ei fac din eroi-arhangheli, autosacrificiali în raport cu mocșa-patrie - „baionete inteligente” - adică: **a** - fie monștrii demolatorii ai Logos-ului-vorbă și ai Logosului-faptă¹⁰⁴ - cf. „căpitanul gvardier”, fiu de boier velit care, din **frați** face **fraci**, adoptând o democrație ciudată, care îmbină ”respect la persoane, respect la propitate”

- cu „Destul! Hoxina! Cigane! acuzica luaci-mă în brace și m-aridicaci în sus” - și, astfel, prin pervertirea monstruoasă a Verbului în demagogie-preschimbă, la modul mitic (cum dracul din povești preschimbă aurul în cărbuni sau bălegar), **praful de pușcă** (fulgerul zeiesc) al „infamei Reaccioni” din 1848 (caricatură de revoluție, hibrid de „popor suveran” și tirani autentici, mascați sub piei de oaie - demoni ai carnavalului) - în **scrumbii** „sfeterisite” de „poporul suveran”, fără „respect la persoane, respect la propitate” - și nu în cadrul Cinei de Taină euharistice - ci în cadrul cuplurilor imorale (**Marghioala-chir Mihale**), care consumă PEȘTELE „la grătar”, regretând lipsa, din Trăsnetul „Reaccioni” - a untdelemnului și a „lejilor de lemui” (lăzilor cu lămâi),

b - fie „gvardia” de la 1866, creată de C.A. Rosetti, cel puțin cu numele, pentru a aminti de „gvardia” civilă de la 1848 (realizând continuitatea borboros-ului-mahala, în care îngroapă-transfigurează negativ entitățile eroice): d-l Guță Cotoi transfigurează ideea eroică, într-o escrocherie ordinară, o găinartie constând în neguțarea nerușinată a prezenței în gvardie (o rublă pentru scutirea de gvardie...) - și neguțarea „eroicelor” medalii - „dicatorății” (date pentru „eroica” contribuție la păzirea „poporului suveran”) - pe o jumătate de pol, redusă la o rublă și jumătate - și , apoi, redusă la ...**uitare și nimic**. Adică, la esența neantică a „patriotismului” și „eroismului” - ca demolări ale Logosului. Cine ia „dicatoria” totuși? O ia „românul” Sarchiz, cel care amestecă,. Într-un veritabil borboros „domestic” - cafeaua cu caimac cu ...efectele mucilaginoase ale guturaiului.

Da. Eroismul **umanizat** (adică desacralizat) este borborosul. Este palparea lipicioasă, de meduză sau caracatiță, din partea animalului-copil, care îl contaminează de **starea de menajerie** pe I.

---

¹⁰⁴ - Idem, p. 390.

L. Caragiale - pe cel venit cu trenul din oboseala pazei Dharmei Cosmice: „Un băiețel ce de vreo cinci ani se scoală de la locul lui, vine binișor la masa mea și se pune (...) să mă studieze de aproape (...) Mă gândesc la bestiile din menajerii: ele, afară de chinul dureros al captivității, mai sufăr unul, care acuma văd eu cât e de neplăcut să rabzi, fără să le fi solicitat, privirile persistente ale unei mulțimi curioase (...) pe mine, băiatul cu mâna plină cu spumă de zahăr, mă și pipăie! Imposibil de răbdat...” (p. 38). Este promiscuitatea „Victoriei Române” cu prostituția la vedere și cu obscenitatea pseudo-orfică: „Dincolo, în birt, sunt două femei și tineri. Beau și râd. Lângă ei pe o laviță, cântă doi lăutari. După gesturile și grimasele cobzarului, după, iscările ce le face cu pântecelul, pare a fi un cântec obscen.” Este cearșaful (care, în mod normal, e substitutul sufletului) plin de „popor de ploșnițe”, adunat ca la „un plebiscit” („eroismul democratic” adus de demonii liberalismului) - „plebicistul” lui Farfuridi - transpus în valoarea sa reală: oamenii ai infernului liberal-borboros al promiscuității=ploșnițe, de tip Guță Cotoi (cel care înjură „ciocoi”, procedând ca și cucul - căci tocmai el este „țâțâna ciocoisului”), Sarchiz, Mihale și Marghioala, Farfuridi, Cațavencu, Dandanache, pristanțele - și, să nu-l uităm cumva pe „revoluționarul” de la 11 februarie 1866 - „nenea” Niță...

De la fereastra camerei cu numărul 9 (numărul-inițiatului, marele număr magic - dar care, prin „răsturnare”, ca în *Noaptea furtunoasă*, poate redeveni infernalul 6...) - se poate „simți enorm și vedea monstruos” - adică se poate percepe **lumea**, prin relație și comparație cu expresia ei ocultă, sacrală. Căci furtuna din Butoiul-Casă a dracilor stă sub **fals** semn 9 - care este, în realitate 6 - cifră a Antagonismului și Lingamului (sexualului demonic): undeva, ocult, un ARHITECT, mascat ca BINAGIU - SCHIȚĂTOR ȘI SUSȚINĂTOR AL UNIVERSULUI - ascunde numărul demonic - pentru a-i vedea în REALITATE pe demoni în dezlănțuire contra Logosului și Dharmei. Curios, pe ocultul arhitect (sub mască de binagiu) îl cheamă Dincă - de la Constantin (CEL ASCUNS SUB DERIZORIU, deși este, după denumirea latină: CEL CARE SE MENȚINE EGAL ȘI STĂRUIE ÎN LUCRAREA SA).

Trebuie într-adevăr să „simți enorm și să vezi monstruos” - pentru a mai putea distinge și discerne, din borboros, din mijlocul mahalalei-umanitate, dominate de **măturătorii-gunoierii**, care îl sacrifică pe Hristosul-Câine (pe Fenrirul transfigurator sacral), într-o atmosferă infernală, de **cruzime și imbecilitate**, cum numai între palatul lui Pilat și poalele Golgotei a putut exista: „Câțiva inși se pun la pândă de-o parte și de alta a uliții. Un câne flămând rătăcește (...) La un semnal, toți se ridică și-l împresoară din toate părțile. O clipă, animalul se oprește înghețat. Sângele-i dă năvală la inimă, care-ncepe să zvâcnească de coaste...e pierdut! (...) Ochii turburi caută încotrova un punct de scăpare - dar abia se pune problema în mintea aiurită, și o piatră l-a izbit peste bot, alta la încheietură, un lemn peste șale și altele plouă (...) Huiduiturile și râsetele acopăr chiar și glasul celui mai interesat, chelălăiturile animalului. Îl mai văd doar cum se zbate, sub loviturile măturoaielor, ridicând cu contorsiunile lui un nor gros de praf (...) Măturătorii stau tolăniți pe trotuar, iar la lumina felinarelor din colțuri se vede în mijlocul stradei victima lungită - e un cățel mic, alb și lățos...Bietul dobitoc!” Câinele este **alb**. Impresia de derizoriu a victimei a creat-o și Christos, pe Golgota. Nu se găsește nici pe Golgota, nici în fața „Grand” Hôtelului (**grandoarea** este inversată în mișcări înjosoare spiritual)

Victoria Română (victorie asupra nevinovatului, micului CĂȚEL ALB.) - cineva care, „influent”, să ia partea victimei. Niciodată în momentele grave, cruciale, ale istoriei, oamenii nu devin **influenți** înspre Bine - ci rămân „influenți” în sensul proliferării accelerate a dezgustătorului borboros imoral/amoral.

Din lipsa influenței benefice asupra cauzei CĂȚELULUI ALB (care ar fi fost șansa VICTORIEI ADEVĂRATE: Victoria Moralei, victoria asupra lenei spirituale, lene născătoare de **crimă**, căci leneșii și lașii caută să defuleze energiile lor clocite, subumanizate, asupra celor **mici, albi și slabi**.) - se produce reacția de victimizare „eroică”, adică exasperant de nedreaptă și caricaturală - reacție în lanț: apare femeia ”cu silueta albă” - care ridică, într-un gest de revoltă zadarnică, pumnii încleștați - dar **epilepsia imoralității** - îi frânge gâtul pe spate, răsucind-o, pe spirala AXEI LUMII, în jos, în borborosul colcăitor. Ea cade „în prag” (în pragul...”victoriei”...), cu fața spre un cer care este, de fapt, la fel de agresiv-negru ca și pământul. Căci ea se află în **Centrul Infernului** - acolo unde, la intrare, „lași orice speranță” în deosebirea-discernerea Rău-Bine, Jos-Sus. Și, deci, fără speranța de a fi FEMEIA. E o caricatură exasperată a unei Dalila decăzute până la ultima treaptă a mahalalei-borboros-lume.

„Odihna” în infern, în mijlocul „victoriei” demonice - este **oboseala supremă**, căci infernul interzice orice efort spiritual către iluminare: „Niciodată n-am să uit ce bine m-am odihnit o noapte în orașul meu natal, la numărul 9, „Grand Hôtel Victoria Română”!” - exclamă nedormitul, istovitul de nesomn - dar „evadat”, din infernul urban-mahalagesc, „afară la câmp ”. Apărat de „arhitectura” ne-modernă a Naturii lui Dumnezeu.

Eroii nu sunt, în nici un caz, în mahalaua-borboros. Mai exact, ei sunt cei veniți „din lună” - **singuraticii nebuni**, neadaptați nicicum la borboros - și, de aceea, ei par **dezechilibrați** (Cetățeanul turmentat), **găgăuți** (Poetul), **suciți** (Cănuță), **autiști** (Mitică cel Alb), **nebuni** (Omul cu Revelație - fost-numitul Leiba Zibal - și Ion Nebunul) etc.

Deasupra borboros-ului-mahala există, totdeauna, la I. L. Caragiale - dar rar perceptibilă în mod direct - MONARHIA (ca emergență a BISERICII-PRINCIPIU CRISTIC, oculat în Mânăstirea Căldărușani - prin epifania numită MITROPOLITUL GHENADIE). În schița **25 de minute**..., un cititor atent și-ar pune întrebarea legitimă: de ce „scoborătorii” din TRENUL-CORABIE ZBURĂTOARE, **familia regală** - sunt mereu VESELI? E o veselie a inconștienței, a unor autiști-cretini, despinși de realitate? Nici un singur moment I. L. Caragiale nu lansează semnalele ironiei, irreverențiozității etc., față de FAMILIA REGALĂ: familia regală este și rămâne o entitate metafizică, enigmatică, ce nu se manifestă decât prin forme ale VESELIEI (p. 64: „Măria sa doamna e foarte veselă (...) vodă, zâmbind foarte bucuros (...) Măriile-lor sunt din ce în ce mai veseli (...) Suveranii s-au urcat și se arată plini de veselie la fereastra vagonului ”). Observând atent momentul de vârf al **veseliei** suveranilor - vedem că el coincide cu meschina **blocare a trenului**, de către Directorul Școlii (decăzuta structură ex-inițiatică, emergentă, a sec. al 19-lea), pentru ca să-i „prindă” pe suverani și familia directorului - făcând în ciuda familiei decanului avocaților. Atitudine răutăcios-infantilă - dar și percepție primitivă, sau, pur și simplu, lipsă de percepție a

regalității: parcă ar avea de-a face (ne amintim, iar, de senzațiile din *Grand Hôtel...*) cu animale expuse într-o menajerie ambulată.

Meschinăriile inutile, absurde - dar de maximă agresivitate, în plan moral Regina e „invitată” să eșueze de-sacralizant în mahalaua morală a târgoveților cu pretenții și obtuzi la culme, mitocani penibili - și asta se încearcă printr-o aparentă atingere lepros-morală, prin denominativul mahalagesc „madam Carol”: „Te vede madam Carol!”. Dar leproșii târgoveți nu pot îmbonăvi izvorul sacral al sănătății celeste. Suveranii nu reacționează prin refuz, prin neliniște etc. - la siluirea voinței lor de „re-înălțare” din borboros (unde, în fapt, ei nici nu puteau FI - acolo nu se vedeau decât imaginile lor reflectate din ceruri, imaginea entelehiilor-monarh). Ei nu se simt jigniți. Ei nu pot fi jigniți - pentru că ei nu aparțin mahalalei-borboros. Entități metafizice imponderabile - suveranii **știu**, sunt inițiați în Dharma - dar și în **defecțiunile și degradările** Lumii, deviate de la legea cosmică. Ei, suveranii, - sunt, deci, dublu inițiați, ca și I. L. Caragiale (în Dharma și în Anti-Dharma - cu scopul de a re-transfigura lumea conform Dharmei). De aceea, reacția lor e una RITUALICĂ, LITURGICĂ. Veselia lor este sacră - este medicamentul nemuririi (pharmakos anastasiyas) al euharistiei. Medicament pe care-l răpândesc, dinspre zenitul ceresc - asupra borborosului infernal. Cu cât infernalul cantitativ crește - cu atât veselia liturgică, clar calitativă - crește și ea (direct proporțional).

Dovada că "pogorârea" entității metafizice monarhice nu este una de plăcere, ci este **misiune ritualică**, de vindecare morală - este că , prin intermediar-Hermes, pregătește orașelul Z . Cetatea Z - decăzută de la **Fulger Sacral** la **mahala** a gregarității infernale , în care nu se deosebesc cu nimic , între ei și între ele , nici măcar între ei și ele - directorul de decanul avocaților și țatele lor - neveste "- Nu te juca , soro! boala nu alege" - îi zice o țată din borboros măriei-sale regina - **boala** care nu alege fiind , de fapt , zeamă infernală, care nu distinge , ci restrânge totul la promiscuitate . Țata respectivă nu poate concepe **distincția** , pentru că ea însăși stă în indistincția-borboros-de aceea , țata nu poate s-o conceapă - perceapă, efectiv , pe REGINA - ENTITATE A DISTINCȚIEI , a transgredirii mlaștinii materiale - în solaritatea liturgică a veseliei . Nici o tresărire de respect , nici un sentiment al diferenței dintre oribila mahala-mlaștină și entitățile sacral-liturgice(monarhii) : " - Taci din gură , măgarule! și sărută mâna Măriei-sale : Dumneaei s-a rugat să te iert! " îi spune directorul propriului copil , de față cu Suverana .

E firesc ca această fază incipientă a emergenței degradării Logos-ului - să sfârșească prin "victoria" degradării Logos-ului - demagogia discursivă a decanului avocaților¹⁰⁵ : " - Iată , fraților o probă mai mult că astăzi opozițiunea este considerată ca afară din națiune etc. " .

Dar, cum sugeram mai sus - e posibil ca entitățile metafizice regale , nefiind efectiv , de față , pentru , că ar fi fost contra naturii lor spirituale să i-a contact direct cu anti-spiritul - să se veselească văzând - privind de sus în jos (pe axa polară) spectacolul unii înverșunări extraordinare , dar ... fără obiect : mahalagiii montaseră tot spectacolul răutății lor funciare , se umflau în pene și își dădeau în

---

¹⁰⁵ - Idem, p. 66.

petec - față de cineva - ceva inexistent decât în imaginația lor murdară - murdărită de atracții demoniace .

Eroismul real este o **atitudine spirituală** , în primul rând - iar un gest sau o vorbă - care pot fi , oricând , răstălmăcite - învârtite de " noaptea furtunoasă " a mahalalei și înfundate în mlaștina - Prakrti , n-au relevanță decât dacă corespund Yantrei și Mantrei ("paredrilor " lor sacrali) .

Eroismul e forța de **distingere - distincție** . Cine distinge cerul de pamant , zborul de târâș , pe monarh de mahala - este erou și , deci , are forța eroismului . **Eroismul este forța moral - siprituală** - care te ajută sa fii taumaturg (conform suveranii "veseli") , să zbori pe corabia spiritului , să-ți răpui - răstignești demonii proprii , răstignindu-te pe tine , corporalitate terestră - spre a elibera Sinea Spirituală - să ai **răbdare** , să suporti disprețul **mahalalei "viteziste"** , să te încapățânezi fie să păstrezi **verticala**, fie să menții AXA LUMII - LINGURIȚA , în RITMUL DHARMIC , pentru a ordona "svartul" din emisfera (sfera) Lumii .Să ai răbdarea de a trece pe sub furcile caudine ale Infernului - Mahala , nestropit de noroi , acceptând , în schimb , ARDEREA - STROPIRE CU VITRIOL (nu cu cerneală "violentă" doar...) . Să fii înghițit de PEȘTELE - HRISTOS (plin de icrele - Lumii) - sucindu-te - răsucindu-te pentru a avansa - nu pentru a retrograda spiritual pe Spirala Axei Polare .

***

prof. dr. **Adrian Botez**

RĂZBOIUL METAFIZIC

(**Evanghelia după Matei** , p.1107, vv. 28-32) : "După ce a trecut de ceea parte în țara Gergesenilor , L-au întâmpinat doi îndrăciți , cari ieșiseră de prin morminte și erau așa de fioroși , că nimenea nu îndrăznea să treacă pe calea aceea.

Și iată au început a striga și a zice: <<Ce ai cu noi , Iisuse , Fiul lui Dumnezeu ? Ai venit aicea înainte devreme să ne muncești.>>

În depărtare păștea însă o turmă mare de porci .

Și dracii L-au rugat, zicând : <<Dacă ne izgonești ,trimite-ne in turma ceea de porci>> .

Iar El le-a zis:<<Duceți-vă!>> Și ieșind ei din oamenii aceia , au intrat în turma ceea de porci și îndată toată turma de porci s-a aruncat de pe mal în mare și s-a înecat în apă ."

Vrem să atragem atenția că nu ne-am propus să realizăm rânduri eseistice despre opera lui I.L.Caragiale - ci propunem sugestii , hermeneutice , în urma unor analize și reflexii foarte riguroase și serioase . Rigurozitatea concluziilor noastre se întemeiază pe exercitii spirituale , practicate în baza principiilor științei sacre .

Semnalăm deci , faptul , că așa - zisa "schița" **În vreme de război** este , fără dubii , un micro-roman sipiritualist , despre războiul metafizic , care s-a purtat , se poartă și se va purta în lumea terestră . Un război ascuns , mistic, ocultat în spatele evenimentialului evanescent .

Sintagma **în vreme de război** denumește , de fapt, starea metafizică terestră - stare caracterizată prin permanenta conflictualitate și "alianța" paradoxală dintre BINE și RĂU. Dintre sacral și pseudo-sacral . Dintre keliphot-uri și esență .

Un zeu monstruos domnește peste lumea terestră: **Ianus** , zeu al celor două fețe , zeul al contopirilor celor mai stupefiante , al alchimiilor celor mai profunde , rafinate , paradoxale .

Ianus , din schița , are și el , cum se și cuvenea - două fețe :

I - ION (care stă sub semnul Balanței : talerul Justiției - Ioan Botezătorul - și a Mizericordiei - Ioan Evanghelistul) : Ioan - cel dăruit de Dumnezeu , al lui Dumnezeu , devenit proprietate a Celui care este izvorul vieții și al oricărui bine . El se mai cheamă Georgescu (Gheorghe - lucrător al pământului). El , Ioan și Gheorghe - are MAMĂ.Este Cel - cu - Mamă . Lucrătorii săi la podul - Podeni de la Capătul **Binelui - Dobre** - apar ca "oameni spoțiți cu negru" . Căci **lucrator al pamântului** de ești - trebuie să iei chipul pământului și să treci prin formele existenței infernale . Și trebuie să accepți ungerea (investirea) cu noroaiile borboros-ului . Nici o clipă să nu uiți că aperi Podul spre Bine . Oricât ai cădea de jos în borboros , NEUITAREA MISIUNII BENEFICE - te va salva , te va restransfigura în entitate sacrală . IANCU e un **popă** care și-a pierdut , temporar ,(și în plan temporal - istoric) forța sacredoțiului - dispărând sub masca unei multiplicități infernale : " ceata de tâlhari " , " oamenii spoțiți cu negru " .

Dar , sub oricât de rușinoase stigmatе - el nu-și uită MAMA , nu-și reneagă Originea Celestă. Ioan -Iancu este BUTUCUL CARE ASCUNDE ÎN EL FOCUL : " Pe preot l-au găsit a doua zi într-un târziu legat **butuc** " (s.n. – n.n.: legat de sinea sa). El a acceptat **încătușarea** , pentru că știa că posedă forța spirituală a descătușării : FOCUL .

Aparent pseudo-sacerdotul se va înscrie pe linia demonilor din parabola evanghelică - lăsându-se alungat în PORCI și azvârlindu-se în APA ISTORIEI : " De 3 zile popa alergase după daraveri de negustorie - vindea vite și cumpără **PORCI** " . Adică , părăsea Bourul Sacru , pentru a intra în sfera demoniacului saturnian și , consecutiv , neptunian .

Dar popa Iancu este **tânăr** ("foarte tânăr") adică este posesorul forței de autore-cuperare spirituală. Și este CĂLĂREȚUL: "Bun buiestraș ai, părinte! ăsta nu mai e cal de popă, e cal haiducesc, să lase toate poterile-n urmă!" Călăreț pe Calul Năzdrăvan, care, asemeni lui Mercur

Alchimic - "scapă poterilor" fenomenalului, se strecoară printre, peste sau pe dedesubtul fenomenalului - este "dres"-vrăjit: "pesemne că ești dres!" îi spune Notarul - "dușman vechi al popii" - adică CEL CE SCRIE CRONICA AKASHA...

Preotul-Ceată a "tîlhărit" fenomenal - cu îndrăzneala, cruzimea și expansiunea Mercurului Alchimic: "Doi ani de zile (n.n.: două cicluri existențiale, deci și ciclul existențial-fenomenal al Geamănului Stabil - **STAVROS=CRUCE**), vreo câțiva voinici, spoți cu cărbuni pe ochi, foarte-ndrăzneți și foarte cruzi (vestitori ai VITRIOLULUI - "otrava"-sânge divin al alchimiei - de data aceasta, nu ca în cazul Catindatului - va fi primită **în ochi** ca ARDERE-REVELAȚIE) băgaseră spaima-n 3 hotare (**uniseră cele 3 etaje ale lumii, ale Arborelui Sephirot**).

II - GEAMĂNUL STABIL al CĂLĂREȚULUI MERCURIAL este STAVRACHE-STAVROS-CRUCI: "Hangiul era foarte mulțumit: om cu dare de mână, cu han în drum. "Dacă Preotul-Călăreț este însuși; DRUMUL - Geamănul Stabil este HAN ÎN DRUM: blocare a Drumului. Fața Cealaltă a Călărețului cu MAMĂ - este CEL CARE-ȘI UITĂ MAMA: "Are părinți? Ori copii?" - întrebă "voluntarii". "N-are nimic" - spune Stavrache. "Are părinți (popa)?" - întrebă avocatul. "-Nu" - spune Stavrache.

Iancu cel Mercurial își deschide, însă, prima scrisoare din **Turnul Penitenței** (al **coagulării** și **purificării** alchimice) - Turnu-Măgurele (**turn+măgură**=simboluri ale ascensiunii spirituale, pentru reabilitarea întru VITRIOL-piatra filozofală): "Iubite neică, mai întâi nu lipsesc a cerceta despre scumpa dv. sănătate, a dumitale și a **MAICHII** (s.n.)." Iar atunci când Iancu Mercurial devine **Maria cea Bună** (Marin Dobrescu) și Gheorghe Re-Sacralizat (George Popescu) - adevăratul popă, cu sacerdoțiul redobândit), transfigurat prin autosacrificiu pe Crucea-Stavros (Crucea Rușinii, care a preluat, în ea, la modul soteriologic metafizic, întreaga "negrață" tereatră, toate zgurile transfiguratului Ion-Iancu): "și să-i spui maică-sii, bătrâna pe care **o cunoști** (s.n.), să-i poarte regulat de grija sufletului"

Cum adică - "pe care o cunoști"? Doar s-ar zice că Stavrache e fiul maică-sii. E, deci, o formulare care trebuie interpretată în registrul în care a fost scrisă - adică esoteric. Deci, Stavrache **o cunoaște** pe MAMA DURERII - dar o uită **deliberat** și absolut. O îngroapă, în timpul-istorie și îi face mormânt în propria lui inimă: "Când d. Stavrache se întorcea de la parastasul de nouă zile al maică-sii, pe la-nceputul lui dechemvrie [n.n.: sfârșit de ciclu, deci **mama** va renaște, transfigurată - dar prin Celălalt Geamăn - cel care n-a "îngropat-o"...] - (bătrîna, după ce zăcuse de inimă rea vreo câteva săptămâni, murise dimineața la **28 noiembrie** - [s.n. - n.n.: tot sfârșit de ciclu, dar nu **solar**, ci **lunar**...]. INIMA REA, atrasă de ION-IANCU - va fi transfigurată, în INIMA BUNĂ (așa se explică **toamna-cu-soare** a CĂPITANULUI).

Aparent, ORFANUL ZEU este Iancu. Nu. Orfanul, Singuraticul Absolut, Înlanțuitul în Propria Singurătate Rușinoasă - este Zeul Geamăn: Stavros-Crucea. Crucea de pe Golgota e Chipul Rușinii Infamie - indiferent la LACRIMILE LUMII (=MARIA FECIOARA LUMII). Singura grijă a Crucii este să fie Singură, înfiptă în țeasta Păcatului-Adam. Tot ce este **deasupra** Chipului Crucii -

este de neînțeles pentru Cruce. De aceea. Crucea-Stavros există ca permanent Miez-de-Noapte în Miez-de-Zi - Iarnă în Vară - iar "tragerea de păr" - încercarea de transcendere a Crucii fără Hristos - este soldată cu eșec (sortită, de fapt, dinainte, eșecului): "Dar după acest moment dintâi, trupul se înfundă repede mai jos chiar decât fusese, apăsându-și gâtul în umeri (contractia spre PUNCT a brațelor 4 ale Crucii) ca și cum puterea nevăzută îl scăpase de păr."

Crucea fără Hristos este PAZNICUL ZGURII. Sub ochii lui Stavrache se petrec miracole - și el nu le recunoaște. El însuși este supus unor metamorfoze - și este indiferent. VINUL și OȚETUL, adică NUNTA (CINA CEA DE TAINĂ) și MOARTEA TRANSFIGURATOARE nu le împarte euharistic - ci se îmbibă cu ele, transformându-le, degradându-le, în "apă de ploaie" ("boabe de apă prelingându-se din streșini" - care după transfigurare abia, vor fi AMRITA) - și făcându-le egale în eficiență, cu "zeama de varză" (derizorie - dar, ulterior, tămăduitoare). Veșnicul Posomorât, Cruce-a-Zgurii - nu sesizează că la poarta hanului nu sunt "volintiri" pentru Plevna doar - ci "ceata de

Tâlhari-IANCU", transfigurată prin mărturisirea-conștientizarea păcatului, auto-exorcizarea lui IANCU. Ofițerul care-l întreabă de identitatea transfiguratului Iancu - este alter-ego-ul istoric al anistoricului CĂPITAN SOLAR, care, **vesel, râzând** (veselie și râs liturgice) - "îi făcu un semn poruncitor (lui Stavros), la care hangiul se supuse."și OFIȚERUL-CĂPITAN va fi, de fapt, IANCU CEL CU TONSURA - adică având CAPUL VECHI TĂIAT (CAPUL LUI IOAN BOTEZĂTORUL), pentru a deveni OMUL-EVANGHELIST IOAN (cel care va scrie scrisorile de anamneză a MAMEI, de fapt, a identității originare comune a celor 2 fețe ale lui Iancu: DINAMICĂ, evolutiv-spirituală (IANCU) - și STATICĂ, de fapt, involutiv-spirituală (STAVROS).

STAVROS nu mânuiește FULGERUL - FOARFECELE: el îl tunde transfigurează (întru celest îl pregătește) pe IANCU, el marchează, în emergență, **transfigurarea ioanică** dar nu-și dă seama că AVEREA nu-i aparține decât RESACRALIZATULUI IANCU: "**domnul** (ș.a.) Iancu Georgescu - un tânăr **voinic, frumos și curat** (s.n.: similar modelului sacral oferit de MAMA altui IOAN - popa Njță: **frumos și sănătos** - în cazul Iancu purificat prin Logos-spovedanie, transfigurat în EV-ANGHELIST=BINE-VESTITOR), ras proaspăt - o înfățișare demnă și severă". Ca a unui viitor ARH-ANGHEL.

De unde știm că "volintirii" sunt de fapt transfigurarea lui IANCU-OAMENI SPOIȚI CU NEGRU? I. L. Caragiale ne-o spune: "Camarazii l-au salutat cu un "ura" puternic de s-a **cutremurat hanul** [s.n. - n.n.: HANUL transfigurându-se în CAL AL DRUMULUI] - și d. Iancu Georgescu după ce s-a sărutat de multe ori cu neica Stavrache, a pornit cu **vesela bandă** [s.n. - n.n.: BANDA este numele, vechi și nou, totodată, al "cetei de tâlhari"] - fără să se mai uite-napoi". Cei care au SĂRUTAT CRUCEA (s-au împăcat cu ÎMPĂRATUL ZGURII, AL MORȚII) nu se mai uită decât spre Paradis, ÎNAPOI - rămâne doar "schema funcțională a Crucii". Sterilă - fără Hristos-Centru. Trebuie așteptată transfigurarea Lumii prin Centrul Viu-Hristos - pentru a fi transfigurată CRUCEA - în ARBORELE PARADISIAC, AXA NOII LUMI.

Și Iancu, prin TURNU-MĂGURELE - se deplasează spre CENTRUL AUTOSACRIFICIULUI - de-rumit PLEVNA! În scrisoarea a doua, PLEVNA e doar sugerată, iar nu numită (Centrul Sacral este **secret** și trebuie păstrată **discreția**, față de profani): "Trei gloanțe inimice primite în pântece" (pântecele terestru, infernal) - determină eliberarea Spiritului Pur - a **pneumei orifice**: "deși foarte slăbit de atâta durere și pierdere de **sânge** (s.n.: sângele păcatului, sângele fizic-terestru), tot glumea, zâmbind și-a cântat singur popește foarte frumos".

Supliciu, s-ar putea replica, nu poate fi cristic, dacă e însoțit de **zâmbet**, de **glumă**, de **cântec**. Dar mântuirea Lumii, prin miraculoasa îmbrățișare eterică a Hristosului - nu este, oare, SUPREMUL ZÂMBET (=ZORILE OMENIRII), suprema dovadă a SPIRIT-GLUMĂ, de re-armonizare orfică a lumii, sub încifrarea CÂNTEC? Dogma creștină își are esoterismul ei de maximă profunzime.

CRUCEA-STAVROS înregistrează, ca un **termometru**, ca un simplu instrument rezonator la modul mecanic, de loc simpatetic - transfigurarea evolutivă a feței ei dinamice - ION-Iancu:

I - din labirintul "socotelilor încurcate" (p. 165), iese "nenorocitul fugar" - aparent "descălecat". OCNAȘ - acceptând UTERUL RENAȘTERII SPIRITUALE - dar asumându-și EVADAREA-RENAȘTERE. HAINA VĂRGATĂ este semnul lui HARAP-ALB - catehumenul pe drumul re-inițierii. Și-a "pilit lanțurile". Cu ce? Cu VOINICIA, FRUMUSEȚEA, CURĂȚENIA - cu **calitățile morale**, oculate sub masca de TÂLHAR DIN DREAPTA LUI HRISTOS. "Nemâncat (postind, pentru o astringență a corpului fizic - dar și ÎNTREG, de nedistrus spiritual - căci este **coagulat în SARE** a OCNEI-ATHANOR-UTER)", "trecuse prăpăstii", haine, nădragi, opinci = zdrențe - rezultă CORPUL COSMIC al OMULUI COSMIC. PALME și TĂLPI pline de sânge - comentariul e de prisos, căci trimite la domeniul strict CALVAR AL FIINȚEI OM-HRISTOS.

Fiind însă, încă, doar catehumenul HARAP-ALB - el cere lui STAVROS-Crucii "o bădarcă cu apă ". De ce? Să-și vomite în ea NEGRUL din VĂRGAT: să-și vomite slăbiciunile, zgurile ultime - pentru a putea îngurgita VITRIOLUL-SOARE OCULT.

Crucea- STAVROS nu răspunde solicitării. Aparenta "milă " ("i s-a făcut milă") este **teama de transfigurare**: "nu-l putea lăsa să moară ca un câine". Dar Harap-Alb nu e oricare "câine": este FENRIR - care nu doar că nu moare - ci regurgitează Lumea purificată integral.

Harap-Alb "se încleștase cu o putere covârșitoare de gâtul și de brațul hangiului". Pentru a împrumuta Crucii - viața renăscută a Arborelui Sephirot. Și biruie Harap-Alb, călărind pe Cruce - "îl trânti jos și-i puse , ca un luptător teafăr, biruitor, genunciul pe piept ". Verticala a biruit - dar orizontala s-a înjosit: s-a format un $\perp$ (transfigurarea inversă este , încă, demonizare): "Gândeai c-am murit, neică?" râzând și scrâșnind din dinți - se traduce, încă, îngrijorător: "Credeai că pot muri demonii așa ușor?(și fără să le dai șansa APEI-BĂRDACĂ - apa-foc =agheazmă, șansa rebotezării-recuperării întru **întregime a drăcimii**)?"

BUTOIUL CU DEMONI, pe care cad “boabele de apă” (=șiruri de lumi concentrate, șiruri de etape inițiatice concentrate - și încă nevitalizate prin VINUL EUHARISTIC, din pricina lipsei de colaborare, la transfigurare, a Crucii- Stavros) este cel în care cade, spre BOTEZ - Crucea-Stavros: “Când cercul unui gând ajunse-n fine așa de larg încât conștiinții îi era peste putință din centru să-l mai urmărească din ce se tot depărta - omului i se pare c-aude afară un cântec de trâmbițe...”

Crucea, când cade în BUTOI - produce, sub efectul MANTRELOR (trâmbițele Apocalipsei...): AGHEAZMA. Apare HARAP-ALB ca Împărat: CĂPITANUL - care atrage lumile (satul-lume: oameni, femei, copii, câini) - iar ceata-bandă este, acum, LEGIUNEA-REGIMENT DE ÎNGERI, sub comanda ARHANGHELULUI.

“Gândeai c-am murit, neică?” - se traduce acum altfel, opus primei interpretări, din prima fază a transfigurării: “Credeai că n-am sa am puterea de a ridica orizontala la demnitatea ei de COMPONENTĂ A CRUCII? Credeai c-am murit ca înger? Nu - mai mult, sunt ARHANGHEL peste ceata-“bandă” de îngeri - transigurații, prin recuperare inițiativă - demoni”spoiți cu negru”

“Sfeștania” nu-l alungă pe CĂPITAN - ci-l **aduce** în chip de **Cruce Vie**: OMUL ÎN PICIOARE și OMUL CULCAT OCULT (**cu fața la perete** - desființând PEREȚII).

Dar, înainte de această transfigurare, apare MAMA ESENȚIALIZATĂ : **COPILA** “cu fălcile înțepenite de frig (n.n.: Stavros păzește zgurile - nu FOCUL - el **îngheață**, nu ARDE) - deși pe potrivă de copil sărac, e destul de bine îmbrăcată”.

COPILA care e trimisă altei MAME și a altui TATĂ - amândoi SOLARI, căci cer GAZ și ȚUICĂ - **Foc**, sub două forme/chipuri diferite!!!(de 1 ban și, respectiv, de 2 bani: 1+2 =3 bani=cele trei cercuri concentrico-aseice ale Sfintei Treimi). “Să măsoți bine” - îi atrage atenția COPILA. Adică, să te măsoți spiritual, corect - pentru a te putea confrunța cu RĂSTIGNITUL. Copila-fetiță vrea să-i fure LANȚUL (CĂTUȘA-COVRIG) - înfrigurare, să-l elibereze din MIJLOCUL ZGURILOR : “fură” COVRIGUL UITAT - pentru a pune la loc COVRIGUL-CICLU AL AMINTIRII (ANAMNEZEI). **Covrigul**, semnificând, formal, infinitul (cifra 8 culcată...).

Nu. Stavros refuză anamneza, refuzând eliberarea de cătușă, veriga-covrig, cercul închisorii vechiului EU, a propriului frig-indiferență față de RĂSTIGNIT : “Scrie-v-ar popa să vă scrie, de părliți!” - nici nu știe că este chemarea adresată Geamănului Scriitor Sacru - Evanghelistul IOAN, cel “părliț”, “ars” în athanor - inițiat, transfigurat în VITRIOL.

Stavros-Hangiul Stabilității Sterpe (Încătușării de către Eul Degradat) stârnește URLETUL VIFORULUI - vântul preschimbător, furtuna mântuirii (opus furtunii demonice, din BUTOIUL Noptii Furtunoase): apar NECUNOSCUȚII CĂLĂREȚI PE VÂNT=DUH - cei care vin de “departe” și “nu știu” unde merg - căci merg spre INIMA CRUCII. Nu sunt negustori(Iisus, în Centrul Crucii, nu mai tranzacționează lumi) - “nici tocmai funcționari” (aici Stavros stâlcește Logosul, trădându-și adeziunea, târzie, la demonul zgurii: “funcționari” - “U” umflat de Vântul

Demonic în “O”, nu imagine a ciclului Lumii - ci gură de Butoi...) dar...cam așa! Adică: EVANGHELIȘTII - Maria cea Bună și Gheorghe cel Sfânt . Nu inspcetează - ci (se) fixează alchemic. “Cum să nu te cunosc, neică Stavrance, dacă suntem frați buni?”(pentru prima oară apare mărturia frăției originare, bidimensionalitatea lui Ianus) - înseamnă: tocmai ajuns în Mijlocul Crucii, **eu te stăpânesc pe tine, Cruce!** Și în întunericul zgurii și urletelor fiarei apocaliptice (care se dezlănțuie, prin intermediarul lui Stavros-însă-cel-vechi) - neclintite nu mai rămân **zгурile**, zburătăcite de VIFORUL- HRISTOS (Viforul- Logos=Dharma) - căci Iancu a preluat TOATĂ AVEREA, “în chezășie” (până atunci, în custodie, la Stavros) - ci neclintită e CANDELA-LUMINĂ și TĂCIUNELE-VATRĂ. Focul din Centrul Lumii, MIEZUL ETERN din care etern nasc lumi.

“Am umblat cu banii regimentului” : - am preluat averea ARHANGHELICĂ - 15 000 =1+5=6 Este numărul antagonismului și al Libertății, Săptămâna Creației - căci **000** =parcurgerea stadiilor Saturn, Soare, Lună - și ajungerea CREATOARE la stadiul spiritual PĂMÂNT.

Cătușele fostului Harap Alb - sunt COVRIGII de jos și de sus, care-l îmoiedică pe Stavros-Stavrance să mai închidă, cu lovituri de palmă - Logosul dintre Fălcile lui Fenrir - Iancu (urmașul MAMEI-COPILĂ cu “falca încălzită”de palma lui Stavros: reîncălzirea Logosului este efectul paradoxal al dorinței lui Stavrance de-a închide canalul Logosului). Palma peste Logos l-a chemat în urgență-epifanie pe RĂSTIGNIT : “de pomană îmi dai!” Da - **căci numai de pomană poate fi dat ceea ce nu este al tău.**

“Viscolul afară ajuns în culmea nebuniei făcea să trosnească zidurile hanului bătrân”. VISCOLUL=RĂSTIGNITUL - care, așezat în Centrul lui Stavros-Crucea - spulberă Stabilitatea din jur (hanul) - într-o nouă lume.

“Acu era legat de butuc” - Stavrance (să ne amintim că, întâi, Ioan-Iancu fusese legat butuc : în sfârșit, Răstignitul și Crucea se unesc pe dimensiunea FOCULUI DIN LEMN).” - Caută lumânarea ! zise fratele stins de puteri, ștergându-se de sudoare”. Butucul-Stavros este siluit de către Răstignit : “Cu moarte spre moarte călcând” - îi este smulsă **lumina-lumânare** dintre zguri (“lucrurile **risipite** pe jos”). Cel stins de puteri împrumută de la Sinele Său - Cruce puteri - Sudoare (apa + focul=agheazma - Iordanului). Butucul învie **dinafară spre înăuntru** : “Cum îi dete lumina în ochi, Stavrance începu să cânte popește”.

În bezna ARCEI LUI HRISTOS, lemnul Corăbiei-Cruce **cântă!** “ - Ce-i de făcut ? - zise tovarășul cu groază. - N-am noroc ! răspunse fratele” - Este un dialog strict esoteric. Adică : “De acum încolo, Facerea Lumii-Om este sub SEMNUL RIGORII CRISTICE. Nu mai există **noroc** - ci **mântuire**. De aceea am făcut război cu Crucea, cu inerția Butucului și Cătușelor-Piroane - pentru a desființa **norocul** - și a înființa Spiritul Etern, Liber pentru vecie”.

RĂZBOIUL-LUPTĂ, vremea războiului-apocatastază - s-a împlinit - și Fiara Inerției-Stavros a fost prefăcută în Rigoarea-Pendul (“legându-și încet capul (...) când într.o parte când în alta”) și Cântecul Astral (“pe mersul cântecului”) din întunericul ocult al universului abia născut din

proiectarea-apocatastază. RĂSTIGNITUL nu mai are nume (Ion, Gheorghe etc.), ci are funcție cosmico-sacrală-centrală - el este OM-AUM : “Zdrobit de luptă și de gânduri, **omul** [s.n.: observați că este pur și simplu OMUL, fără NUMA : nici Iancu, nici Georgescu - și fără funcție terestră-profană: nu mai este nici preot, nici hoț, nici măcar frate de carne și sânge] se așază încet pe pat [dimensiunea **hipnotică** a patului a fost transfigurată, miraculos, în **eros întemeietor**] și privii lung asupra celui **țintuit** [adică fixat prin răstignire, nu doar lenevind spiritual ca HAN-HANGIU] jos, care cânta-nainte, legănând încet capul, pe mersul cântecului, când într-o parte, când într-alta.”.

CEL ȚINTUIT jos este propria moarte-cruce **învinsă** - a AUM-ului - OM. Cântecul este al Învierii (inclusive ÎNVIEREA CRUCII) și al Rigorii Reconstrucției Demiurgice.

*

În vreme de război este mitul apocatastazei - în care FIARA INERȚIEI LOGOS-ULUI (moartea-Mitică-cel-Negru) este **țintuită**, pentru a fi eliberată ca AUM-OM. Logos Re-sacralizat.

Crucea a fost și va fi însuflețită, din nemernicia ei, prin autosacrificiul celui care preia asupra sa toate tâlhăriile CETEI-BANDEI UMANITĂȚII, cu care este perfect solidar întru și până la SUPREMA DURERE - dar, în schimb, silește **ceata-bandă** și **inerția monstruoasă** (Fiara Apocalipsei este tocmai înțepeneala-frig al Logos-ului) la mântuirea-cântec și la rigoarea pendulară - sub unui Ianus reechilibrat ca Balanță a Lumii Reînviată Spiritual.

*

Voiam (și voiiați, probabil, și dvs.) “eroi eroici” la I. L. Caragiale? Iată-i - sau iată-L. Este Supremul Erou: AUM-ul-OM, “zdrobit de luptă și de gânduri”. Hristosul-Om.

***

prof. dr. **Adrian Botez**

JUSTIȚIA ANTI-DHARMICĂ. ARMATA ȘI “ARMATA”. BISERICA INSTITUȚIONALIZATĂ. ZIARUL, CA ANTI- LOGOS

În regatul România, ca și în “regatul” ceresc, Monarhia, Justiția, Armata și Biserica (corespunzătoare, în ceruri: Dumnezeu-Kether, Dumnezeu-Justițiarul, Sabia Arhanghelică și Mizericordia) sunt cei patru stâlpi ai statului, Crucea-Stat (iar în ceruri, stabilitatea-pătrat a Arborelui Sephiroth.).

Monarhia - am văzut că I. L. Caragiale o păstrează în zona benefică a transcendenței cu un respect nedisimulat.

În schimb, întreaga operă scrisă a lui I. L. Caragiale “fojgăie” de funcționari, avocați, ziariști, ofițeri de paradă (și de carton) și popi decăzuți din har (avându-l, însă, mereu, ca arheu al recuperării spirituale a TĂRIEI FULGERULUI CREDINȚEI - pe mitropolitul Ghenadie dintre zidurile mănăstirii Căldărușani). Fojgăie de aspersoare-dispersoare de Antilogos-Neant. Sa nu-i uitam pe farfurizi și cațavenci - dar ¹⁰⁶să nu insistăm asupra lor, acum - căci am făcut-o anterior - și au făcut-o și alții, înaintea noastră. Să spunem doar că Tipătescu-prefectul (om al legii, de ...) devine, pentru sine însuși, o Casandră - când spune “Ce lume...ce lume” . Și să nu uităm, totuși, cameleonismul “justițiar” al lui Coriolan Drăgănescu (cf. *Tempora* - p. 186).

Din păcate, arheul credinței-fulger (Ghenadie) este de unii ignorat - iar de alții agresat cu ispite perverse (agenți de poliție disimulați în agenți “orfizanți” ai Logosului lui Ioan Gură de Aur - Chrisostomos) - de nici unii urmat.

a - **Justiția**, prin slujitorii ei (judecătorii, procurorii, avocații) deveniți o plevușcă a borborosului - sunt așa de lipsiți de substanță, de autoritatea reală (decurgând din SABIA ARHANGHELICĂ sau SABIA ZEIȚEI THEMIS, care taie nodurile demonice ale labirintului - și lasă liberă lumina să se scurgă prin Arborele Sephiroth-Arhetipul Ființei Cosmico-Umane) - devine o zonă infernală. Devine producătoare de jucători în hora diavolului. Judecătorul din schița *Justiție*¹⁰⁷ este prins tovarăș (prin complicitate la degradarea Logos-ului-ordine, Logos-ului-logică, Logos-ului-rectitudine morală etc.), între Leanca văduva, “comersantă de băuturi spirtoase la **Hanu Dracului** (s.n. – n.n. : dar sublinierea o face însăși Leanca, trăgând-o pe Acrivița-Avestița din ea)” - și Iancu Zugravu, “zugraz de case român” - “nimicit” de concurența “străinilor” (probabil, a celor străini de degradarea morală - pentru că el e nimicit, de fapt de **mastică** - probabil, simbolul

---

¹⁰⁶ - Idem, p. 186.

¹⁰⁷ - Idem, p. 252.

masticării-autodevorării) - și devenit “comersant” la “tombola cu obiecte la Moși” (moșii-culturali au fost degradați până la reificarea-bâlci) - sau, cum îi zice Leanca, trecând cu antilogosul ei-frigare prin coasta **inutilului răstignit** judecător: “comersant de piei de cloșcă”. Adică, sclav al **pielor inutile ale materiei**, sclav al horei demonice, a formelor fără esență.

Răstignitul inutil judecător este fixat pe “crucea” focului încrucișat al antilogosului mahalagesc-mahalagizat: “Bravos, domn’judecător! ai văzut și dumneata acușica ce pramatie e dumneei!” - zice Iancu Zugravu, trecând frigarea prin coasta “autorității” decăzute a Hristosului decristizat (“Judecătorul” care nu-i poate judeca nici pe alții, nu se poate judeca nici pe sine, căci spiritul său e asurzit de bruiajuil **Anti-Logos-ului**) - ca apoi, din partea opusă, să vină, vâjâind, cealaltă frigare-Anti-Logos: “Hahaha! bravos, domn’judecător!...să spuie ce comerț învârtește!” Învărtiere-răsucire descendentă, pe axa polară - opusă sucirii-răsucirii ascendente a lui Cănută. Între hipersexualizata Leanca și Pictorul decăzut între **obiecte la Moși (nu spiritele Moșilor)**, cu “corajul” - eroismul de luptător, supt din sticla infernală - judecătorul, chiar el și numai el, este cel **închis și condamnat** - căci demonii bolborosesc pe deasupra sentinței lui carnavalesți, absolut inofensive pentru demoni, atâta timp cât este dată prin solidarizare cu borborosul.

De unde solidarizarea aceasta? Din slăbiciuni “omenești” - de fapt, compromisuri morale grave, în serie. De aceea, spunem că nu există, în fapt, păcate mici și păcate mari - ci acceptarea sau neacceptarea Păcatului, acceptarea sau neacceptarea Răului - în poziție central-existențială (substitute terestru al poziției central-.divine).

Articolul 214¹⁰⁸ alarmează, încă din titlu, că avem de-a face cu $2+1+4=7$, numărul sacru al Creației - în pericol de a-și inversa semantica: număr al de-creației (prin de-formarea și de-semantizarea JUSTIȚIEI-LEGII). “H” de la Hristos este o treaptă - dar nu depinde de noi dacă e treapta ascensională spre izbăvire - sau treapta descendentă, spre complacerea în borboros.

În debutul micro-pieseii în trei părți, Avocatul, “licențiat începător”, este timid, ținându-se de litera legii (cel puțin așa pare): “Știi cât e de greu să stabilești elementele pentru proba legală a adulterului” - îi replică el “cocoanei” (mahalagioacei) Tarsița Popescu (tot o Avestiță), “văduva lu’priotel Sava de la Caimata” (de observat că toate văduvele lui I. L. Caragiale sunt demonizate-hipersexualizate, avându-l ca pardedru pe Satan). Ciudat însă, Acrivița-Tarsița, deghizată în preoteasă, dă de gol sub “scorțoșenia” aparent angelicului avocat - păcate vechi și obscure - pe care doar o Talpă a Iadului, știutoare a tuturor **slăbiciunilor omenști** (cu care se întreține tăria temeliilor infernale) - le-ar putea ști. Un caz obscure, în care avocatul a “devorțat-o” pe Mița (Baston, și ea probabil! - ca orice mahalagioaică republicană, democrată și pro-falică, pro-borboros) de “Pricopoiu de la Ciulnița” (Ce ușor devin Luminații-Procopios, prin părăsirea zonei dharmice - javre-copoi și pricopsiți-ciocoi...) - și divorțul a mascat, de fapt, o legătură amoroasă a avocatului pseudo-inocent cu **împricinata**. Împricinată care a devenit, între timp, madam Zaharidi-Zaharidina (cum se leagă toate : Zaharidina e Zoia zaharisitului Zaharia Trahanache - deci, prin avocați tineri,

---

¹⁰⁸ - Idem, p. 255.

Zoe ajunge, din custodia Pricopoiului, ciocoi fără “façon”, în custodia “onorabilului neica Zaharia”:
“Avocatul (după o prefăcută efortare a memoriei): A! madam Zaharidi!

Cocoana : Ei, da ! așa te-nvață...Zaharidina (Se apleacă la urechea avocatului și-i șoptește ceva rîzînd cu multă intenție)”.

Iată ce se ascundea sub sfișoșenia de “trandafir neprihănit” a omului legii...Diavolul din dosul Crucii.

Nu ne mai miră, apoi, dezlănțuirea de veritabil Sabat a gesturilor ipocritului avocat, Tartuffe-junior - în prezența Acriviței-Avestiței (oh, Tartuffe - ești pe cale de a fi castrat, și tu habar n-ai că vei deveni un biet Kiriakos-Kir Ianulea, care, pentru a se odihni de farmecele Acriviței-Avestiței-Aripa Demonului - va avea nevoie de trei sute de ani de somn...). Acrivița provine și ea din zona **preotească** : e fiica popii **Petcu**. Mai curînd, “petecul” - ajuns, din sacerdot, un “bătăuș” cu țării și cu “pelinu” - vinul de-sacralizat în **damingeană** (formă ferizorie a Potirului Graal). Zeița Themis, metamorfozată în Zeul Elocvenței - încarnat în Cicero - devine statueta-press-papier, pentru ca PEȘTELE- HRISTOS să fie transmutat (de fapt, spiritul înjosit al popii ex-sacerdot, Petec-Petcu, se transmută) în “țâr” (șiră și piele - **rămânînd înafară** - aruncate: esența-șiră-coloană și pielea calvarului nu vor putea fi îngurgitate în labirintul infernal al bețivului ex-sacerdot - care, spre deosebire de Cetățeanul turmentat, care se clatină, tocmai pentru a urmări, printre valurile Lumii-borboros, umbra verticală a Axei Polare - stă așezat comod, pe fotoliu, și zdrobește PEȘTII MISTICI).

În definitiv, de ce apare Acrivița? Păi, Fiul Mahalalei-Tarsița (amploaiatul “devenit suprimat pe 1 aprilie” - păcăleală?Nu: toată ființa-mahala este “păcăleală” - adică logos inutil, decrepit - anti-Logos) - vrea să divorțeze de Acrivița (cea care face 18 ani ai Aripii Satanei sunt într-un Etern **Acum** Demonic $1+8=9$ - Cosmos fără Dumnezeu...), fata lui popa Petcu (cel care-l ritmează **în descendență** pe Hristos, bătînd țârul, insistent și conștiincios, de la cap la coadă, “să-l frăgezească” - adică să-l adapteze la propria-i de-formare-malformare, la amorfismul lui propriu spiritual, la propria-i slăbire-autodemolare interior-infernală).

Și avocatul-“fecioară” (prostituat moral) devine un veritabil Asmodeu, sub privire de foc ale Acriviței-Avestiței: nu-l mai interesează legi, paragrafe etc. - ci se dezlănțuie în el forțe demente, descătușate de demonul sexual ludic (privirile “inocenței” Acrivița, majoră abia la “două dechemvrie” - $2 \times 12 = 24$ - de fapt, coaptă pentru a patrona întregul spațiu zodiacal inversat infernal - 12 ascendent fiind “condus”, prin forța ei malefică, într-un paralel 12 descendent) - pentru a o divorța pe Acrivița de Lae al Tarsiței - un Goe de mahala minoră, demon al lîncezirii-maladive - a ritmurilor impuse de demonica sa mamă: “Stai, mamițo, nu așa iute!”. Nu încetinește ritmul demonic, prin efort de voință - ci e neputincios atît în fața Răului-Tarsița, care-i comandă mișcarea de marionetă - cât și în fața oricui. Lae nu are ființă-ființare, decît tip **Golem** - prin “însuflețirea” artificial-demonică din partea Tarsiței (pseudo-mamă, de fapt, și ea, prizonieră a fascinației magiei demonice, cu care a “investit-o mahalaua-borboros”).

Când cere răsplata in-justiției sale - Mahalaua-Tarsița îl trimite pe avocat, brutal de precis, la sursa tuturor răsplăților infernale: ACRIVIȚA. Acrivița, cea care **zboară invers**, prin toate bolgiile Infernului : “Avocatul : - Ei! Ce-mi dați? Cocoana (râzând și aruncându-i fum în obraz [n.n.: FUM, da: doar am coborât adânc în “cazanul” iadului, tocmai la TALPĂ!:] - Bravos! Tot noi să-ți dăm? Să-ți dea ... (face cu ochiul, arătând pe tânăra)”.

Ce poate fi mai elocvent decât această scenă, când vrem să căpătăm răspunsul la întrebarea: unde-i Logos-ul, în societatea umană, în general - și în cea românească, în special? Unde-i JUSTIȚIA - unde-i Sabia lui Themis?

În “teaca” Acriviței-Avestiței-Aripa Satanei. Acolo - adânc, prea adânc înmălită în borboros.

*

* *

Armata adevărată a eroilor - este TĂCEREA. I. L. Caragiale nu are misiunea de a revela arhangheli - ci de a revela și păzi Dharma Cosmică, prin cunoașterea “armamentului” - și, pe cât posibil, dezvăluirea “armamentului” - infernal, al Anti-Dharmei.

Există sugestii (cf. *Ultima oră!*¹⁰⁹ ...) asupra ofițerimii autentice, oneste. “Rămânând singur, iată văd un ofițer de roșiori cunoscut”. Și prezentându-i zvonurile ziaristice fantastice, care aduc în stare de haos, de turmentare pe oamenii constant și persistent dharmici (onești, cel puțin) - Cetățeni turmentați - ofițerul de roșiori, autenticul ofițer de roșiori, amabil și modest, pune lucrurile la punct și Adevărul între limitele sale sacre.

Locotenent “de roșiori” trebuie să fie și Lefterescu din *Five o'clock*¹¹⁰ - dar nu se numește “LEFTER” de la originarul grecesc “ELEPHTERIA=LIBERTATE” - ci de la prea-românescul LEFTER=FĂRĂ BANI (“fără un chior” - și, de aceea, aflat mereu pe post de gigolo, mereu la vânătoare de zestre, fără parolă pentru celălalt tărâm). Lefterescu e înnămolit în mahalaua sexuală a Mândicilor, Tincuțelor, Mițelor “trase” din Haralambine (numele lor nu se deosebesc de numele câinilor și cățelelor lor “favorite”...) etc.

Dar “ofițer de roșiori” este vestimentația doar, golită de orice semnificație”roșie” - eroic-sangvinară (unui gigolo nu-i priește niciodată alt front decât cel al fustelor...) - sau arhanghelică - și umplută de nerușinare și sfruntare ciocoiască - în cazul germenului -Ionel, copil încă - dar

---

¹⁰⁹ - Idem, p. 115.

¹¹⁰ - Idem, p. 201.

făcând antrenamente anti-dharmice pentru a semăna demonilor celor bătrâni (cf. *Vizită*¹¹¹). Pseudo-armată este “garda civică” (“baioneta inteligentă” a roșului-liberalului C.A. Rosetti) - gardă condusă de alde Guță Cotoi-găinarul - ori de jupâni Dumitrache Titircă (de la Titirez + Hârcă, adică “ viitorul fost “ Satan, zaharisitul, obositul de furtuna din BUTOIUL DRACILOR - și, totuși, producând mereu furtuni ireale și nocturne - care maschează, acoperă în ochii noștri, furtunile reale, solare și mântuitoare) și de Kiriakos al Vetei - fixatoarea PATULUI în mijlocul vârtejului din BUTOIUL DRACILOR. Gardă “eroică” - în care e “dicorat” Sarchiz- patriotul mucos - de fapt, și el un authentic “borborisian ”.

Și tot gardă “eroică” a țării - recompensată cu blazon nobiliar și halucinante afaceri “pe picior” - este Niță negustorul, care a finanțat chermenza-revoluție de după 11 februarie 1866. Și să nu-i uităm pe Stan - omul”kilometrului” de sticle golite - care e încarnarea perfectă a BOBORULUI-BORBOROS-ULUI. Pseudo-Armata ar putea-o conține, în literele ei infernale - și pe Mița BASTONUL - de ce nu? Mahalaua “se bate” - și încă ce păruieli organizate! (oare i-o fi ținând de păr UNCHIUL DE LA PLOIEȘTI?). Cu târnuieli de Didine și cu “vitriion” de...cerneală “violentă” între ochi - la bieți Catindați veșnic candidați - la ce? - confundați cu “girimele” (giruiete care nu arată nimic nimănui) - sinonime pașnice ale “pristandalelor” oficiale (giruete care arată, de data asta foarte exact, mereu spre **botul** celor “cu osânză”: “pupă-l în bot și papă –i tot, că sătulul nu crede la ăl flămând” și “sătulul” poate fi oricare demon plin de vânt - de la Tipătescu la Cațavencu, Dandanache și ...însuși Satan).

Și iată că am întâlnit JUSTIȚIA și ARMATA într-un loc geometric : **polițaiul** - “eroica Pristanda” care execută ordinele prefectului stăpân provizoriu - chit că ordinele acestea n-au nici în clin, nici în mânecă, cu justiția și legile ei : “Curat anticonstituțional - da’umflați-!” - la “hârdăul lui Petrache” (de observat că ÎNCHISOAREA, demonică prin esența ei - este asimilată BUTOIULUI-HÂRDĂULUI DRACILOR.Și este ce justiție pot înfăptui demonii).

Din Biserica instituționalizată - n.a mai rămas mare lucru - dacă n-avem curajul să privim la Fulgerul dintre zidurile Cetății Parașabdei - Mânăstirea Căldărușani : MITROPOLITUL GHENADIE¹¹² : “ține capul sus și mândru. E **vesel și sănătos** (ca orice Arheu-IOAN, necorupt moral spre popa Niță din Dobreni) - un om pe care-l vezi pătruns de cea mai sinceră și mai adâncă încredere în dreptatea și voința lui Dumnezeu”). GHENADIE este nu doar (pentru I. L. Caragiale) Arheul Bisericii Creștine Române - ci și Arheul Justiției Divine, pogorâte pe pământ. În *Ultima emisiune*¹¹³ - popa Matache nici nu încearcă să mascheze non-diferențele dintre Arheu și forma desacralizată a ex-sacerdotului : “N-apucă să răspundă camarazii dacă au înțeles sau nu sau teoria financiară (..) și s-aude dincolo în cârciumă înjurând cineva, foarte supărat cine știe de ce - apoi îndată, ușa odăiții se deschide de perete, și întră părintele Matache urmat de paraclisierul lui, urmat de băiat, care aduce pe tavă o jumătate de pelin tulburel cu două pahare curate ”.

---

¹¹¹ - Idem, p. 154.

¹¹² - Idem, p. 115.

¹¹³ - Idem, p. 229.

Degeaba încearcă însă popa Petcu al **petecirii credinței** să-i fure Fulgerul lui Ghenadie, ceva din respectabilitatea exterioară: “Un popă venerabil intră (...) barbă și păr mai mult albe “ - pentru că îl trădează degradarea fizico-morală : **ochii spălăciți, albaștri, dulci și lăcrămoși, fața foarte roșie** etc. - astfel că **albeața** nu e semn al purității - ci al îmbătrânirii în viciu: Satan în straie sacerdotale.

Dar care este Satan ne-îmbrăcat? “Dracul gol”, cum se zice ? Ziaristul - expresie umană perfectă a Anti-Logos-ului și antidharmei. Ori zici ziarist - ori zici Mitică cel Negru - tot despre aneantizarea lumii vorbești. Ziaristul aspiră neant senzațional (iluzii, agresive - excremente satanice) pe care-l dispersează printr-o putoare extrem amplificată, asupra lumii aflate în plină prăbușire spirituală. Ziaristul este continuul duș de excremente satanice, asupra mărunților vicioși. Picăturile dușului-ziarist se identifică cu picăturile de noroi-oameni, într-un proces conștiincios de refacere permanentă a borborosului.

Cf. *Ultima oră*¹¹⁴ - în care amicul reporter pulverizează (ucenic vrăjitor infernal) realitatea, după bunul-lui-plac și capriciu “catastrofist” - și nu se miră, ci se integrează-adaptează **imediat** la orice sporire, hiperbolizată până la totalul absurd al gradului de entropizare a lumii (și disipare a lumii) prin Logos. Nu se miră, ci ingerează, digeră și “comunică” excremente-Logos (năucind-atzvărlind în infernul zvonurilor-bolboroselilor-borboros-ului - lumea întreagă) servite de a. c. (adaptat la demonul neantului - ziaristul, alter-ego-ul lui Mitică cel Negru) : (p.117) podul de la Cernavodă “a sărit în aer ”și “de trei zile excadra bulgară bombardează Constanța”. Singura întrebare este, de fapt, un automatism verbal, un sughiț al ingerării excrementelor verbale ale borborosului : “Constanța? Bine!”

De aceea, *Norocul culegătorului*¹¹⁵ trebuia să ofere fața cealaltă a **neantului-ziarist** : oricărei **Penia** îi corespunde **Poros**. Averea paradisiacă - este norocul culegătorului de la ziar - comlice involuntar, nepărtaș la opera satanică a aneantizării Logosului și Dharmei : Sfânta Stareță (Maica Neg-entropiei-Hristos) îi face culegătorului un dar ciudat, aparent derizoriu - în realitate, adevărată **aurărie a lui Midas** : “Fiul meu, fiul meu! fă-mi pe gând și dă omului ăștia necăjit, că e omul nostru, ce mă rog eu: scutește-l de atâta oboseală și dă-i și lui un dar: pentru fiecă bârfire ce-a trecut pân degetele și pân vingalacul lui câte trei parale, câte două pentru fiecă minciună și câte o para pentru fiecă două nerozii (...) și astfel s-a procopsit culegătorul nostru (poli, galbeni, patace, franci, băncuțe, hârtii de 20, de 100, ba și de 1000) și a mulțumit maichii stăriții că-i menise așa de bine “.

Dar demonii ăștia chiar sunt scăpați definitiv din frâu ? N-are leac împotriva lor nici măcar revelatorul și paznicul Dharmei - I. L. Caragiale? (cf. *Boris Sarafoff*¹¹⁶) a da, biciul-trăsnet al vizitiului din finalul povestirii, lovoitură de bici comandată de un judecător (adevărat, se pare - oricât s-ar vorbi de satirizarea figurii lui J. Th. Florescu, maestru în deghizări rocambolești -

---

¹¹⁴ - Idem, p. 113.

¹¹⁵ - Idem, p. 64.

¹¹⁶ - Idem, p. 124.

stăpânul măștilor este, vrem-nu vrem, o entitate divină - și ordinul grefierului său are efect exorcizator): “Dă cu biciul dindărăt !” strigă Kovaceff (numele satirizat al grefierului judecătorului).

Și **biciul -trăsnet** se abate asupra **Aducătorului de Neant** - ziaristul D., cu tovarăși alfabetici: A, B, C.

Rezultatul? Probabil, după trăsnetul exorcizator - o ploaie-potop, care să ne mai curețe de miasele neantului, minciunii, neroziei, imposturii, bârfelor borboros-ului...O ploaie care să mai stingă focul după adevăr al Cetățeanului turmentat, al lui Iusuf, al lui Cănuță etc. Trebuie să vină și vremea roadelor curate, așezate pe tipsii de aur - iar nu în farfuriile-cazane-abisuri ale lui Satan.

***

prof. dr. **Adrian Botez**

CONCLUZII FINALE LA O SCHIȚĂ DINAMIC-SACRALĂ A UNEI PERSONALITĂȚI SACRALE

În astă carte am acționat ritualic - negând antidharma (prezentă, descriptive, în marile și cunoscutele opera ale lui I. L. Caragiale) - și am afirmat Dharma, căutându-i pe UITAȚII SINGURATICI, din colțurile ascunse, oculte, ale operei lui I. L. Caragiale. Am făcut-o în mod deliberat - și ne asumăm, dharmic și karmic, răspunderea acțiunii noastre.

Am ajuns la final. Ce era esențial de spus despre opera literar-sacrală a Revelatorului și Păzitorului Dharmei, din corabia-arca-Loja Iohanică Românească - am spus.

Dacă vom trage concluzii, ne vom repeat doar. Și, astfel, îl vom lenevi pe cititor demonizându-l, îmbiindu-l să citească anti-dharmic, viceversa, adică de la sfârșit la început. Și atunci, haide-ți să nu ne mai repetăm. I. L. Caragiale este revelatorul-păzitorul Dharmei și dușmanul neînduplecat al antidharmei.Cine se simte solidar cu aceste funcții ale lui I. L. Caragiale să suie în Corabia Dharmică a lumii - cu AUM-ul fost Leiba Zibal, răstignitul Alchimist, cu Iusuf-corăbierul corăbiei zburătoare, cu Ghenadie-Biserica spirituală a lui Hristos, cu Cănuță-Peștele Hristos, cu Mitică cel Alb - Apostolul Extatic a lui Hristos, cu Niță-Umbra pe Pământ a Zeului Thot cu Ion Nebunul - răstignitul ă n fântâna cu apă vie dintre lumi...cu Cetățeanul turmentat - Arhitectul Obnubilat al Verticalei Catargului Lumii.

Cine nu se simte solidar cu funcțiile lui I.L. Caragiale - să se coboare repede de pe treptele scăriței Corăbiei Dharmice - căci va fi, altfel, aruncat cu capul în jos drept în borboros, în excrementele anti-dharmice - pe care le va vedea ca prune (lumi) sleite, pești scrumiți etc. Să coboare și să joace în hora nebunilor demonici (nu hora celor 7 zile ale demiurgiei divine - ci a celor 7 anti-zile ale carnavalului satanic) - și să se “pupe-n bot” cu pristanțele, cațevencii, dandanachii...cu toți lachii și machii.

Măcar un lucru să evite în toată ființarea lui terestră: să evite întâlnirea cu cel fără speranță - cu aducătorul Înghețului (pe veci) Vânt al Neantului : Mitică cel Negru - keliphot-ul absolute. Să evite seducția Morii de Piatră - Morii de Vorbe. Anti-Dharma pură - fără nici o șansă soteriologică.

Și știți când deveniți frații-antifrați ai lui Mitică cel Negru? Atunci când non-vorbiți, când caricaturizați Logos-ul Divin, care este expresie a Dharmei Cosmice - adică atunci când stâlciți limba întru care v-ați născut, când maimuțăriți gesturile ritualice întru care ați apărut în lume. Și, abia atunci, veți pricepe, din logica corectitudinii și rigorii spirituale (care vi se vor împotrivi, la fiecare pas greșit) cât de importantă este Dharma (exprimată în limbă, gest, tradiție) - și veți participa, și domniile voastre, la construcția corăbiei zburătoare a lui Noe-Iusuf - construcția spirituală a Ierusalimului Ceresc. Ori veți fi zdrobiți fără cruțare, mult mai curând decât credeți, ori vă veți mântui și veți mântui lumea. E bine să faceți din Apocalipsă-Înviearea.

***

ADDENDA: De ce și ION și LUCA? ION LUCA CARAGIALE...

Noi credem în predestinarea numelor - sau cel puțin în funcționalitatea lor a posteriori (în acțiunea umană, de după “botez-botezare” - exprimată în Lumea-Om). De aceea, redăm mai jos, fără comentarii de prisos, afirmațiile constative ale lui Rudolf Steiner, cu care noi suntem, în general, de acord - și le socotim foarte adecvate la funcția dublă, de ION și de LUCA - a lui I. L.

Caragiale (înalt- intuitive, în zona Dharmei Celeste - dar și uluitor de profund expresiv, în domeniul imaginativ):

“...se află (...) trei trepte de cunoaștere ale Universului: prima treaptă este cea a așa-numitei cunoașteri imaginative, a doua este cunoașterea inspirativă, iar a treia a cunoașterii intuitive, folosind cuvântul **intuiție** în sensul pe care i-l dă ființa spirituală (...)” Atunci când se analizează cele patru Evanghelii (...) se poate afirma că Evanghelia lui Ioan a fost scrisă de un inițiat care s-a aflat în miezul secretelor Universului până la nivelul Intuiției (...) La baza Evangheliei lui Ioan se află o cunoaștere inspirată-intuitivă.

(...) Nici una dintre evanghelii nu a expus cu atâta claritate evenimentele ca autorul Evangheliei lui Luca (...) Astfel Evanghelia lui Luca se sprijină pe comunicările celor care au “văzut prin ei înșiși”, care au avut experiențe personale în lumea imaginativă care au știut să descrie ceea ce vedeau cu ajutorul expresiilor pe care le întrebunțau cei inspirați și care s-au făcut astfel “servitorii Cuvântului.”¹¹⁷

SFÂRȘIT

prof. dr. **Adrian Botez**

---

¹¹⁷ - Cf. Rudolf Steiner, *Evanghelia după Luca*, Univers Enciclopedic, București, 1997 pp.11-18.